

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

ДЖОРДЖ АЛЬБЕРТ СМІТ

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
ДЖОРДЖ АЛЬБЕРТ СМІТ

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Книги серії *Учення Президентів Церкви*

Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (36481 192)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554 000)

Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор (35969 192)

Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф (36315 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (35744 192)

Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант (35970 192)

Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (36786 192)

Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей (36492 192)

Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (35892 192)

Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (36500 192)

Щоб замовити ці книги, відвідайте свій місцевий розподільчий центр або зайдіть на сайт store.lds.org.

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Будь ласка, надсилайте їх на адресу: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Або надсилайте свої зауваження і пропозиції електронною поштою на адресу: cur-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть своє ім'я та прізвище, адресу, приход і кіл. Не забудьте зазначити назву книги. Викладіть ваші зауваження і пропозиції щодо сильних її місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in Germany

Текст англійською мовою затверджено: 8/02

Затверджено на переклад: 8/02

Назва оригіналу: *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith

Ukrainian

36786 192

Зміст

Назва	Сторінка
Вступ	v
Короткий хронологічний виклад подій його життя	viii
Життя і священнослужіння Джорджа Альберта Сміта	xii
1 Жити відповідно до того, у що ми віримо	1
2 “Люби свого ближнього, як самого себе”	11
3 Наше свідчення про Ісуса Христа	21
4 Пророк Джозеф Сміт—Боже знаряддя у відновленні істини	33
5 Святе священство—для благословення Божих дітей	45
6 Підтримка тих, кого підтримує Господь	55
7 Безсмертя душі	67
8 Храмові благословення для нас самих і наших предків	79
9 Відкрийте свою душу Господу в молитві	91
10 Писання—найцінніша бібліотека у світі	101
11 Одкровення від Бога Його дітям	111
12 Палке бажання ділитися євангелією	121
13 Виконання своєї частини у поширенні євангелії	133
14 Як ефективно ділитися євангелією	147
15 Розвиток Господньої роботи	157
16 “Піднось свої священнодійства в Мій святий день”	169
17 Зміцнююча сила віри	179
18 Стійте на Господній стороні від тієї лінії	191
19 Мирські й духовні благословення, що приходять завдяки Слову мудрості	201
20 Мирське спасіння самих себе та інших	211
21 Сила доброти	223
22 Виховувати дітей у світлі й істині	233
23 “Від вас вимагається прощати всіх людей”	247
24 Праведне життя у небезпечні часи	255
Перелік ілюстрацій	266
Алфавітний покажчик	267

Ernest Smith

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам поглибити розуміння відновленої евангелії і наблизитися до Господа через учення пророків останніх днів. По мірі того, як Церква видаватиме нові книги цієї серії, ви будете збирати для свого дому бібліотечку евангельських книг. Книги цієї серії складені для використання як для особистого вивчення, так і для навчання в неділю. Вони також можуть бути корисними у вашій підготовці до інших уроків чи виступів, а також для знаходження відповідей на запитання, що стосуються доктрини Церкви.

До цієї книги включено вчення Президента Джорджа Альберта Сміта, який служив Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 21 травня 1945 року до 4 квітня 1951 року.

Самостійне вивчення

Досліджуючи вчення пророка Джорджа Альберта Сміта, шукайте з молитвою натхнення від Духа. Запитання, вміщені в кінці кожного розділу, допоможуть вам зрозуміти вчення Президента Сміта і застосовувати їх у своєму житті. Вивчаючи ці вчення, ви можете подумати, як можна навчати їх членів своєї сім'ї та друзів. Це зміцнить ваше розуміння прочитаного.

Викладання за цією книгою

Ця книга може бути використана для навчання інших вдома або в церкві. Наступні вказівки допоможуть вам.

Готуйтеся до навчання

Готуючись до навчання, прагніть проводу Святого Духа. З молитвою вивчіть розділ, аби переконатися, що ви розумієте вчення Президента Сміта. Ви будете навчати з більшою

щирістю і з більшою силою, якщо його слова вплинули особисто на вас (див. УЗ 11:21).

Якщо ви проводите урок для носіїв Мелхиседекового священства чи Товариства допомоги, ви не повинні відкладати вбік цю книгу або готуватися за іншими матеріалами. З молитвою виберіть з розділу ті вчення, які, як ви відчуваєте, будуть найбільш корисними для тих, кого ви навчаєте. Деякі розділи містять більше матеріалу, ніж ви зможете обговорити під час уроку. Краще дати пройти змістовному обговоренню, ніж намагатися викласти всі вчення.

Заохочуйте учнів вивчати розділ вдома до уроку і брати цю книгу з собою до церкви. Якщо вони робитимуть це, то будуть більш готовими брати участь в уроці й наставляти одне одного.

Огляд розділу

Роблячи огляд розділу і проводячи урок, намагайтеся створити атмосферу, в якій би Дух міг торкнутися серця й розуму людей, яких ви навчаєте. Щоб розпочати урок, допоможіть тим, кого ви навчаєте, зосередитися на вченнях, вміщених у розділі. Для цього ви можете:

- Прочитати й обговорити параграф “З життя Джорджа Альберта Сміта”, що на початку розділу.
- Розглянути ілюстрацію або обговорити уривок з Писань з розділу.
- Проспівати відповідний гімн.
- Стисло поділитися особистим досвідом, що стосується теми.

Провести обговорення вчень Президента Сміта

Навчаючи з цієї книги, запрошуйте інших ділитися їхніми думками, ставте запитання і навчайте одне одного. Люди будуть краще навчатися, якщо братимуть активну участь в уроці. Це також хороший спосіб допомогти їм отримати особисте одкровення. Щоб заохотити до обговорення, використовуйте запитання, вміщені в кінці розділу. На ці запитання є посилання в різних частинах розділу, щоб вказати, якого параграфа вчень вони стосуються. Ви можете також придумати власні запитання,

особливо важливі для тих, кого ви навчаєте. Наприклад, ви можете запитати присутніх, як вони можуть застосовувати вчення Президента Сміта у виконанні своїх обов'язків батьків або домашніх вчителів чи візитних вчительок.

Наведені далі пропозиції можуть підказати вам додаткові ідеї:

- Попросіть присутніх поділитися тим, що вони дізналися під час особистого вивчення розділу. Було б корисним зв'язатися упродовж тижня з кількома учнями і попросити їх прийти підготовленими, щоб поділитися тим, що вони дізналися.
- Призначте, хто буде читати вибрані запитання, вміщені в кінці розділу (читати індивідуально чи в маленьких групах). Попросіть їх знайти в розділі вчення, що стосуються запитань. Потім запросіть їх поділитися думками та ідеями з рештою групи.
- Прочитайте разом вибрані висловлювання Президента Сміта, наведені в цьому розділі. Попросіть присутніх навести приклади із Писань та їхнього власного досвіду, які б ілюстрували те, чого навчав Президент Сміт.
- Попросіть присутніх вибрати параграф, яким вони зацікавилися, і прочитати його про себе. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-троє з тих, хто вибрав той самий параграф, й обговорити вивчене.

Завершення обговорення

Стисло підсумуйте урок або попросіть це зробити одного чи двох з присутніх. Закличте тих, кого ви вчите, ділитися з іншими вивченим з учень Президента Сміта. Свідчіть про вчення, які ви обговорювали. Ви також можете запросити інших присутніх поділитися їхнім свідченням.

Інформація про джерела, цитовані в цій книзі

Учення Президента Сміта, уміщені в цій книзі, є точними цитатами з різних джерел. У цих витягах були збережені пунктуація, написання, вживання великої літери й розбиття на абзаци оригіналу, окрім випадків, коли були необхідні редакторські або типографські зміни, щоб зробити текст кращим для читання. Саме тому ви можете звернути увагу на незначні випадки мовної

непослідовності в тексті. Наприклад, слово *євангелія* в одних цитатах пишеться з малої літери, а в інших—з великої.

Крім того, Президент Сміт часто вживав такі слова, як *люди*, *чоловік* або *людство* стосовно всіх людей, і чоловіків, і жінок. Він часто вживав займенники *він*, *його* та *ним* стосовно обох статей. Це було нормою для мови його доби. Незважаючи на розбіжності в цих мовних стилях та сучасних традиціях, учення Президента Сміта стосуються як жінок, так і чоловіків.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Наведені далі біографічні дані подають історичне тло для вчень Президента Джорджа Альберта Сміта, викладених у цій книзі.

1870 р., 4 квітня	Народився в Солт-Лейк-Сіті в сім'ї Джона Генрі та Сарі Фарр Сміт.
1874–1875 рр.	Його батько, Джон Генрі Сміт, служить на місії у Великій Британії. Джорджу Альберту Сміту було чотири роки, коли його батько відбув на місію.
1880 р., 27 жовтня	Джон Генрі Сміт висвячений на апостола.
1882–1885 рр.	Джон Генрі Сміт служить президентом Європейської місії
1883 р.	Джордж Альберт Сміт у 13 років починає працювати на швейній фабриці.
1888 р.	Починає працювати у залізничній компанії. Через роботу пошкодив собі зір і відчував наслідки цього все життя.
1891 р.,
вересень–листопад	Служить на місії у південній Юті, працюючи для Спілки взаємного вдосконалення молодих чоловіків.
1892 р., 25 травня	Одружується з Люсі Емілі Вудрафф у храмі Ментай, Юта.

- 1892–1894 рр. Служить на місії у південній частині Сполучених Штатів, почавши служіння всього через кілька тижнів після свого одруження. Люсі приєднується до нього на місії через чотири місяці.
- 1903 р., 8 жовтня Висвячений на апостола Президентом Джозефом Ф. Смітом.
- 1904 р. Пише своє “особисте кредо”—перелік 11 положень, за якими він зобов’язується жити (див. сторінки 1–2 цієї книги).
- 1909–1912 рр. Страждає від важкого розладу здоров’я.
- 1919–1921 рр. Головує над Європейською місією.
- 1921–1935 рр. Служить генеральним керівником Спідки взаємного удосконалення молодих чоловіків.
- 1922 р. Обраний віце-президентом National Society of the Sons of the American Revolution (Національного товариства “Сини Американської революції”). Він служить на цій посаді до 1925 року, а потім знову у період з 1944 по 1946 рік.
- 1930 р., вересень Допомагає організувати Utah Pioneer Trails and Landmarks Association (Асоціацію шляхів і пам’ятних знаків піонерів Юти), щоб визначити і позначити важливі для Церкви історичні місця. Він був обраний першим президентом цієї організації.
- 1933 р., 27 липня Стає президентом Society for the Aid of the Sightless (Товариства надання допомоги незрячим) у Юті.

- 1934 р., 31 травня Отримує “Срібного буйвола”, найвищу нагороду Boy Scouts of America (бойскаутів Америки).
- 1935–1936 рр. Контролює видання Книги Мормона шрифтом Брайля.
- 1937 р., 5 листопада Після тривалої хвороби у віці 68 років помирає Люсі.
- 1938 р., січень–липень Відвідує місії Церкви на Тихоокеанських островах, у тому числі на Гаваях, Самоа, Тонга, Таїті, у Новій Зеландії та в Австралії.
- 1943 р., липень Його висвячено як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів.
- 1945 р., 21 травня Його висвячено як Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.
- 1945 р., 23 вересня Освячує храм Айдахо-Фоллс, Айдахо
- 1945 р., 2 листопада Зустрічається з президентом Сполучених Штатів Гаррі С. Труменом, щоб обговорити, як надати допомогу Європі після Другої світової війни.
- 1946 р., травень Відвідує членів Церкви в Мексиці; він був першим з Президентів Церкви, який це зробив. Дарує примірник Книги Мормона президенту Мексики, Мануелю Камачо.
- 1947 р., 24 липня Освячує монумент This Is the Place (“Ось це місце”) і бере участь у святкуванні сторіччя прибуття піонерів у Долину Солоного озера.
- 1947 р. Число членів Церкви сягло одного мільйона.
- 1949 р., 30 вересня–2 жовтня Бере участь в першій в історії теле-трансляції генеральної конференції.
- 1951 р., 4 квітня Помирає в Солт-Лейк-Сіті, Юта на свій 81-й день народження.

Життя і священнослужіння Джорджа Альберта Сміта

Якось Джорджу Альберту Сміту під час його служіння Президентом Церкви була надіслана фотографія із запискою такого змісту: “Я посилаю вам цю фотографію, бо вона є наочним зображенням людини, якою, я вірю, ви є”. Це була фотографія Президента Сміта, на якій він розмовляє з матір’ю та її чотирма малими дітьми. У той день Президент Сміт поспішав, щоб встигнути на потяг, і тут його зупинила мати, яка сподівалася, що її діти матимуть нагоду потиснути руку Божому пророку. Цей момент і зафіксував на фотографії спостерігач.

Далі в записці було сказано: “Ми тому так цінуємо [цю фотографію], бо ви при всій своїй зайнятості і незважаючи на те, що поспішали сісти в авто, аби встигнути на потяг, який вже стояв, усе ж знайшли час потиснути руку кожному з дітей тієї сім’ї”¹.

Добрі вчинки, подібні до цього, були характерними для життя і священнослужіння Джорджа Альберта Сміта. Чи виявляючи любов і підбадьорюючи сусіда, у якого похитнулася віра, чи організуючи широкомасштабні добродійні заходи, щоб нагодувати тисячі людей, Джордж Альберт Сміт жив за заповіддю Спасителя: “Люби свого ближнього, як самого себе!” (Марк 12:31).

*Приблизно
в 4 роки*

Ранні роки, 1870–1890 рр.

Джордж Альберт Сміт народився 4 квітня 1870 року в сім’ї Джона Генрі та Сари Фарр Смітів у скромному домі в Солт-Лейк-Сіті. Сім’я Смітів мала великий спадок служіння в Божому царстві. Батько Джорджа Альберта пізніше служив у Кворумі Дванадцятьох Апостолів і у Першому Президентстві. Його дід, Джордж А. Сміт,

на честь якого його було названо, був двоюрідним братом пророка Джозефа Сміта і був серед перших піонерів-святих останніх днів, які увійшли в Долину Солоного озера в 1847 році; Джордж А. Сміт також був апостолом і радником Президента Бригама Янга. Прадід Джорджа Альберта Сміта, Джон Сміт, служив патріархом у Церкві і першим президентом колу в Солт-Лейк-Сіті. А його дід по материнській лінії, Лорін Фарр, був першим мером Огдена, Юта, і першим президентом колу в цьому місті.

*Джон Генрі
Сміт*

Джордж Альберт Сміт любив своїх батьків і захоплювався ними. Він був вдячний батькові за те, що той навчив його приходити на допомогу людям, які були в нужді², і він високо цінував свою матір за жертви, які та принесла заради виховання своєї сім'ї в евангелії. "І хоч ми були дуже бідними,—згадував він,—і мій батько був на місії, коли мені було п'ять років, я не пригадую, щоб колись чув, як моя мати на щось нарікала, і я ніколи не бачив, щоб вона плакала через умови, в яких жила. Вона вмiла витратити долар так, як цього не вдавалося нікому з людей, яких я будь-коли знав. ...

... Коли батько був на місії, його місце в домі займала мати, і вона дійсно була главою сім'ї в його відсутність. Ми молилися, благословляли їжу, а якщо хтось хворів, вона кликала старійшин, бо мала велику віру в обряди евангелії. Вона завжди була платником повної десятини; і наскільки я був здатний це зрозуміти, їй і в голову не приходило, що може бути щось неправильним і що "мормонізм"—не істинний. Вона вірила в нього усією своєю душею"³.

Сара Фарр Сміт

Особливо добре запам'яталося Джорджу Альберту Сміту, як мати навчала його молитися і вірити в те, що Бог відповідає: "Коли я думаю про вплив моєї матері на мене в дитинстві, я зворушуюся до благоговіння й сліз. ... Я пам'ятаю, наче це було вчора, як вона брала мене за руку і ми піднімалися сходами на другий поверх. Там я ставав перед нею на коліна, і вона, тримаючи мене за руку, навчала мене молитися. Дякуйте Богові за таких матерів, які мають у своєму

*Діти Джона Генрі та Сарі Фарр Сміт.
Джордж Альберт Сміт ліворуч.*

серці дух евангелії і бажання благословляти. Я міг би повторити ту молитву, а пройшло скільки багато років відтоді, як я їй навчився. Вона дала мені впевненість в тому, що я мав Небесного Батька, і дала мені знати, що Він чув молитву й відповідав на неї. Коли я підріс, ми й далі жили у двоповерховому каркасному будинку, і коли дув сильний вітер, він так хитався, наче ось-ось розвалиться. Бувало, я був так наляканий, що не лягав спати. Мое ліжко самотнім стояло у маленькій кімнаті і багато ночей я злазив з ліжка і ставав на коліна та просив мого Батька Небесного потурбуватися про наш дім, зберегти його, щоб він не розлетівся на шматки, а потім я знову залазив у ліжко, просто впевнений: я буду збережений від зла, бо відчував, наче тримаюся за Батькову руку”⁴.

Озираючись на своє дитинство, Джордж Альберт Сміт сказав:

“Мої батьки жили в дуже бідних умовах, але я прославляю свого Творця і дякую Йому від всього серця за те, що він послав мене саме в їхню сім’ю.

... Ще бувши хлопчиком, я дізнався, що це—Господня робота. Я дізнався, що на землі були живі пророки. Я дізнався, що

натхнення Всевишнього впливатиме на тих, хто жив так, щоб отримати його.

... Я вдячний за своє первородство, вдячний за батьків, які навчали мене євангелії Ісуса Христа і подавали приклад у своєму домі”⁵.

Юного Джорджа Альберта Сміта знали як щасливого й жартівливого хлопця. Друзі шанували його за життєрадісну вдачу, він із задоволенням розважав їх грою на губній гармоніці, банджо і гітарі та репертуаром веселих пісень. Але він також отримав і досвід, який допоміг йому розвинути в собі сильне почуття відповідальності, дивовижне для його юного віку. У 12 років Джордж Альберт відвідував Академію Бригама Янга, де отримав кілька порад, які глибоко позначилися на його житті. Згодом він пригадував:

“Мені пощастило, що частина предметів викладалася доктором Карлом Дж. Майзером, цим видатним освітянином, який був першим будівничим наших великих церковних шкіл. ... Я не пам’ятаю багато з того, що було сказано протягом року, який я там провів, але було там щось, чого я, мабуть, не забуду ніколи. Я розповідав про це вже не один раз. Якось доктор Майзер підвівся і сказав:

“Ви будете давати звіт не лише за те, що робите, але й будете відповідальними за кожну думку, яку маєте”.

Коли я був хлопчиком, то не мав звички старанно контролювати свої думки, тож для мене було вкрай важко визначити, що ж потрібно з цим робити, і це мене непокоїло. Справді, це стало до мене як реп’ях. Десь через тиждень чи днів десять по тому я раптом зрозумів, що він мав на увазі. Тоді я зміг побачити принцип, що був закладений у цих словах. Несподівано до мене прийшло розуміння того, що він сказав: “Ти дійсно будеш відповідати за свої думки, бо коли твоє життя закінчиться у цьому світі, воно буде результатом твоїх думок”. Ця одна порада була для мене могутнім благословенням усе моє життя, і в багатьох випадках вона давала мені змогу уникати неналежних думок, бо я усвідомлював, що по закінченню своєї земної праці я буду продуктом своїх думок”⁶.

Юний Джордж Альберт Сміт прийняв на себе важливі обов’язки в сім’ї в 1882 році, коли його батько, який на той час служив

у Кворумі Дванадцятьох Апостолів уже два роки, був покликаний служити президентом Європейської місії. Відсутність Джона Генрі вимагала, щоб Джордж Альберт був помічно сім'ї. Коли йому було 13 років, він звернувся з проханням прийняти його на роботу на одну церковну фабрику, при якій був магазин, в Солт-Лейк-Сіті, але менеджер сказав, що вони не можуть дозволити собі найняти когось. Джордж Альберт відповів, що він не просить, щоб йому платили за працю, а лише дозволили працювати. І додав: "Я знаю: якщо я чогось вартий, то мені заплатять"⁷. Його позитивне ставлення дало йому можливість стати робітником на фабриці й отримувати 2,5 долари на тиждень, а його сумлінність в роботі невдовзі допомогла йому переходити на кращі робочі місця у цій компанії.

Коли йому було 18 років, він знайшов собі роботу у геодезійній партії на залізниці. На цій роботі він пошкодив собі зір; причиною став сліпучий блиск пісків пустині на сонці. Це стало причиною того, що Джордж Альберт назавжди пошкодив собі зір, через що йому було важко читати і він відчував незручності впродовж всього життя.

Місіонерське служіння й одруження, 1891–1894 рр.

У вересні 1891 року Президент Уілфорд Вудрафф покликав Джорджа Альберта Сміта служити на короткостроковій місії на півдні Юти. Його конкретним завданням було працювати у тій місцевості з молоддю Церкви. Упродовж наступних чотирьох місяців він та його напарник допомагали заснувати молодіжні організації у колах і приходах, виступали на численних зборах і заохочували молодих людей жити за нормами Церкви.

Повернувшись з місії, Джордж Альберт продовжував залицятися до дівчини, яку кохав ще з дитинства, Люсі Вудрафф, онуки Президента Уілфорда Вудраффа. Вони зростали по сусідству, і характер Джорджа Альберта розвивався в Люсі на очах. У своєму щоденнику вона так написала про своє захоплення ним: "Цього вечора я усамітнилася з вдячністю до Бога в серці ... і молюся, щоб Він дав мені сили більше заслужити любові того, кого я дійсно вважаю одним з найкращих молодих людей, які

тільки жили колись на землі. Від його люб'язності й доброти у мене на очах навертаються сльози”⁸.

Люсі Емілі Вудрафф Сміт

Проте біля Люсі було багато тих, хто упадав за нею, і дехто з них був дуже заможний та дарував їй дорогі подарунки. А Джордж Альберт Сміт полонив її своєю відданістю Господу. Він написав їй: “Якщо ти хочеш вийти заміж за людину з грішми, то це не за мене, бо я вже давно вирішив, що я не буду присвячувати самого себе чи своє життя, чи свій час на заробляння грошей, а присвячу його лише служінню Господу та допомозі Його дітям у цьому світі”⁹.

Люсі зробила свій вибір, і 25 травня 1892 року вона та Джордж Альберт Сміт одружилися в храмі Ментай, Юта. Шлюбну церемонію провів батько Джорджа Альберта. У той день Люсі подарувала своєму чоловіку маленький медальйон зі своєю фотографією всередині. Він носив цей медальйон на ланцюжку кишенькового годинника, де він був близько до його серця, і носив його майже щодня всю решту свого життя¹⁰.

Молодята пробули разом менше місяця, бо Джордж Альберт вирушив на ще одну місію, цього разу його завданням було проповідувати на півдні Сполучених Штатів. І хоч вони знали, що його від'їзд був неминучим—покликання на місію прийшло за три тижні до їхнього одруження—розлучатися було все ж важко. Їх обох переповнювала радість, коли через чотири місяці після цього Люсі була покликана служити поруч з її чоловіком в офісі місії, де старійшина Сміт був перед цим призначений служити секретарем місії.

Президентом місії у південних штатах був Дж. Голден Кімбол, який в той же час служив членом кворуму сімдесятників. За час служіння старійшини Сміта президент Кімбол двічі мав

Місіонери місії в Південних штатах США. Недавно одружені Люсі (третья зліва) та Джордж Альберт Сміт (сидить поряд неї) служили разом у домі місії.

залишати місію, щоб вирішувати важливі справи в Солт-Лейк-Сіті—один раз невдовзі після того, як старійшина Сміт став секретарем місії, а другий—через рік по тому. В обох випадках президент Кімбол залишав надзвичайно велику відповідальність направляти роботу місії й керувати нею на старійшині Сміті, надаючи йому в численних листах підтримку й поради. Загалом старійшина Сміт служив виконуючим обов'язки президента місії приблизно 16 місяців. Президента Кімбола турбувало те, що він так довго був далеко від місії, однак він довіряв своєму молодому помічникові. У листі до старійшини Сміта він написав: “Я думаю, мої проникливість і розум, якими б обмеженими вони не були, дозволили мені оцінити ваші чесність і достоїнство, що, запевняю вас, я й зробив”¹¹. В іншому листі він написав: “Завжди пам'ятайте цю головну ідею: я високо ціную вашу працю, старанність і хороший характер”¹².

У президента Кімбола було чимало нагод помітити старанність і хороший характер старійшини Сміта. Одного разу їм разом довелося подорожувати і їх запросили переночувати в маленькому дерев'яному домі. Пізніше Джордж Альберт Сміт розповідав:

“Опівночі ми були розбуджені жахливою стріляниною та криками з вулиці. До наших вух долетіла брудна лайка, коли ми посідали в ліжку, аби зрозуміти, що відбувається. Яскраво світив місяць, і ми могли бачити, що на вулиці повно людей. Президент Кімбол схопився з ліжка й почав одягатися. Ті чоловіки били в двері й непристойними словами наказували мормонам вийти, бо вони збиралися їх застрелити. Президент Кімбол спитав мене, чи не збираюся я встати й одягтися, на що я відповів “ні”, я збирався залишитися в ліжку, бо я був впевнений, що Господь потурбується про нас. А вже через кілька секунд у кімнату почали стріляти. Очевидно, нападники розділилися на чотири групи й стріляли по кутах будинку. Тріски так і літали над нашими головами в усіх напрямках. На кілька секунд запала тиша, потім знову посипався град пострілів і трісок полетіло ще більше. Я зовсім не відчував страху. Я був дуже спокійний, лежачи там й переживаючи одну з найжахливіших подій свого життя, та я був упевнений, ... що Господь захистить мене, і Він захистив.

Напевне у зловмисників пропала охота до подальших дій і вони пішли собі. Наступного ранку, коли ми відчинили двері, біля них була величезна в'язка товстих палиць з ліщини, які на півдні країни зловмисники використовували, щоб бити місіонерів”¹³.

Через багато років Джордж Альберт Сміт розповідав про цей випадок своїм онукам, щоб навчити їх довіряти Господу. “Я хочу, щоб ви добре запам'ятали,—казав він—що в часи небезпеки Господь піклуватиметься про вас, якщо ви даватимете Йому для цього можливість”¹⁴.

Сімейне життя

Джордж Альберт і Люсі були звільнені від їхньої місії у червні 1894 року. Люсі через кілька місяців після їхнього повернення в Солт-Лейк-Сіті отримала благословення від свого діда, Президента Уілфорда Вудраффа, в якому було сказано, що вона

народить дітей. 19 листопада 1895 року вона народила дочку, яку вони назвали Емілі, а через чотири роки народилася ще одна дочка, Едіт. Їхня остання дитина, Джордж Альберт молодший, народився в 1905 році.

Джордж Альберт Сміт був люблячим батьком, якого обожнювали його діти. Едіт написала про нього: “Як на мене, мій батько мав всі риси, за які батька любить його дочка. Він як батько справджував усі мої сподівання”. Особливо вражало дітей те, як Джордж Альберт ставився до своєї коханої дружини. “Закоханість і увага батька до матері були вражаючими,—писала Едіт.—Він ніколи не пропускав нагоди виявити їй те, що він її цінує. Що б вони не робили, вони робили це разом, добре спланувавши і злагоджено. Вона для нього була безцінною. ... І хоч всі ми обожнювали маму, я впевнена, його уважність і ніжність до неї робили її для нас, дітей, навіть ще більш любою”¹⁵.

Як батько, Джордж Альберт Сміт сумлінно намагався допомогти своїм дітям відчутися радість, яку приносить життя за євангелією. В один з днів на Різдво, після того як подарунки були відкриті, він спитав своїх маленьких донечок, як вони подивляться на те, щоб віддати кілька з їхніх іграшок діткам, які не отримали жодного Різдвяного подарунка. Оскільки дівчатка тільки-но отримали нові іграшки, вони погодилися віддати нужденним дітям кілька своїх старих іграшок.

“А чи не хочете ви віддати їм також і кілька нових іграшок?”—лагідно підказав їм Джордж Альберт.

Його доньки завагалися, але врешті-решт погодилися віддати одну чи дві зі своїх нових іграшок. Тоді Джордж Альберт повів дівчаток в дім, де жили діти, яких він мав на увазі, і вони віддали подарунки. Це настільки підвищило їм настрої, що, коли вони вийшли з того дому, одна з дівчаток сказала із захопленням в голосі: “А тепер пішли й віднесемо їм і решту іграшок”¹⁶.

Кворум Дванадцятьох Апостолів, 1903–1945 рр.

У вівторок, 6 жовтня 1903 року, у Джорджа Альберта Сміта був дуже напружений день на роботі і він не зміг того дня бути на сесіях генеральної конференції. Коли він залишав офіс,

Кворум Дванадцятьох Апостолів у 1921 році. Стоять, зліва на право: Джозеф Філдінг Сміт, Джеймс Е. Талмейдж, Стівен А Річардс, Річард Р. Лайман, Мелвін Дж. Баллард і Джон А. Уїдсоу. Сидять, зліва направо: Руджер Клаусон, Рід Смут, Джордж Альберт Сміт, Джордж Ф. Річардс, Орсон Ф. Уїтні і Девід О. Мак-Кей.

післяобідня сесія конференції вже майже завершувалася, тож він пішов додому з наміром повести дітей на виставку.

Наблизившись до свого дому, він здивувався, помітивши безліч відвідувачів, одна з яких підійшла до нього й тепло привітала.

“І з чим же це?”—спитав він.

“А ви хіба не знаєте?”—відповіла вона.

“Не знаю про що?”

“Як же, вас підтримали як члена Кворуму Дванадцятьох Апостолів”,—вигукнула відвідувачка.

“Цього не може бути,—сказав Джордж Альберт.—Це якась помилка”.

“Та я сама чула”,—відповіла на те вона.

“Це, мабуть, якийсь інший Сміт,—сказав він.—Мені про це не було сказано ні слова, і я не можу повірити в це”.

Збентежена відвідувачка повернулася у Скинію, щоб з’ясувати, чи не помилилася вона. Там їй сказали, що її правда—Джордж Альберт Сміт став тільки-но покликаним членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів¹⁷.

Пізніше його дочка Емілі згадувала про таку сцену в домі Смітів: “Здавалося, вся Скинія потоком рушила через газон в наш дім, вигукуючи й цілуючи маму. Усі вони казали, що батько став апостолом, і ми подумали, що бути апостолом—це найгірше, що тільки може бути”.

І навіть після того, як це повідомлення підтвердилося, Джордж Альберт вирішив, що він все ж поведе своїх доньок на виставку, як їм і обіцяв, “хоч він там майже нічого й не бачив,—згадувала Емілі.—Він провів увесь час, підперши спиною стіну й розмовляючи з людьми”¹⁸.

Через два дні, 8 жовтня 1903 року, Джордж Альберт Сміт був висвячений в апостоли у верхній кімнаті Солт-Лейкського храму Президентом Джозефом Ф. Смітом. Після висвячення йому було запропоновано поділитися своїми почуттями з присутніми членами Кворуму дванадцятьох. “Я відчуваю себе слабким і нерозсудливим у порівнянні з чоловіками зрілих літ,—сказав він,—але моє серце—воно таке як треба, і я щиро бажаю рухати вперед Господню роботу. ... У мене є живе свідчення про божественність цієї роботи; я знаю, що євангелія прийшла на землю під керівництвом та проводом Самого Господа і що ті, хто обраний головувати, були і є Його слугами у кожній справі. Я хочу і молюся, щоб я міг жити чистим і смиренним життям, аби мені мати право на підказки і настанови Духа, щоб вони направляли мене в житті”¹⁹.

Джордж Альберт Сміт служив у Кворумі дванадцятьох майже 42 роки, 2 з них—як президент Кворуму. За цей час він виконав безліч завдань і багато чим благословив людей по світу.

Він ділився євангелією й заводив друзів для Церкви

Старійшина Сміт мав природжений талант давати людям поводитися невимушено і перетворювати ворогів на друзів. Один

місцевий бізнесмен, нечлен Церкви, на похороні президента Сміта так сказав про нього: “З ним було легко ладити. Він був людиною, з якою вам просто хотілося мати стосунки. Від його дружньої посмішки, його сердечного потиску руки й теплоти його вітання у вас в душі, у вашому серці виникала впевненість в щирості його дружби до вас і до інших”²⁰.

У час, коли Церква залишалася все ще маловідомою у світі і до неї багато людей ставилися з підозрою, цей талант був безцінним. Одного разу, виконуючи якесь доручення у Західній Вірджинії, він дізнався, що міські чиновники погрожували арештом кожному, хто був би поміченим у проповідуванні мормонізму. Старійшина Сміт зустрівся з начальником секретаріату мерії, містером Енглом, щоб спробувати змінити таку політику. Пізніше він записав у щоденнику: “Коли я вперше звернувся до містера Енгла, він повівся дуже різко і коротко мене проінформував, що в цьому місті толерантно до нас ставитися не будуть. ... Я сказав йому, що переконаний в тому, що його неправильно інформували і що я не проти того, щоб сісти з ним та поговорити. ... Ми деякий час обговорювали питання мормонізму. Перед тим, як я пішов, він значно пом’якшав, ми потисли один одному руку і він дав мені свою картку. Я пішов, упевнено відчуваючи, що мені вдалося розвіяти упередженість”²¹. Через три дні старійшина Сміт зробив до нього ще один візит, цього разу він залишив йому примірник Книги Мормона²².

Старійшина Сміт завжди шукав нагоди поговорити з людьми про Церкву. Завжди, коли виконання доручень вимагало від нього кудись їхати, він брав з собою примірники Книги Мормона, церковних журналів та іншої церковної літератури, які він сподівався комусь роздати. Оскільки Книга Мормона могутньо свідчила про Ісуса Христа, старійшина Сміт вважав її ідеальним різдвяним подарунком і часто надсилав поштою її примірники друзям з інших конфесій і навіть видатним людям, з якими він ніколи не зустрічався²³. У листі, доданому до одного такого різдвяного подарунку, він написав: “Через кілька днів християнський світ буде святкувати народження Спасителя, і стало традицією у цей час згадувати своїх друзів. Тож я вірю, що Ви приймете від мене примірник Книги Мормона. ... Вірячи в те, що Ви будете

раді мати її у своїй бібліотеці, я надсилаю її Вам як різдвяний подарунок”.

Він отримав таку відповідь: “Книга зайняла своє місце на наших полицях і буде прочитана [від початку до кінця] з неупередженою старанністю. Вона не може не розширити погляди і не збільшити дух толерантності у всіх, хто вдумливо її читає”²⁴.

Залучення до громадських справ

Старійшина Сміт заохочував членів Церкви залучатися до життя своїх громад і використовувати свій вплив, щоб поліпшити умови у світі. Він сам, незважаючи на зайнятість у служінні генеральним авторитетом, був залучений до кількох громадських організацій. Він був обраний президентом International Irrigation Congress (Міжнародного конгресу з питань зрошення) та Dry Farming Congress (Конгресу з питань беззрошувального землеробства), і він шість разів обирався віце-президентом National Society of the Sons of the American Revolution (Національного товариства “Сини Американської революції”). Палкий прихильник авіації як засобу для більш ефективного виконання генеральними авторитетами завдань, які вимагали поїздки, старійшина Сміт служив у раді директорів компанії Western Air Lines (Західні авіалінії). Він також брав активну участь в роботі такої організації, як Boy Scouts of America (Бойскаути Америки), і в 1934 отримав найвищу скаутську нагороду Silver Buffalo (Срібний Буйвол). У роки після Першої світової війни він служив керівником Вірменсько-Сирійської кампанії штату Юта, метою якої було надання допомоги потерпілим, і представником штату в International Housing Convention (Міжнародній конвенції з питань житла), чією метою було знаходити притулок для тих, хто залишився без даху над головою внаслідок війни²⁵.

Перед своїм покликанням служити апостолом Джордж Альберт активно займався політикою, палко проводячи кампанії на користь справ і кандидатів, які, як він відчував, могли б покращити суспільство. Ставши генеральним авторитетом, він припинив займатися політикою, однак продовжував захищати справи, в які вірив. Наприклад, у 1823 році він допоміг представити в законодавчому органі штату Юта законопроект, який дав можливість побудувати санаторій для хворих на туберкульоз²⁶.

Старійшина Джордж Альберт Сміт контролював видання Книги Мормона шрифтом Брайля.

Співчуття старійшини Сміта до інших особливо виявлялося в його служінні президентом Society for the Aid of the Sightless (Товариства надання допомоги незрячим), на цій посаді він був з 1933 по 1949 рік. Сам страждаючи від ослаблення зору, старійшина Сміт відчував особливе співчуття до незрячих. Він контролював видання Книги Мормона шрифтом Брайля і запровадив програму, щоб допомогти незрячим людям навчитися читати по шрифту Брайля і пристосуватися до своєї вади в інші способи. Його старання не могли не викликати любові до нього тих, кому він служив. Одна з членів Society for the Aid of the Sightless висловила свою вдячність у вірші, який подарувала старійшині Сміту на його 70-річчя:

“Коли життя рукою безжальною б’є,
І котяться сльози гіркі;
Коли самотність, як та зима, вистужує мою душу,
І навіть ехо не відлунює—

Тоді я ще з більшою надією
Йду далі, повільно й нетвердо,
Щоб знайти розуміюче серце,
В якому палає вогонь дружби—
Серце, де живуть лагідна мудрість,
Співчуття й доброта,
Яке навчене вірити в Бога і вірити людині,
Людині, яка сліпа. ...

І хоч його ніжне, добре лице
Сховане від нас,
Ми все ж бачимо милосердну мудрість
Його розуміючого серця;
Ми відчуваємо мир в його душі,
І знаємо—це мир в душі нашій;
Ми чуємо його тиху молитву:
“Ми не самотні в дорозі”;
Його віра в нас даватиме нам силу,
Коли стежкою невидимою ми важко йдемо;
Наші душі надихає чоловік, який
Все робить у партнерстві з Богом”²⁷.

Хвороби та інші випробування

Більшість свого життя Джордж Альберт не відзначався міцним здоров'ям. І хоч він любив займатися плаванням, верховою їздою та іншими видами фізичної активності, його тіло було слабким і він часто хворів. Окрім хронічного захворювання очей, усе своє життя старійшина Сміт потерпав від болів у шлунку й спині, постійної втоми, проблем із серцем та багатьох інших проявів нездужання. Напруження й навантаження, яке він відчував, виконуючи численні свої обов'язки, також не проходили для нього безслідно, і на перших порах він не хотів уповільнювати темп своєї діяльності заради збереження свого здоров'я. Через це з 1909 по 1912 рік він хворів настільки тяжко, що був прикутий до ліжка і не міг виконувати свої обов'язки у Кворумі дванадцятьох. Це був дуже важкий час для старійшини Сміта, якому відчайдушного хотілося продовжувати своє служіння. Смерть батька, що сталася в 1911 році, і важка форма грипу, яким заразилася його дружина, ще більше ускладнили одужання старійшини Сміта.

Через багато років він поділився пережитим у той період:

“Багато років тому я серйозно захворів. Дійсно, я думаю, у всіх опустилися руки, крім моєї дружини. ... Я став таким слабким, що ледве рухався. Навіть для того, щоб тільки перевернутися в ліжку, я мав докласти довгих і виснажливих зусиль.

Одного дня, за таких умов, я знепритомнів і подумав, що пішов на той світ. Я побачив, що стою спиною до великого красивого озера і дивлюся на величезний ліс. Нікого не було видно довкола, і на озері не було ні човна, ні чогось іншого, що вказувало б на те, як я туди потрапив. Я зрозумів або мені здавалося, що зрозумів, що я закінчив свою роботу в смертному житті й повернувся додому. ...

Я почав ходити й роздивлятися і ось невдовзі знайшов стежку в лісі, якою, здавалося, мало хто ходив та яка була майже повністю схована в траві. Я пішов тією стежкою і, пройшовши певний час та достатню відстань вглиб лісу, побачив, як до мене наближається якийсь чоловік. Я побачив, що то був дуже великий чоловік, і поспішив йому назустріч, тому що впізнав у ньому свого дідуся [Джорджа А. Сміта]. У смертному житті він важив майже 140 кг, отже, ви можете уявити, яким він був велетнем. Пам'ятаю, як я зрадів, побачивши його. Я носив його ім'я й завжди цим пишався.

*Джордж
А. Сміт*

Підійшовши до мене дуже близько, дідусь зупинився. Це було як запрошення й мені зробити те саме. Тоді—і я хотів би, щоб хлопці і дівчата та молоді люди ніколи цього не забули—він подивився на мене дуже уважно та сказав:

“Я б хотів знати, що ти зробив з моїм ім'ям”.

Усе, що я зробив за своє життя, пройшло перед моїми очима, як кінокартина на екрані—усе, що я зробив. Дуже швидко цей живий погляд у минуле перенісся туди, де я тепер стояв. Усе моє життя пройшло переді мною. Я посміхнувся, подивився на дідуся й сказав:

“Я ніколи нічого не зробив з твоїм іменем такого, чого тобі треба було б соромитися”.

Він наблизився до мене й узяв на руки, і коли він це зробив, я опритомнів і знову відчув себе в земному оточенні. Моя подушка була мокрою, наче на неї вилили води—мокра від моїх сліз вдячності за те, що я зміг відповісти не соромлячись.

Я багато разів думав про це, і я хочу вам сказати, що стараюся, а відтоді навіть ще й більше, дбати про це ім'я. Тож я хочу сказати хлопчикам і дівчаткам, молодим чоловікам і жінкам, молоді Церкви і всім у світі: “Шануйте своїх батьків і своїх матерів. Шануйте ім'я, яке ви носите”²⁸.

Нарешті до старійшини Сміта почали повертатися сили, і він вибрався з цього лиха з поновленим відчуттям вдячності за своє свідчення про істину. На наступній генеральній конференції він сказав святим: “Останні роки я ходив долиною смертної темряви настільки близько до того боку, що, я впевнений, [якби не] особливе благословення Небесного Батька, то я не залишився б по цей бік. Але ніколи ні на мить не слабло моє свідчення про те, що Небесний Батько благословив мене. Чим ближче я підходив до того боку, тим міцнішою була моя впевненість, що євангелія є істинною. Тепер, коли моє життя збережене, я з радістю свідчу: я знаю, що євангелія є істинною, і від всієї своєї душі я дякую своєму Небесному Батьку, що Він відкрив мені це”²⁹.

У подальші роки різні фізичні недуги та інші напасті продовжували не відступати від старійшини Сміта. Можливо, найбільше горе спіткало його в 1932–1937 роках, коли його дружина, Люсі, тяжко хворіла на артрит та невралгію. Вона дуже страждала від пекучого болю і до 1937 року потребувала постійного догляду. Потім, у квітні 1937 року, у неї стався серцевий напад, який ледь не обірвав її життя і ще більше послабив її здоров'я.

Хоч старійшина Сміт постійно турбувався про Люсі, він все ж продовжував виконувати свої обов'язки якнайкраще. 5 листопада 1937 року він виступав зі словом на похороні одного свого друга, і коли він після цього сів, хтось передав йому записку, де було сказано, що йому негайно треба повернутися додому. Пізніше він напише у щоденнику: “Я відразу ж пішов з каплиці, але моя люба дружина зробила свій останній подих ще до мого повернення додому. Вона пішла, коли я промовляв

на тому похороні. Безсумнівно, я втратив віддану супутницю життя і мені буде самотньо без неї”.

На момент смерті Люсі вона і Джордж Альберт прожили у шлюбі трохи менше 45-ти років. Їй було 68 років. І хоч старійшина Сміт дуже сумував за своєю дружиною, він знав, що їхня розлука лише тимчасова, і це знання додавало йому сили. “Незважаючи на те, що наша сім’я тяжко переживає це горе,— писав він,—нас втішає впевненість в об’єднанні з матір’ю, якщо ми залишимося вірними. Вона була відданою, уважною, завжди готовою допомагати дружиною і матір’ю. Вона страждала впродовж шести років то від того, то від того, і я впевнений, вона рада бути зі своєю матір’ю та іншими дорогими їй людьми по той бік. ... Господь є найдобришим і забрав [від мене] будь-яке негативне почуття до смерті, за що я надзвичайно вдячний”³⁰.

Президент Європейської місії

У 1919 році Президент Гебер Дж. Грант, який тоді недавно був підтриманий як Президент Церкви, покликав старійшину Сміта очолити Європейську місію. У виступі на генеральній конференції, лише за кілька днів до свого відбуття, старійшина Сміт сказав:

“Я хотів би сказати вам, мої брати і сестри, що вважаю за честь,—ні, більш ніж за честь, вважаю за дуже велике благословення те,—що Господь підняв мене з німецького стану, в якому я перебував незадовго до цього, відновивши настільки моє здоров’я, що брати відчули, що я зможу виконати місію в іншій країні. ...

... Наступної середи я сподіваюся сісти на потяг, щоб доїхати до узбережжя, а потім перетнути океан до місця, куди мене покликано служити. Дякую Богу за можливість їхати. Я вдячний, що в мою душу прийшло знання цієї істини”³¹.

На той час Європа все ще переживала важкий період після Першої світової війни, яка закінчилася лише кілька місяців до цього. Через війну кількість місіонерів в Європі була дуже незначною, і одним із завдань старійшини Сміта було збільшити це число. Але тяжкі економічні умови у повоєнній Європі обумовлювали небажання урядів видавати необхідні для цього візи. До того ж ситуацію погіршували безліч непорозумінь стосовно

святих останніх днів і упередженість до них. Щоб поліпшити імідж Церкви, старійшина Сміт зустрічався з дуже багатьма посадовцями та іншими відомими персонами. Пояснюючи мету перебування місіонерів в Європі і по всьому світу, він часто казав: “Зберігайте все хороше, що у вас є, зберігайте все, дане вам Богом, що збагачує ваше життя, а потім дозвольте нам поділитися з вами тим, що додасть вам щастя і збільшить ваше задоволення”³². За словами одного з місіонерів, який служив під його керівництвом, “завдяки своїй упевненій та добрій манері, він завойовував їхню повагу й дружбу і добивався від них тих поступок стосовно місіонерів, яких не вдавалося добитися раніше”³³.

Наприкінці свого служіння в 1921 році старійшині Сміту вдалося збільшити кількість місіонерів, що служили в Європі, і розвіяти деякі з неправильних уявлень про святих останніх днів. Він також зробив друзями Церкви багатьох людей і через листування підтримував зв'язок з ними упродовж багатьох наступних років.

Збереження місць, що мали історичне значення для Церкви

Старійшина Сміт любив розповідати іншим про Церкву та визначні події в її історії. Упродовж свого священнослужіння він дуже багато допомагав зберігати цю історію, встановлюючи монументи і в інший спосіб позначаючи місця, важливі в історії Церкви. Як написав один з його товаришів, “він вірив, що, привертаючи увагу молодшого покоління до досягнень їхніх предків, він виконував важливе служіння”³⁴.

Невдовзі після свого покликання бути апостолом він поїхав у Пальміру, Нью-Йорк, і домовився про придбання ферми Джозефа Сміта старшого у власність Церкви. Перебуваючи у Нью-Йорку, він також мав бесіду з чоловіком, якого звали Пліні Секстон, у чиє володіння входив пагорб Кумора, місце, де Джозеф Сміт отримав золоті пластини. Містер Секстон не хотів продавати цю землю Церкві, але тим не менш він подружився зі старійшиною Смітом. Завдяки тому, що старійшина Сміт підтримував приятельські стосунки з містером Секстоном, Церкві врешті-решт вдалося придбати у власність цю землю й освятити там монумент.

Монумент на Пагорбі Кумора, де ангел Мороній передав золоті пластини Джозефу Сміту.

У 1930 році, у сторіччя організації Церкви, старійшина Сміт допоміг створити Utah Pioneer Trails and Landmarks Association (Асоціацію шляхів і пам'ятних знаків піонерів Юти) і був обраний першим президентом цієї групи. Через 20 років ця організація поставила більше 100 монументів і пам'ятних знаків, багато з яких позначили шлях піонерів до Долини Солоного озера. Старійшина Сміт виконав освячення більшості з цих монументів³⁵.

Пояснюючи інтерес Церкви до історичних місць, він писав: “Щоб зберегти пам'ять про людей, існувала традиція зводити цим людям монументи. Завдяки зведенню монументів в людській пам'яті надовго залишалися також і визначні події. ... Є багато цікавого, що забувається, і люди відчули бажання позначити це якимось суттєвим чином, щоб ті, хто йде за нами, звертали свою увагу на важливі події”³⁶.

Старійшина Сміт як один з тих, чий дід прийшов до Юти з піонерами, відчував глибоку повагу до раних членів Церкви, які

принесли так багато жертв заради своєї віри. У зверненні до Товариства допомоги він поділився досвідом, який отримав під час слідування шляхом, пройденим піонерами з ручними візками:

“Ми дісталися тієї частини шляху, де загін з ручними візками під проводом Мартіна втратив так багато життів. Ми знайшли, наскільки це було можливо, приблизне місце, де стояв цей загін. Ті, хто був нащадком членів цього загону, були з нами, щоб допомогти у встановленні пам'ятного знака. Потім ми дісталися Рок-Кріка; за рік до цього ми там поставили тимчасовий пам'ятний знак. У той особливий час року повсюди росли прекрасні польові квіти, було надзвичайно багато дикого ірису, і члени нашої групи нарвали цих квітів і поклали їх з ніжністю зверху на камінні, складеному рік перед цим. ... Тут в одній могилі були поховані 15 членів цієї Церкви, вони померли від голоду й холоду.

Ви знаєте, є часи й місця, коли, здається, ми підходимо ближче до Небесного Батька. Посідавши навколо багаття у цій маленькій долині Рок-Крік, де настигла біда загін піонерів з ручними візками під проводом Уїллі,—ми, хто був нащадком тих піонерів, тих, хто йшов цими рівнинами у літню спеку й зимній холод,—розповідали історії з пережитого нашими предками. ... Це було чудово. Історія була повторена для нашої користі.

... Мені здавалось, ми були просто у присутності тих, хто все віддав, щоб ми мали благословення євангелії. Ми, здавалося, відчували присутність Господа.

Коли ми пішли звідти, витерши сльози,—бо в мене немає сумніву, що у всіх у групі, а нас було чоловік 30 чи 40,—очі були мокрі від сліз, і ми всі відчували у своїх серцях, як подіяло на нас це невелике зібрання, і одна чудова сестра взяла мене за руку і сказала: “Брате Сміт, я хочу стати кращою жінкою, ніж є тепер”. Ця жінка ...—одна з найкращих жінок, але я вірю, вона була зворушена, як, мабуть, і більшість з нас тим, що ми відчували: в тому чи іншому ми не відповідаємо ідеалам, які мали б бути в наших душах. Поховані тут люди віддали не тільки дні свого життя, вони віддали саме життя як доказ їхньої віри в божественність цієї роботи. ...

Якщо [ви як] члени цієї організації [Товариства допомоги] будете настільки ж вірними, як ті, хто лежить похований на

Президент Сміт і його радники, Дж. Рубен Кларк молодший (ліворуч) і Девід О. Мак-Кей (праворуч).

рівнинах, хто зустрів свої труднощі з вірою в Господа, тоді у вас буде ще багато досягнень і прихильність люблячого Батька буде вилитися на вас і ваші справи³⁷.

Президент Церкви, 1945–1951 рр.

Рано-вранці 15 травня 1945 року, коли старійшина Сміт їхав у потязі в східній частині Сполучених Штатів, його розбудив залізничний службовець і повідомив: помер Президент Гебер Дж. Грант, який був у той час Президентом Церкви. Старійшина Сміт при першій же нагоді пересів на інший потяг і повернувся в Солт-Лейк-Сіті. А вже через кілька днів Джордж Альберт Сміт як найстарший член Кворуму Дванадцятьох Апостолів був рукопокладений бути восьмим Президентом Церкви Ісуса Святих Останніх Днів.

У своєму зверненні на першій генеральній конференції в якості Президента Церкви він сказав святим, які тільки-но підтримали його: “Я сумніваюсь, що ще хтось тут почуває себе таким слабким і смиреним, як чоловік, що стоїть перед вами”³⁸. Ті ж самі почуття він висловив і членам своєї сім’ї: “Я не хотів цієї посади. Я відчував, що не відповідаю їй. Але вона прийшла до мене, і я буду виконувати своє служіння якомога краще. Я хочу, аби всі ви знали: усе, що ви робите в Церкві, від [домашнього] вчителювання до головування над колом, якщо ви робите це якомога краще, ваша посада є такою ж важливою, як і моя”³⁹.

Багато хто відчував, що таланти Президента Сміта надзвичайно підходили для цього покликання. Один з генеральних авторитетів висловив впевненість у цьому невдовзі після того, як Президент Сміт був підтриманий: “Часто кажуть, що Господь ставить особливу людину для виконання особливої місії. ... Це не моя справа говорити, яка особлива місія чекає на Президента Джорджа Альберта Сміта. Але я точно знаю: ще ніколи не було більшої потреби в любові серед братів, як у цей особливий момент світової історії, який ми переживаємо сьогодні. Більш того, я знаю, що немає жодної відомої мені людини, яка б любила людську сім’ю, загалом і індивідуально, більш глибоко, ніж це робить Президент Джордж Альберт Сміт”⁴⁰.

*Допомога нужденним, що переживали
наслідки Другої світової війни*

Друга світова війна завершилася всього через кілька місяців після того, як Джордж Альберт Сміт став Президентом Церкви. Війна залишила в Європі тисячі людей без даху над головою та позбавленими всього; і Президент Сміт швидко мобілізував ресурси Церкви для надання добродійної допомоги. Президент Гордон Б. Хінклі пізніше так розповідав про це: “Я був серед тих, хто ночами працював на Площі Благополуччя тут, у Солт-Лейк-Сіті, завантажуючи товарами залізничні вагони, якими продукти перевозилися в порт, а звідти переправлялися далі через океан. Під час освячення Швейцарського храму [в 1955 р.], коли багато святих з Німеччини приїхало до храму, я чув, як дехто з них, зі слезами, що текли по щоках, говорили з вдячністю про харчі, які спасли їм життя”⁴¹.

Президент Сміт також знав, що серед народів світу, які переживали наслідки такої нищівної війни, існувала величезна потреба в духовності. І щоб задовольнити цю потребу, він зробив кроки для реорганізації місій в країнах, де війна перервала місіонерську роботу, і він закликав святих жити за євангелією миру у своєму особистому житті. “У цей час найкращий вияв вдячності,—сказав він невдовзі після закінчення війни,—це робити все для нас можливе, щоб принести щастя в цей сумний світ, бо ми всі—діти нашого Батька і на всіх нас лежить зобов’язання зробити цей світ щасливішим місцем для життя в ньому.

Давайте поширимо доброту й увагу на всіх, хто цього потребує, не забуваючи тих, хто був позбавлений всього; і в час, що настав радіти миру, давайте не забувати тих, чия втрата дорогих їм людей стала частиною плати за мир. ...

Я молюся, щоб люди повернулися до Бога та покійно пішли Його шляхами і тим самим спасли б світ від подальших конфліктів і руйнувань. Я молюся, щоб мир, який приходить тільки від нашого Небесного Батька, міг перебувати у серцях і домах всіх, хто тужить”⁴².

Збільшені можливості ділитися євангелією

Президент Сміт продовжував ділитися євангелією з іншими людьми при кожній нагоді, і на його новій посаді таких нагод випадало дедалі більше. У травні 1946 року Президент Сміт став першим Президентом Церкви, який відвідав святих у Мексиці. Окрім того, що Президент Сміт зустрічався з членами Церкви та виступив на великій конференції, він також мав зустріч з кількома високопосадовцями в Мехіко та розповів їм про відновлену євангелію. Під час бесіди з президентом Мексики, Мануелем Камачо, Президент Сміт і супроводжуючі його пояснили: “Ми прибули з особливим посланням для вас і вашого народу. Ми тут, щоб розказати вам про ваших предків та відновлену євангелію Ісуса Христа. ... У нас є книга, що ... розповідає про великого пророка, який разом зі своєю сім’єю залишив Єрусалим за 600 років до народження Христа і прибув у ... цей прекрасний край Америки, відомий для них як “земля обіцяна, найкраща з усіх інших земель”. Ця Книга Мормона розповідає також про

Монумент "This Is the Place" ("Ось це місце"), який поставлено на честь прибуття піонерів у Долину Солоного озера, був освячений Президентом Смітом у 1947 році.

відвідування цього континенту Ісусом Христом і про те, що Він організував Свою Церкву та вибрав Своїх дванадцятьох учнів”.

Президент Камачо, який висловив свою повагу і захоплення на адресу святих останніх днів, що живуть в його країні, дуже зацікавився Книгою Мормона і спитав: “Чи можу я мати примірник Книги Мормона? Я ніколи до цього не чув про неї”. Тоді Президент Сміт вручив йому примірник Книги Мормона у шкіряній обкладинці іспанською мовою; на першій її сторінці були вказані особливо цікаві уривки. Президент Камачо сказав: “Я прочитаю всю книгу, бо вона становить великий інтерес для мене й мого народу”⁴³.

Святкування сотої річниці прибуття піонерів

Одна з визначних подій, які сталися за шість років, впродовж яких Президент Джордж Альберт Сміт був Президентом Церкви,

відбулася в 1947 році, коли Церква святкувала річницю прибуття піонерів у Долину Солоного озера. Президент Сміт стежив за проведенням святкування, яке привернуло увагу всієї країни і кульмінацією якого стало освячення монумента “This Is the Place” (“Ось це місце”) в Солт-Лейк-Сіті, поблизу того місця, куди піонери вперше прибули в цю долину. З 1930 року Президент Сміт був залучений до планування меморіалу на честь досягнень і віри піонерів. Однак він дуже дбав про те, щоб забезпечити, аби цим монументом також були вшановані і перші дослідники цього краю, місіонери з інших конфесій та видатні вожді американських індіанців тієї доби.

На освяченні монумента “This Is the Place” (“Ось це місце”) Джордж К. Морріс, тоді президент місії у східних штатах Сполучених Штатів, звернув увагу на дух доброї волі, яким характеризувалися старання Президента Сміта: “Внесок Президента Сміта у зміцнення братерства і його толерантність були виявлені на службі освячення. ... Сам монумент був скульптурним зображенням—настільки індивідуальним, наскільки це можливо в скульптурі,—чоловіків, які творили історію у західному міжгір’ї до приходу сюди мормонських піонерів, незалежно від того, до якої раси чи релігії вони належали. Коли готувалася програма для проведення служби освячення, саме Президент Сміт висловив бажання, щоб, окрім представників влади від штату, округу та міста, були також представлені всі основні релігійні групи. Католицький священник, протестантський єпископ, юдейський рабин та представники Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів були відомими промовцями. Гість зі східної частини США після програми зауважив: “Сьогодні у мене було повторне духовне хрищення. Те, що я спостерігав, не могло б відбутися більше ніде у світі. Дух толерантності, що виявлявся сьогодні, був чудовий”⁴⁴.

І хоч 18-метровий монумент був вражаючим, Президент Сміт навчав, що найкращий спосіб вшанувати піонерів—це наслідувати їхній приклад віри та відданості. У молитві освячення монумента він сказав: “Наш Батьку, Який на небі, ... Ми стоїмо цього ранку у Твій присутності на цьому тихому схилі і дивимося на величний монумент, який було зведено на честь твоїх синів і дочок та їхньої відданості. ... Ми молимося, щоб ми могли бути благословенними

тим самим духом, який був притаманний цим вірним людям, які вірили в Тебе і Твого Улюбленого Сина, які прийшли у цю долину, бо бажали жити тут і поклонитися Тобі. Ми молимося, щоб дух поклоніння і вдячності міг перебувати у нашому серці”⁴⁵.

Спогади про життя у 80-річному віці

Незважаючи на свої роки, у період служіння Президентом Церкви Президент Сміт був здатним виконувати належні йому обов'язки, не відчуваючи фізичного нездужання, яке заважало йому в минулому. У статті, надрукованій у квітні 1950 року, незадовго до свого 80-го дня народження, Президент Сміт згадує про своє життя і зауважує, як Бог підтримував і благословляв його:

“За свої вісімдесят років я подолав більш, ніж мільйон миль по світу заради евангелії Ісуса Христа. Я був у різних кліматичних зонах, в багатьох землях і в багатьох країнах; із самого дитинства люди були добрими до мене й допомагали мені, як члени Церкви, так і нечлени Церкви. Куди б я не приїздив, я знаходив благородних чоловіків і жінок. ...

... Коли я думаю, якою слабкою, кволою людиною я є, щоб бути покликаним стати провідником цієї великої Церкви, я усвідомляю, як же мені потрібна допомога. З вдячністю я визнаю допомогу мого Батька на небесах і підбадьорення та товариство впродовж свого життя багатьох найкращих чоловіків і жінок, яких тільки можна знайти будь-де у світі, як вдома, так і за кордоном”.

Він продовжив, кажучи про свою любов до людей, з якими він служив так багато років:

“Дійсно це благословення діяти разом з такими людьми, і від всієї душі я, користуючись цією нагодою, дякую всім вам за вашу доброту до мене, і я також користуючись цією нагодою, хочу сказати всім вам: ви ніколи не дізнаєтеся, як я вас люблю. У мене не вистачає слів, щоб передати цю любов. І я хочу відчувати її до кожного сина і кожної дочки мого Небесного Батька”.

Я живу вже довго, якщо порівняти із середньою тривалістю людського життя, і в мене було щасливе життя. Не пройде багато років, і за природним плином подій, мене покличуть перейти на той бік завіси. Я чекаю на той час із приємним

Президент Сміт у своєму офісі.

очікуванням. І проживши на цій землі вісімдесят років, відвідавши багато куточків світу, поспілкувавшись з багатьма видатними і хорошими чоловіками і жінками, я свідчу вам: я знаю сьогодні краще, ніж будь-коли, що Бог живе; що Ісус є Христос; що Джозеф Сміт був пророком Живого Бога; і що Церква, яку він організував під керівництвом нашого Небесного Батька, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, ... діє під владою і повноваженням того самого священства, яке було даровано Петром, Яковом та Іваном Джозефу Сміту і Оліверу Каудері. Я знаю це, як я знаю, що живу, і я усвідомлюю, що принесення вам цього свідчення є дуже серйозною справою і що я буду відповідати перед моїм Небесним Батьком за це і за інше, чого я навчав у Його ім'я. ... З любов'ю і добротою у своєму серці до всіх вас я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, нашого Господа"⁴⁶.

Наступного року, на свій 81-й рік народження, 4 квітня 1951 року, Джордж Альберт Сміт тихо помер у своєму домі у присутності сина та дочок.

Прості вияви служіння з любов'ю

За свої 81 рік Джорджу Альберту Сміту вдалося багато чого зробити—у Церкві, у своїй громаді і по всьому світу. Але тим, хто знав його особисто, він найкраще запам'ятався багатьма своїми простими й скромними виявами доброти й любові. Президент Девід О. Мак-Кей, який проводив поховальну службу Президента Сміта, сказав про нього: “Справді, він був благородний душею; він найбільше був щасливим тоді, коли робив щасливими інших”⁴⁷.

Старійшина Джон А. Уідтсоу, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповів про випадок, коли він намагався розв'язати одну важливу й складну проблему:

“Я сидів у своєму офісі, дуже втомлений справами того дня. ... Я був вимучений. І тут хтось постукав у мої двері, увійшов Джордж Альберт Сміт. Він сказав: “Я йду додому, уже закінчив на сьогодні свої справи. І подумав про вас та проблеми, які вам потрібно вирішити. Ось і зайшов, щоб заспокоїти та благословити вас”.

У цьому був весь Джордж Альберт Сміт. ... Я ніколи цього не забуду. Ми трохи поговорили; ми попрощалися і він пішов додому. Моє серце відчувало піднесення. Втома покинула мене.

Як бачите, любов—це не лише слово чи відчуття її. Щоб любов була відчутна, вона повинна бути чимось виявлена. У тій ситуації Президент Сміт це й зробив. Він віддав мені свій час, свою силу”⁴⁸.

Старійшина Метью Коулі, також член Кворуму Дванадцятьох Апостолів і близький друг Президента Сміта, сказав про нього на поховальній службі:

“Кожний, хто переживав горе, кожний, кого скрутила хвороба чи інше нещастя,—кожний, хто б не приходив до цього сина Бога, набирався від нього добротності й сили. Бути в його присутності означало бути зціленим, якщо не фізично, то обов'язково духовно. ...

... Бог притягує до Себе благочестивих, і я впевнений, що найкоротшою з усіх подорожей, які здійснив цей Божий чоловік, буде

подорож, в яку він тільки-но відбув. Бог є любов. Джордж Альберт Сміт є любов. В ньому благочестивість. Бог забрав його для Себе.

... Ми не в змозі словами вшанувати життя, таке як його. Вони не передадуть цього. Існує лише один шлях вшанувати його добротність, приємність його характеру, його незрівнянну любов, і цей шлях—наші вчинки. ...

Давайте всі ми будемо трішечки більше прощати, трішечки ніжнішими у наших стосунках одне з одним, трішечки уважнішими одне до одного, трішечки великодушнішими одне до одного”⁴⁹.

На надгробному камені Джорджа Альберта Сміта є напис. Він вдало відображає підсумок його життя, відданого служінню з любов’ю:

“Він розумів і поширював вчення Христа і був надзвичайно успішним у застосуванні їх на практиці. Він був добрим, терпеливим, мудрим, толерантним і розуміючим. Він ходив, добро чинячи. Він любив Юту і Америку, але не був провінціалом. Він мав віру, і жодним чином не сумнівався в тому, що необхідно мати любов і знати, що вона має силу. До цієї Церкви та своєї сім’ї він був надзвичайно прихильним і палко служив їм. Та його любов не була обмеженою; вона поширювалася на всіх людей, незалежно від раси, віросповідання чи соціального становища. Їм і про них він часто казав: “Ми всі діти нашого Батька”.

Посилання

1. B D. Arthur Haycock, “A Day with the President,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 288.
2. Див. “Pres. Smith’s Leadership Address,” *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 6.
3. “Mothers of Our Leaders,” *Relief Society Magazine*, June 1919, 313–314.
4. “To the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 707–708.
5. “After Eighty Years,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
6. “Pres. Smith’s Leadership Address,” 1.
7. B Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), 209.
8. Lucy Woodruff’s journal, Feb. 5, 1888, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 138, book 1.
9. B Emily Stewart Smith, “Some Notes about President George Albert Smith,” May 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 5, page 3.
10. Див. Emily Stewart Smith, “Some Notes about President George Albert Smith,” 5.
11. J. Golden Kimball, лист, датований 18 березня 1893 р., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 12.
12. J. Golden Kimball, лист, датований 18 червня 1893, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 15.
13. “How My Life Was Preserved,” George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, scrapbook 1, pages 43–44.

14. "How My Life Was Preserved," 43.
15. Edith Smith Elliott, "No Wonder We Love Him," *Relief Society Magazine*, June 1953, 366, 368.
16. Див. *Builders of the Kingdom*, 240.
17. Див. *Builders of the Kingdom*, 224–225.
18. Emily Smith Stewart, in "Pres. Smith Mementos At Y," *Deseret News*, Oct. 14, 1967, Church section, 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 100, folder 23, page 11.
20. John F. Fitzpatrick, in Conference Report, Apr. 1951, 172.
21. George Albert Smith's journal, Oct. 27, 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, page 70.
22. Див. George Albert Smith's journal, Oct. 30, 1906, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, page 72.
23. Див. Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), 208–9.
24. В Glenn R. Stubbs, "A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951" (PhD diss., Brigham Young University, 1974), 295.
25. Див. Bryant S. Hinckley, "Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith," *Improvement Era*, Mar. 1932, 270, 271.
26. Див. "A Biography of George Albert Smith," 283.
27. Irene Jones, "The Understanding Heart," *Improvement Era*, July 1940, 423.
28. "Your Good Name," *Improvement Era*, Mar. 1947, 139.
29. В Conference Report, Oct. 1921, 42.
30. George Albert Smith's journal, Nov. 5, 1937, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 74, book 11, pages 83–84.
31. В Conference Report, June 1919, 42, 44.
32. В Conference Report, Oct. 1950, 8.
33. James Gunn McKay, in "A Biography of George Albert Smith," 141.
34. George Q. Morris, "Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments," *Improvement Era*, Apr. 1950, 284.
35. Див. "Markers and Monuments," 284.
36. Лист до Leslie O. Loveridge, 15 березня 1937 р., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 67, folder 25.
37. "To the Relief Society," *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 705–706.
38. В Conference Report, Oct. 1945, 18.
39. В *Builders of the Kingdom*, 315–316.
40. Joseph F. Smith, в Conference Report, Oct. 1945, 31–32; Джозеф Ф. Сміт був патріархом в Церкві і внуком Президента Джозефа Ф. Сміта, шостого Президента Церкви.
41. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Apr. 1992, 75; or *Ensign*, May 1992, 52.
42. "Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace," *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.
43. Див. Arwell L. Pierce, in Conference Report, Apr. 1951, 112–113.
44. "Markers and Monuments," 284–285.
45. "Dedicatory Prayer," *Improvement Era*, Sept. 1947, 571.
46. "After Eighty Years," 263–264.
47. David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1951, 3.
48. John A. Widtsoe, in Conference Report, Apr. 1951, 99.
49. Matthew Cowley, in Conference Report, Apr. 1951, 168–169.

Жити відповідно до того, у що ми віримо

*Наша релігія має знаходити своє виявлення
в нашому повсякденному житті.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Коли Джорджу Альберту Сміту було 34 роки, він склав список рішень, які назвав своїм “особистим кредо”,—одинадцять положень, за якими він зобов’язався жити:

“Я буду другом самотніх і знаходитиму радість, задовольняючи потреби бідних.

Я буду відвідувати хворих і немічних та надихатиму їх, щоб у них виникало бажання мати віру, аби бути зціленими.

Я навчатиму істині для розуміння та благословення всього людства.

Я шукатиму тих, хто заблукали, й намагатимуся повернути їх до праведного і щасливого життя.

Я не буду примушувати людей жити за моїми ідеалами, але любитиму їх так, щоб вони робили те, що є правильним.

Я житиму серед людей і допомагатиму їм у вирішенні їхніх проблем, щоб їхнє земне життя могло бути щасливим.

Я уникатиму слави високих посад і не піддаватимуся лестощам нерозсудливих друзів.

Я не ображу свідомо жодної людини, навіть тієї, яка, можливо, зробила мені зло, але я буду прагнути ставитися до неї по-доброму і зроблю її своїм другом.

Я долатиму схильність до егоїзму та заздрощів і радітиму успіхам усіх дітей мого Небесного Батька.

Я не стану ворогом жодної живої душі.

Знаючи, що Викупитель людства запропонував світу єдиний план, який допоможе нам повністю розвинутися і зробить нас по-справжньому щасливими тут і в майбутньому, я відчуваю, що це не лише обов'язок, але й благословенний привілей розповсюджувати цю істину”¹ [Див. рекомендацію 1 на сторінці 9].

Ті, хто знав Президента Сміта, заявляли, що він і справді жив за своїм кредо. Езра Тефт Бенсон, тоді член Кворуму Дванадцятих Апостолів, розповідав про те, як Президент Сміт дотримувався свого рішення “відвідувати хворих та немічних та надихати їх, щоб у них виникало бажання мати віру, аби бути зціленими”.

“Я ніколи не перестану дякувати за те, що він відвідував мою сім'ю, коли я був далеко, служачи смиренним місіонером. ... Я відчуваю особливу дяку за той візит пізнього вечора, коли наша маленька донечка була на порозі смерті. Нікого не повідомивши, Президент Сміт знайшов час прийти в наш дім і покласти руки на голову цієї дівчинки, яку мати вже багато годин тримала на руках, і пообіцяв їй повне одужання. Це був Президент Сміт, він завжди мав час, щоб допомогти, особливо тим, хто хворів, тим, кому він був потрібний найбільше”².

Спенсер В. Кімбол розповів про інший випадок, коли дії Президента Сміта продемонстрували його переконаність, що треба робити добро людині, “яка, можливо, зробила [йому] зле”:

“[Президенту Сміту] повідомили, що хтось вкрав з його кабрію-лета теплу накидку. Замість того, щоб розсердитися, він відповів: “Я хочу, щоб ми дізналися, хто це був, щоб дати йому ще й ковдру, бо йому ж холодно; а ще щось із їжі, бо він же голодний”³.

Одна спостережлива людина написала про Джорджа Альберта Сміта: “Його релігія—це не заморожена доктрина. Вона—не теорія. Для нього вона щось більше, ніж прекрасний план, яким захоплюються. Вона—це щось більше, ніж філософія життя. Для нього, людини практичного складу розуму, релігія—це ставлення, з яким живе людина, з яким вона щось робить, навіть якщо це просто сказане добре слово чи подана склянка холодної води. Його релігія повинна знаходити виявлення у

вчинках. Вона повинна постійно проявлятися у деталях повсякденного життя”⁴.

Один з його радників у Першому Президентстві, президент Дж. Рубен Кларк молодший, коротко охарактеризував особисту цілісність Президента Сміта такими словами: “Він був одним з небагатьох, про кого ми кажемо, що він жив так, як того навчав”⁵.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Наша покірність евангелії, а не лише саме членство в Церкві, дає нам право називатися святими.

Поклоніння в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це життя, що присвячується Богу, це бажання бути гідними Того, за Чиею подобою ми були створені і Хто дав нам усе, ... що є цінним,—евангелію Ісуса Христа⁶.

Як чудово відчувати, що ми належимо до Церкви, яка складається або повинна складатися зі святих. Недостатньо, щоб наші імена були занесені в записи. Важливо, щоб ми жили таким життям, яке б давало нам право називатися святими, і якщо ми будемо так жити, то будемо щасливими. ...

Коли Ісус з Назарета прийшов у світ і почав проповідувати евангелію Царства, було багато таких, особливо самовдоволених фарисеїв, які відкидали Його послання, заявляючи, що вони—нащадки Авраама, і вказували, що завдяки своєму родоводу вони спасуться в Царстві Бога.

Спаситель же сказав їм на це, що якщо вони діти Авраамові, то повинні й робити те, що робив Авраам. [Див. Іван 8:33–39]. Я хотів би сказати святим останніх днів: ми будемо гідні називатися святими останніх днів, якщо будемо жити життям святих, і мета евангелії—направляти нас в цьому. Світ докотився до такого стану, він так довго обманювався супротивником і проголосив, що лише сама віра в Бога—це і все, що необхідно, що я боюся за нього. Це—лише трюк супротивника⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 9].

“Мормонізм”, як його ще називають,—це евангелія Ісуса Христа, а тому це—сила Божа на спасіння кожного з тих, хто вірує

“Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені”.

в її вчення й дотримується їх. Це не ті, хто каже: “Господи, Господи!”, не ті, хто насолоджується напарництвом Його Духа, а ті, хто чинить Його волю [див. Лука 6:46]⁸.

Звернувшись до 24-го вірша в 7-му розділі Євангелії від Матвія, я знайшов наступне:

“Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені.

І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась,—та не впав, бо на камені був він заснований.

А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує,—подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску.

І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась,—і він упав. І велика була та руїна його!” [Матвій 7:24–27].

Чи багато хто з нас, дізнавшись про волю Батька, чинить її? Чи багато хто з нас день за днем закладає фундамент і буде на ньому споруду, яка буде відповідати високому титулу нашого Господаря? “Людина є скинією Бога, саме храмом; і якщо якийсь храм осквернено, Бог знищить той храм”. [УЗ 93:35]. Він дав нам розум і мудрість, вищі за розум і мудрість наших ближніх. Святим останніх днів було дано знання про доземне існування, знання, що ми прийшли сюди завдяки тому, що зберегли свій перший стан, і що нам було дано можливість отримати вічне життя в присутності нашого Небесного Батька, зберігши свій другий стан. Нас не буде суджено так само, як наших братів і сестер з цього світу, але відповідно до більших можливостей, до яких ми мали доступ. Ми будемо серед тих, хто отримав слово Господнє, хто почув Його слова, і якщо ми виконуємо їх, це принесе нам вічне життя, а якщо не будемо виконувати їх, то результатом стане прокляття⁹.

Давайте ж працювати краще, ніж будь-коли раніше. Давайте відновимо нашу рішучість бути справжніми святими останніх днів, а не просто удавати із себе святих. ... Я не знаю такої людини, яка б, поставивши це для себе за мету, не могла б працювати трішечки краще, ніж вона це робить зараз¹⁰.

**Наш Небесний Батько очікує, що ми
підготуємося до обіцяних Ним благословень
і будемо жити гідно, щоб їх отримати.**

Я відкрив двадцять другий розділ Євангелії від святого Матвія, де написано про вчення Спасителя, і прочитаю ось цю особливу притчу:

“А Ісус, відповідаючи, знов почав говорити їм притчами, кажучи:

“Царство Небесне подібне одному цареві, що весілля справляв був для сина свого.

І послав він своїх рабів покликати тих, хто був на весілля запрошений,—та ті не хотіли прийти. ...

Як прийшов же той цар на гостей подивитись, побачив там чоловіка, в одержу весільну не вбраного,

та й каже йому: “Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одежі весільної?” Той же мовчав.

Тоді цар сказав своїм слугам: “Зв’яжіть йому ноги та руки, та й киньте до зовнішньої темряви,—буде плач там і скрегіт зубів”.

Бо багато покликаних,—та вибраних мало”. [Див. Матвій 22:1–3, 11–14] ...

... Отже, був чоловік, який прийшов на весільний бенкет, і ось настав час, коли прийшов цар, тобто господар, і побачив, що той чоловік не вбраний у весільний одяг. Очевидно, що чоловік проігнорував важливість цього одягу. Він прийшов, не підготувавшись, сподіваючись, що й він бенкетуватиме. Він прийшов на бенкет—бо ж вони всі були запрошені на цей бенкет, але я припускаю: вони були зобов’язані знати, що лише ті приймаються на бенкет, хто належним чином вбраний, а цей чоловік був вражений, коли його запитали, чому він був там у такому вигляді.

У світі, здається, вважають, що вони можуть приходити будь-коли, коли вони готові. Діти нашого Батька не розуміють, що має відбутися певна підготовка. Супротивник настільки обманув їх, що змусив повірити: не потрібна ніяка підготовка, нічого не треба робити; однак у посланні, яке Спаситель дав через цю притчу своїм помічникам, нам сказано, що повинна відбуватися певна підготовка і що без такої підготовки нікому не буде дозволено бути причасниками більш цінних дарів нашого Небесного Батька. Це стосується членів цієї Церкви, які вважають, що оскільки їх було запрошено й оскільки їхні імена внесено в записи серед імен тих, кого було покликано, їм вже нічого не потрібно робити. ... Вони забули Господа і не готуються до бенкету, на який їх було запрошено.

За задумом Небесного Батька, ми або будемо готуватися до весільного бенкету, або будемо не допущені на нього. Він очікує, що ми й надалі будемо зберігати у своєму розумі цю істину і будемо при нагоді поширювати її серед всіх Його дітей. Той факт, що наші імена внесені в церковні записи, ще не є гарантією, що ми знайдемо собі місце в целестіальному царстві. Лише ті, хто живе гідно, щоб належати до цього царства, знайдуть собі там місце.

При тій непевності стану, у тій невизначеності, що панує у світі, якщо колись і був час, коли ми повинні перевіряти самі себе, аби з'ясувати, чи робимо те, чого хоче від нас Господь, то час цей—сьогодні; якщо й був колись час, коли ми повинні бути впевнені, що знаходимося на шляху до вічного життя, то час цей—сьогодні. Ми не можемо легковажити цими нагодами. Бог не буде осміяний. Якщо Він дав нам дар, якщо Він зробив для нас доступним благословення, якщо Він запросив нас взяти участь у бенкеті, а ми проігнорували це, то можемо бути певні, що страждатимемо від нещастя, що прийде до тих, хто відкинув благословення Господа, коли Він їм пропонував їх¹¹.

Ми не можемо жити так, як живе світ, і при цьому сподіватися, що отримаємо належне нам місце у Царстві. Стосовно зла Господь каже нам у першому розділі Учення і Завітів, що Він не може дивитися на гріх з найменшою мірою припущення [див. УЗ 1:31]. Це важкі для засвоєння ліки, бо дехто з нас у Церкві дотримується думки, що ми можемо несерйозно ставитися до євангелії нашого Господа та основ Вічного Життя, і все ж здобути місце, яке нам хочеться. Цього не буде. Господь буде милосердним, але й справедливим, і якщо ми бажаємо якогось благословення, то існує лише один шлях, яким ми можемо здобути його, і шлях цей—виконання заповідей, яке дасть нам право на це благословення¹². [Див. рекомендацію 3 на сторінках 9–10].

Якщо ми повною мірою виконуємо свій обов'язок, то наше життя буде доказом нашої віри в євангелію.

Минулого року я мав привілей зустрічатися й говорити про євангелію з кількома чоловіками, які живуть у цій громаді [Солт-Лейк-Сіті] і не є членами нашої Церкви. Один з них живе тут вже майже двадцять років; це чоловік, чие життя є бездоганим, він чудовий громадянин, успішний бізнесмен, він з тих, хто чудово ставиться до наших людей. Він сказав мені, що прожив тут майже двадцять років і прийшов до висновку, що ми так само хороші люди, як і наші сусіди, які є членами інших церков; він не міг побачити в нас ніякої відмінності.

Я хочу сказати вам, мої брати і сестри: як на мене, це не комплімент. Якщо євангелія Ісуса Христа не робить мене кращою

“Якщо ми прагнемо скрізь чинити добро дітям нашого Небесного Батька, то ми ... матимемо те добро, яке чинили тут”.

людиною, тоді я не розвиваюся так, як повинен би розвиватися, і якщо наші сусіди, які не належать до цієї Церкви, можуть жити серед нас з року в рік і не бачити жодного доказу тієї користі, що приходить в наше життя від виконання заповідей Бога, тоді існує потреба змін в Ізраїлі. ...

... Ви виконуєте свій обов'язок? Ми робимо роботу, яку Господь ввірив нашій опіці? Ми відчуваємо відповідальність, яка лежить на нас? Чи ми ліниво пливемо за течією, носимося хвилями, впевнені в тому, що в останній день нас буде викуплено?¹³

Нас названо вибраним народом [див. 1 Петра 2:9], можливо, тому, що ми цілковито віримо в євангелію Ісуса Христа. ...

Якби наша обраність вела нас до того, щоб жити кожним словом, що виходить з вуст Небесного Батька [див. УЗ 84:44], тоді б ми й справді були благословенним народом. Ми справді, великою мірою, живемо своїм свідченням, яке було дано нам нашим

Викупителем, і тому ми є таким благословенним народом; але ми могли б бути ще більш благословенними і процвітаючими, якби могли повною мірою віддаватися виконанню свого обов'язку.

Я молюся, щоб Дух, Який даватиме можливість нам віддано служити, міг би бути з нами, щоб бажання чинити добро могло подолати спокуси, які зустрічаються на нашому шляху, і щоб, де б ми не ходили, інші бачили наші добрі справи і прославляли нашого Батька, Який на небесах [див. Матвій 5:16]¹⁴.

Давайте тепер перевіримо самих себе. Чи робимо ми це настільки, наскільки повинні? І, якщо ні, то давайте змінюватися й робити це краще. Якщо ж ми робимо це так, як повинні, якщо ми прагнемо скрізь чинити добро дітям нашого Батька, то ми принесемо собі благословення Всемудрого Батька і матимемо те добро, яке чинили тут. ...

Будьмо смиренними і сповненими молитви, живучи близько до нашого Небесного Батька, і виявляймо віру в євангелію Ісуса Христа, живучи за її принципами. Виявляймо віру в Бога і в роботу, яку Він дав на землі, живучи правильним і послідовним життям, бо, зрештою, це є найсильнішим свідченням того, що ми будемо здатні пам'ятати про істинність цієї роботи¹⁵ [Див. рекомендацію 4 на сторінці 10].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Читаючи про кредо Президента Сміта (сторінки 1–2), подумайте, яких ідеалів або принципів ви хотіли б дотримуватися у своєму житті. Можете записати їх у свій щоденник.
2. Прочитайте повністю перші чотири абзаци на сторінці 3. Що означає бути святим останніх днів? Як може батько чи мати допомогти своїм дітям навчитися жити життям святих останніх днів?
3. Читаючи параграф, що починається на сторінці 5, подумайте про те, як притчу про весільний бенкет можна застосувати до вашого життя (див. також Матвій 22:1–14).

Наприклад, що ви думаєте про учасників весільного бенкету? Кого представляють запрошені гості? Подумайте, що ви можете зробити, щоб “підготуватися до весільного бенкету” (сторінка 6).

4. Прочитайте останній абзац з учень (на сторінці 9) і подумайте про когось зі своїх знайомих, хто має сильне свідчення про євангелію. Як життя цієї людини вказує на те, що вона має свідчення? Поміркуйте, що ви можете зробити, щоб ваше свідчення було очевидним.

Відповідні уривки з Писань: Матвій 7:16–23; Якова 1:22–25; 2:15–18; 1 Івана 2:3–6; Мороній 7:3–5; Учення і Завіти 41:5

Допомога вчителю: “Щоб допомогти нам навчати з Писань і слів пророків останніх днів, Церква видала підручники для проведення уроків та інші матеріали. Потреба в коментарях та інших матеріалах, пов’язаних з посиланнями, є незначною” (*Навчати—немає покликання величнішого: Посібник для навчання євангелії* [2000], с. 52).

Посилання

1. “President George Albert Smith’s Creed,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
2. Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1951, 46.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), 284.
4. Bryant S. Hinckley, “Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith,” *Improvement Era*, Mar. 1932, 270.
5. J. Reuben Clark Jr., in Doyle L. Green, “Tributes Paid President George Albert Smith,” *Improvement Era*, June 1951, 405.
6. B Conference Report, Apr. 1949, 8.
7. “The Church with Divine Authority,” *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 1, 6.
8. B Conference Report, Apr. 1913, 28–29.
9. B Conference Report, Oct. 1906, 47.
10. B Conference Report, Apr. 1941, 27.
11. B Conference Report, Oct. 1930, 66–68.
12. Seventies and stake missionary conference, Oct. 4, 1941, 6.
13. B Conference Report, Oct. 1916, 49.
14. “Some Points of ‘Peculiarity,’” *Improvement Era*, Mar. 1949, 137.
15. B Conference Report, Apr. 1914, 13.

“Люби свого ближнього, як самого себе”

*Простягати руку іншим з любов'ю і співчуттям—
ось що є суттю євангелії Ісуса Христа.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт був добре відомий своєю здатністю любити інших людей. Президент Дж. Рубен Кларк молодший, один з його радників у Першому Президентстві, сказав про нього: “Справжнє його ім'я було Любов. ... Він дарував свою любов кожному, кого зустрічав. Він дарував свою любов усім, кого й не зустрічав”¹.

Любов Президента Сміта до інших виросла з його щирого переконання в тому, що всі ми є братами й сестрами, дітьми Того Самого Небесного Батька. Незадовго до своєї смерті він сказав святим:

“Я не маю жодного ворога, про якого б знав, і у світі немає нікого, до кого б я відчував неприязнь. Усі чоловіки і всі жінки— діти мого Батька, і все своє життя я прагнув дотримуватися мудрої настанови Викупителя людства—любити ближнього, як самого себе. ... Вам ніколи не дізнатися, як міцно я люблю вас. У мене немає слів, щоб передати це. І я хочу відчувати цю любов до кожного сина і кожної дочки мого Небесного Батька”².

Президент Сміт виявляв свою любов до інших безліччю проявів співчуття. Один спостерігач зауважив: “Для Президента Сміта притаманним було докладати всіх зусиль, щоб особисто втішити й благословити багатьох людей, які були хворими, які були пригніченими і які мали підставу бути вдячними за його веселе підбадьорювання. Звичною справою було бачити його до і після свого робочого дня в лікарняних коридорах, коли він

“Євангелія навчає нас мати милосердя до всіх і любити наших ближніх”.

переходив з палати в палату, благословляючи, підбадьорюючи і піднімаючи настрій своєю несподіваною появою в тих місцях, де за його відвідини, що приносили вітху й заспокоєння, були так вдячні. ... Для нього було притаманним йти туди, де, як він відчував, він може надати допомогу й підбадьорити”³.

Президент Томас С. Монсон навів один конкретний приклад того, як Президент Сміт доклав всіх зусиль, щоб виявити любов до людини, яка цього потребувала:

“Одного холодного морозного ранку бригада прибиральників вулиці [в Солт-Лейк-Сіті] звільняла вуличні водостоки від великих кусків льоду. Постійним працівникам допомагали тимчасові, яким вкрай необхідна була робота. Один з них мав на собі тільки легкий светр і потерпав від холоду. Поруч з бригадою зупинився стрункий чоловік з гарно підстриженою бородою і сказав тому працівнику: “У такий ранок вам треба щось тепліше за светр. Де ваше пальто?” Працівник відповів, що в нього немає пальта. Тоді перехожий зняв своє пальто і передав його робітникові, кажучи: “Це пальто тепер ваше. Воно з товстої вовни, і вам у ньому буде тепло. Я працюю недалеко, на тому боці вулиці”. Це була Південна храмова вулиця. Цим добрим самарянином, який без пальта увійшов у дім Церковної адміністрації, щоб виконувати свою щоденну роботу, був Президент Джордж Альберт Сміт—Президент Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Цей безкорисливий вияв щедрості вказав на ніжність його серця. Справді, він був сторожем брата свого”⁴ [Див. рекомендацію 1 на сторінці 18].

Учення Джорджа Альберта Сміта

**Усі люди є нашими братами і сестрами,
дітьми нашого Небесного Батька.**

Ми дивимося на всіх чоловіків як на наших братів, а на всіх жінок—як на наших сестер; ми дивимося на кожну людську істоту, яка існує у світі, як на дитя нашого Батька, і віримо, що оскільки кожний створений за подобою Батька, то кожний і успадковує іскру божественності, яка, якщо її розвивати, підготує нас до повернення в Його присутність. ...

Так ми розуміємо мету нашого існування у світі, і це розуміння пояснює нашу зацікавленість в ближніх. Багато хто вважав, що ми зосереджені лише на самих собі, і дехто думав, що ми обмежуємося лише своїм колом. У дійсності ж ми дивимося на кожну дитину, що народжується у світі, як на сина чи дочку Бога, як на нашого брата чи нашу сестру, і ми відчуваємо, що наше щастя не буде повним у небесному царстві без наших сімей і тих наших друзів чи товаришів, з якими ми познайомилися і чий інтересам ми приділяємо так багато свого часу на землі⁵.

Коли я думаю про свою повагу і свою прихильність до сім'ї мого Батька, людської сім'ї, я згадую дещо зі сказаного моїм земним батьком, і я думаю, що, можливо, я частково успадкував це від нього. Він сказав: “Я ніколи не дивився на дитину Бога, яка була в глибокій стічній канаві, так, щоб не відчутти пориву кинути вниз і підняти її та поставити на ноги й дати їй можливість почати знову”. Я хотів би сказати, що я ніколи у своєму житті не дивився на жодного з дітей мого Батька, так, щоб не усвідомлювати, що він—мій брат і що Бог любить кожного зі Своїх дітей⁶.

Яким щасливим був би світ, якби люди, де б вони не були, упізнавали б в оточуючих своїх братів і сестер, і любили б своїх ближніх, як самих себе⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 18].

Євангелія Ісуса Христа навчає нас любити всіх Божих дітей.

Євангелія навчає нас мати милосердя до всіх і любити наших ближніх. Спаситель сказав:

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”. Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять”. [Матвій 22:37–40].

Брати і сестри, якщо євангелія Ісуса Христа, як вона дана вам, не посадила у ваше серце це почуття любові до людей, що навколо вас, тоді я хочу сказати, що ви повною мірою не скористалися чудовим даром, який прийшов на землю, коли була організована ця Церква⁸. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 19].

“Давайте виявляти своєю поведінкою, ... що ми виконуємо ту велику заповідь, ... “Люби свого ближнього, як самого себе”.

Наше священнослужіння—це священнослужіння любові. Наше служіння—це служіння, яке збагачує наше життя. ... Якщо ми живемо так, як Бог призначає, щоб ми жили, якщо ми священнослужимо так, як Він бажає, щоб ми священнослужили, тоді кожний день нашого життя збагачується впливом Його Духа, наша любов до людей навколо зростає і наша душа розширюється настільки, що ми відчуваємо, що можемо обійняти всіх Божих дітей, відчуваючи бажання благословити їх та привести їх до розуміння істини⁹.

Як члени Церкви Христа, ми повинні виконувати Його заповіді і любити одне одного. А далі наша любов повинна вийти за межі Церкви, з якою нас ототожнюють, і поширитися на дітей людських¹⁰.

Давайте виявляти своєю поведінкою, своєю м’якістю, своєю любов’ю, своєю вірою, що ми виконуємо ту велику заповідь, про яку Спаситель сказав, що вона подібна до першої великої заповіді,—“Люби свого ближнього, як самого себе”¹¹.

**Ми виявляємо милосердя, підтримуючи тих,
хто потребує допомоги й підбадьорення.**

Виміряти результат того, що можуть принести світу любов і милосердя, неможливо. У кожній філії, кожному приході і кожній місії є можливість наповнювати світ світлом, збільшуючи щастя й надихаючи тих, хто занепав духом, та приносячи радість і втіху тим, хто в горі¹².

Господь каже так:

“Дивіться, щоб ви любили один одного; припиніть бути пожадливими; учіться ділитися один з одним, як вимагає євангелія. ...

І над усе, зодягайтеся в узи милосердя, як у мантію, які є узами досконалості й миру” [УЗ 88:123, 125]. ...

... Чи прислухаєтеся ви до Його поради стосовно милосердя? Я хочу сказати, що в цей особливий період нашого життя нам потрібно виявляти милосердя, не тільки вділяючи від своїх статків тим, хто цього потребує, але нам потрібно й милосердно ставитися до слабкостей, невдач і помилок дітей нашого Батька¹³.

Якщо ми бачимо чоловіка або жінку, які не досягли успіху в житті, людей, які ослабли у своїй вірі, то давайте не повертатися до них спиною; давайте зробимо все, щоб відвідати їх, і прийдемо до них з добротою й любов'ю, та закликаємо їх повернутися назад з їхнього хибного шляху. Нагоди виконувати індивідуальну роботу серед нас як народу є скрізь; і мало є чоловіків і мало є жінок у цій Церкві, які б не могли, якщо б хотіли, простягнути руку допомоги трішечки далі за межі, які вони визначили для себе, і сказати добре слово або навчити істині когось із Батькових дітей. ... Це—робота нашого Батька. Вона—найважливіша справа, з якою ми пов'язані у цьому житті¹⁴.

У моєму серці є лише добрі бажання стосовно людства. У мене немає ніякої ворожості до жодної людської істоти. Я знаю людей, які, як я хотів би, могли б поводити себе трішечки краще, ніж вони це роблять, але це не моя, а їхня проблема. Якби я міг обняти їх і допомогти повернутися назад на широкий шлях праведності, проповідуючи їм євангелію Ісуса Христа, то моє щастя від цього б збільшилось. ... Ви не можете змусити

“Наповнюйте світ світлом, збільшуючи щастя й надихаючи тих, хто занепає духом, та приносячи радість і вітиху тим, хто в горі”.

людей робити те, що є правильним, але ви можете любити їх, самі роблячи те, що є правильним, і якщо ви є прикладом в цьому, тоді вони зможуть зрозуміти значення того, що ви кажете¹⁵. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 19].

Справжнє щастя приходить від того, що ми любимо інших і служимо їм.

Не забувайте: скільки б ви не вкладали грошей, як би сильно ви не бажали стати щасливими завдяки речам цього світу, ваше щастя все ж буде пропорційним до вашого милосердя, і вашої доброти, і вашої любові до тих, з ким ви спілкуєтеся тут на землі. Наш Небесний Батько дуже простими словами сказав, що той, хто каже, що любить Бога, а свого брата не любить, той “неправдомовець” [див. 1 Івана 4:20]¹⁶.

Не лише те, що ми отримуємо, робить нас щасливими; нас робить щасливими те, що ми віддаємо; і чим більше ми віддаємо

того, що надихає і збагачує дітей нашого Батька, тим більше в нас того, що ми можемо віддати. Воно прибуває, як з того джерела життя, і розширюється аж до вічного щастя¹⁷.

Коли наше життя тут на землі закінчиться і ми повернемося додому, то виявимо, що там зараховано кожну добру справу, яку ми зробили, кожне добре почуття, яке ми виявили, кожне зусилля, яке ми направили на користь своїх ближніх. ...

... Давайте ж виявляти свою вдячність за все, що Господь дав нам, служачи Йому, а служимо ми Йому, коли чинимо добро Його дітям. Ви дармо отримали, дармо й віддавайте [див. Матвій 10:8]. Із серцем, зігрітим любов'ю й добротою до оточуючих, давайте наполегливо трудитися й далі, аж поки не прийдуть останні судові позови і ми побачимо, що за нами записано. І тоді, якщо ми розвивали свої таланти, якщо ми були чесними, правдивими, милосердними, доброзичливими та добродійними і прагнули надихнути кожну душу, з якою спілкувалися, якщо ми прожили відповідно до того світла, яке отримали, і поширювали це світло скрізь, де для цього випадала нагода, то якими щасливими ми будемо і якою великою вдячністю наповниться наше серце, коли ми почуємо від Господаря небес і землі палкі слова схвалення і вітання: “Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе,—увійди до радощів пана свого” [Матвій 25:21].¹⁸ [Див. рекомендацію 5 на сторінці 19].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Поміркуйте, як саме ви можете виявляти любов, як це робив Президент Сміт (див. сторінки 11–13). Наприклад, як ви можете виявляти любов, виконуючи завдання домашнього і візитного вчителювання?
2. Вивчаючи перший параграф з учень (сторінки 13–14), подумайте, як застосування цих вчень могло б поліпшити ваші стосунки із сусідами, співробітниками, членами сім'ї та іншими людьми.

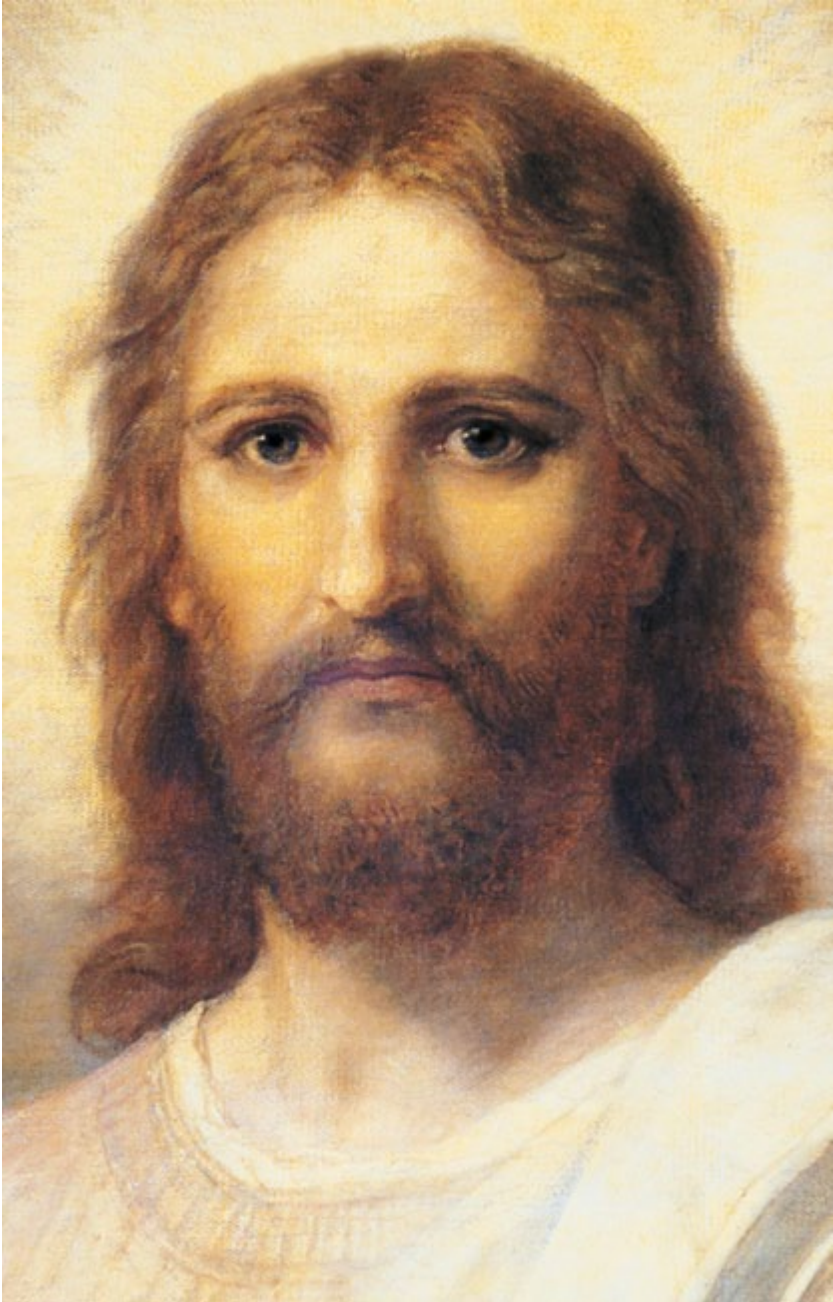
3. Прочитайте повністю останній абзац на сторінці 14. Які саме вчення або історії з Писань надихнули вас на любов і служіння іншим?
4. Вивчіть параграф, що починається на сторінці 16, особливо два останні абзаци. Подумайте про когось, хто може бути “за межами, які [ви] визначили для себе”. Що конкретно ви можете зробити, щоб простягнути руку допомоги цій людині?
5. Подумайте над ученнями Президента Сміта, що на сторінках 17–18. Що з вашого досвіду навчило вас, що справжнє щастя приходить від того, що ми робимо щасливими інших?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 5:43–44; 25:34–40; Лука 10:25–37; Іван 13:34–35; 1 Івана 4:7–8; 1 Нефій 11:16–25; Мороній 7:44–48.

Допомога вчителю: “Трохи скажу про метод викладання, який застосовується в Церкві і не є дуже передовим. Мова йде про лекцію. Лекція не залучає студентів до участі в уроці. Лекція є прийнятною на причасних зборах і конференціях, але навчання має бути двостороннім, щоб ви могли ставити запитання. На уроці ви легко можете викликати у присутніх бажання запитувати” (Бойд К. Пекер, “Принципи викладання і навчання”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 55).

Посилання

1. J. Reuben Clark Jr., “No Man Had Greater Love for Humanity Than He,” *Deseret News*, Apr. 11, 1951, Church section, 10, 12.
2. “After Eighty Years,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
3. Richard L. Evans, “Anniversary,” *Improvement Era*, Apr. 1946, 224.
4. B Conference Report, Apr. 1990, 62; або *Ensign*, May 1990, 47.
5. “Mormon View of Life’s Mission,” *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, 2.
6. “Pres. Smith’s Leadership Address,” *Deseret News*, Feb. 16, 1946, 6.
7. B Conference Report, Oct. 1946, 149.
8. B Conference Report, Apr. 1922, 52.
9. B Conference Report, Oct. 1929, 24.
10. B Conference Report, Apr. 1905, 62.
11. B Conference Report, Apr. 1949, 10.
12. “To the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 704.
13. “Saints Blessed,” *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 5, 8.
14. B Conference Report, Apr. 1914, 12–13.
15. B Conference Report, Apr. 1946, 184–185.
16. “To the Relief Society,” 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 214; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.
18. “Mormon View of Life’s Mission,” 2.

“Я знаю, що мій Викупитель живий і радісно приймає мої смиренні старання, направлені на те, щоб укорінити Його вчення”.

Наше свідчення про Ісуса Христа

*Відновлена євангелія дає святим
останніх днів додаткові свідчення того,
що Ісус Христос є Божим Сином.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Як генеральний авторитет, Джордж Альберт Сміт під час своїх подорожей час від часу зустрічав людей, які були переконані, що святі останніх днів не вірять в Ісуса Христа. Таке неправильне уявлення дивувало й тривожило Президента Сміта, і він намагався змінити їхню думку, ділячись особистим свідченням про Спасителя.

Одного разу він виступав на церковних зборах в Кардстоні, Канада, і говорив про життя і місію Христа. Наступного ранку він пішов на залізничний вокзал купити собі квиток. Стоячи в черзі, він почув розмову між однією жінкою та касиркою. Жінка сказала, що минулого вечора вона вирішила сходити на богослужіння святих останніх днів.

Касирка здивувалася. “Оце так-так!”—сказала вона.—Ви що, хочете сказати, що ходили в ту церкву?”

“Так, ходила,—відповіла жінка.—А чому б і ні?”

Та відповіла: “Та вони ж навіть не вірять в Ісуса Христа”.

Тоді жінка сказала: “Та я ж учора ввечері слухала, як один зі старійшин цієї Церкви говорив про життя Ісуса з Назарета, і я ніколи не чула, щоб комусь вдавалося більш глибоко передати знання про те, що Ісус справді був Христом, ніж тому промовцю на зборах”¹ [Див. рекомендацію 1 на сторінці 30].

Джордж Альберт Сміт здобував силу у своєму свідченні про Ісуса Христа, і він насолоджувався, ділячись цим свідченням з

іншими. У 44 роки, прослуживши в апостольському покликанні 11 років, він сказав:

“Мені надавалася підтримка, і я, здавалося, міг робити більше, ніж зробив би сам по собі, і давалася сила, яка перевищувала мою власну, щоб навчати великим істинам, проголошеним Викупителем світу. Я не бачив Його лицем до лица, але мав напарництво Його Духа і безпомилково відчував Його присутність. Я знаю, що мій Викупитель живий і радісно приймає мої смиренні старання, направлені на те, щоб укорінити Його вчення. ... Кожна фібра мого ества вібує від знання, що Він живий і що одного дня всі люди будуть знати це.

Спаситель помер, щоб ми жили. Він подолав смерть і могилу переміг й пропонує надію на славетне воскресіння всім, хто прислухається до Його вчень. ... Я знаю, що це Господня робота, що Ісус справді є нашим Спасителем”².

Президент Сміт помер у свій день народження, 4 квітня 1951 року, коли йому виповнився 81 рік. В останні миті його життя, коли сім'я була поряд з ним, його син запитав у нього: “Батьку, чи є щось, що б ти хотів сказати сім'ї—щось особливе?”

Посміхнувшись, він ще раз підтвердив свідчення, яким ділився за своє життя безліч разів, і сказав: “Так, ось тільки це: Я знаю, що мій Викупитель живий; я знаю, що мій Викупитель живий”³.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Ісус Христос—Син Божий, Він живе сьогодні як наш воскреслий Спаситель.

Я зустрічав по світу багатьох людей, які не знали, що ми віримо в божественну місію Господа. Мені доводилося говорити багато разів, що немає у світі людей, які, подібно до святих останніх днів, так добре б розуміли божественну місію Ісуса Христа, які б так глибоко вірили, що Він є Сином Божим, які б настільки були впевнені в тому, що зараз Він у славі сидить на престолі праворуч від Батька⁴.

Я знаю, так само, як я знаю, що живу, що Він—Божий Син, що лише завдяки Йому і лише через Нього ми отримуємо піднесення

в цілестіальному царстві, і що всі ті, хто наслідує Його і живе відповідно до вчень, які Він дав, будуть щасливі у цьому житті і підготують для себе оселі в Його цілестіальному царстві, де вони будуть жити з Ним вічно⁵.

Викупитель людства був кимось більшим, ніж хорошою людиною, яка прийшла у світ, щоб навчати нас моралі. Викупитель світу мав розум, що перевершував звичайний розум. Він справді був Сином Божим, Єдинонародженим у плоті від Батька. ... Він прийшов, щоб закликати людей до покаяння, відвернути їх від їхнього неправильного шляху. Він ходив серед них, представляючи Бога, Вічного Батька, проголошуючи, що Він був подобою Свого Батька і що ті, хто бачив Його, бачили Батька, і казав їм, що Він був посланий виконати волю Його Батька, і закликав усіх людей відвернутися від неправильних уявлень, що поширилися серед них, покаятися у гріхах і увійти у води хрищення⁶.

У часи Спасителя супротивник нашіптував людям, що Він не є Сином Божим, що їм не слід Його приймати, що Він—лише звичайна людина, що Він—просто син Марії і Йосипа і що Він не більше Син Божий, ніж вони; люди прислухалися до цього підступного нечестивця і розіп'яли Викупителя світу⁷.

Він дійсно був Сином Божим. Він працював серед [людей] в любові й доброті; та вони говорили, що в Ньому диявол. ... Він був Сином Божим, і Він справді мав право говорити від імені Батька. Істини, які Він приніс на землю, йшли від Батька; і хоч люди прибили Його цвяхами до хреста, хоч вони наділи на Його голову сплетений з тернини вінець і дали Йому в руки тростину як скіпетр, хоч вони пролили Його кров, проколовши списом, усе ж слово, яке Він приніс їм, було словом Господа, і Він справді був Сином Божим⁸.

Ми віримо не тільки в те, що Ісус з Назарета жив на землі, а ми віримо й у те, що Він продовжує жити—і не як дух, не як щось безтілесне чи не відчутне на дотик, а ми віримо в Нього як у піднесену людину; бо Він піднявся в тому самому тілі, в якому був покладений у гробницю Йосипа з Ариматеї, у тому самому тілі, в якому Його було покладено туди тими, хто любив Його. Той Самий Ісус Христос, Який вийшов з гробниці, був у тому ж тілі, яке було очищеним, ... і Він був у ньому, коли зник з очей людей

в Єрусалимі, коли двоє мужів у білій одежі сказали: “Ісус ... прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!” [Див. Дії 1:10–11].

Саме в Нього, Ісуса з Назарета, вірять святі останніх днів. Ми також віримо, що обіцяння, дані стосовно людства, виповняться; що в належний час, коли євангелія буде проповідувана по всій землі, кожному народу, коліну, язичку і всім людям, коли люди залишаться без будь-якого виправдання стосовно цього, ми віримо, що завдяки владі нашого Небесного Батька людство отримає те прекрасне благословення—воскресіння з мертвих, і що Викупитель людства прийде у хмарах небесних у силі й славі, щоб жити на цій землі. Ми віримо, що Ісус з Назарета прийде жити з тими, хто є гідним цілестіальної слави⁹. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 30].

Ми приймаємо свідчення Біблії про божественну місію Ісуса Христа.

Ісус з Назарета увійшов у воду і був охрищений Іваном, і коли Він вийшов з води, Святий Дух спустився і зійшов на Нього у вигляді голуба. І пролунав голос з небес: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!” [Див. Матвій 3:13–17].

Чи може щось бути більш визначеним, ніж це? Звичайно ж, наша чудова Біблія містить усю цю інформацію і набагато більше неї. Коли люди говорять чи вважають, що ми не віримо в божественну місію Ісуса Христа, дайте їм зрозуміти, що ми віримо всьому, чого навчає Біблія стосовно Нього. Ми віримо в розповідь про те, як Він організував своїх людей та навчав їх, і як, кінець кінцем, ... Його розіп’яли¹⁰.

Ми приймаємо без жодного застереження свідчення авторів всіх Євангелій, що містяться у Новому Завіті стосовно воскресіння Викупителя людства. Воно є таким ясным, що мені здається, жодна мисляча людина не може не зрозуміти його. Фактом є те, що після того, як Спасителя розіп’яли й поклали в гробницю, Він вийшов з неї і сорок днів спілкувався зі Своїми учнями; Він їв з ними рибу й стільниковий мед, вони доторкалися до слідів від цвяхів на Його руках і сліду від спису на Його боці. Знаходячись серед них, Він проголосив їм: “Погляньте на

“Ми приймаємо без жодного застереження свідчення, ... що містяться у Новому Завіті стосовно воскресіння Викупителя людства”.

руки Мої та на ноги Мої,—це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь,—бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю”. [Див. Лука 24:39–43]. Це дійсно неспростовний доказ, і все ж є багато дітей нашого Батька, які його не розуміють¹¹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 30].

Книга Мормона та свідчення Джозефа Сміта дають нам додатковий доказ божественності Христа.

У старому світі піддавали сумніву божественне походження Ісуса, оскільки Він народився дітям, Якого колисали в яслах; Його матір'ю була Марія, а батьком вважався Йосип, який був теслею. Багато хто визнавав, що Він був великою й хорошою людиною, але вони не хотіли признати божественності Його народження.

Та, на щастя святих останніх днів, ми отримали свідчення, що це—права; і до того ж ми отримали свідчення, що Він приходив

на Західну півкулю, як про це написано у Книзі Мормона, і священнослужив серед нефійців на цьому континенті. І того разу Він прийшов не як дитя, а прийшов у хмарах небесних; і про Його прихід було проголошено голосом, що проникав у саму душу кожної людини, яка жила на тій землі. Цього разу Він прийшов як чоловік, що сходив з небес, і вони бачили Його прихід. Вони знали, що Він—Христос, бо Його прихід був провіщений їхніми пророками. Він дав їм таку ж саму організацію, що існувала в Церкві в Єрусалимі. Він навчав їх, що вони повинні бути охрищені, як і Він, тими, хто має повноваження виконувати цей обряд. [Див. 3 Нефій 11:1–27]. Це було слово не пересічної людини; це було слово Божого Сина, Який вознісся до Свого Батька і Який повернувся назад, щоб діти людські могли мати ще одне свідчення, яке додалося до великої кількості тих, які вже були дані їм¹².

Що може бути більш очевидним доказом воскресіння з мертвих, ніж те, що Він, у Своему воскреслому тілі прийшов до [нефійців] і навчав їх тієї самої евангелії, якої Він навчав у Єрусалимі? І тепер Він виконав обіцяння, дане Ним в Єрусалимі, коли Він сказав: “Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари,—Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони,—і буде отара одна й Один Пастир!” [Іван 10:16]. Він прийшов у Своему воскреслому тілі до них, повідомити те, що, як Він передрік, мало бути дано людям, яким Він тепер служив.

То був чудовий досвід для тих людей. Після того, як Він навчав їх цілий день, ... Він зцілив їхніх хворих і благословив їхніх дітей, та продовжив навчати їх Своїй прекрасній евангелії. В їхньому розумі не було жодного сумніву в тому, що Він був Спасителем світу. Вони бачили, як Він зійшов з небес і, свідчили про Його дивовижну силу. ... Він прийшов у славі. Ангели спустилися з небес, нібито посередині вогню, й оточили маленьких дітей, тож діти були наче оточені вогнем. І ангели священнослужили їм. [Див. 3 Нефій 17:6–24].

Це було не галюцинацією, а досвідом настільки дивовижного характеру, що він назавжди запам’ятався тим, хто це бачив. Як святі останніх днів, ми приймаємо написане про цю подію як доказ воскресіння Ісуса Христа, нашого Господа¹³.

Коли воскреслий Спаситель відвідував нефійців, “ангели спустилися з небес, нібито посередині вогню, й оточили маленьких дітей, тож діти були наче оточені вогнем”.

А потім, у дні і час, в якому живемо ми, постала ще одна особистість. ... [Джозеф Сміт] не тільки мав свідчення Біблії про те, що Ісус був Христом, але й бачив Бога, Батька, Який стояв у хмарах небесних, одягнений у славу, і Ісуса Христа, Викупителя світу, піднесеного, щоб бути по Його праву руку, і він чув голос Господа, Який сказав: “Це Мій Улюблений Син, слухай Його!” [Див. Джозеф Сміт—Історія 1:16–17]. Він свідчив про своє славетне видіння тим, з ким спілкувався. Інші також отримали свідчення згори. Їхнє свідчення про божественність Спасителевої місії збільшилось і зміцнилось, і тепер питання стосовно того, що Бог живе і що Ісус є Христом, вже більше не належало давній історії; вони знали це особисто, бо вони самі отримали свідчення¹⁴.

На мій погляд, одним з найсильніших свідчень про божественність життя нашого Спасителя є свідчення Джозефа Сміта, який

віддав своє життя як свідок істинності євангелії Ісуса Христа¹⁵. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 30].

**Кожний з нас може здобути власне
свідчення про те, що Ісус є Христос.**

У нас є ще одне свідчення—ще один доказ,—яке є навіть більш точним і більш переконливим за інші, бо це те свідчення, що приходить до людини, коли вона відповідає вимогам Небесного Батька. Це те свідчення, що палає в нашій душі завдяки Святому Духу, коли ми виконуємо роботу, яка, як сказав Господь, повинна бути виконана, якщо ми хочемо знати, чи це вчення від Бога, чи від людини¹⁶.

Він Сам сказав: “Наука Моя—не Моя, а Того, Хто послав Мене. Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:16–17). Таким було Його власне обіцяння. Ми, як і християни у всьому світі, приймаємо це обіцяння і повинні спробувати перевірити його, аби побачити, виконається воно чи ні. Багато хто зробив це. Я усвідомляю, що є ... багато людей, які перевіряють це, що є багато людей, які знають, що Бог живий і що Ісус є Христос, що Він є Спасителем світу¹⁷.

Тож ми не лише маємо доказ, що міститься в написаному, ... ми не лише маємо свідчення порядних людей, які жили на землі в наші дні. Але якщо ми задовольнили вимоги нашого Небесного Батька, якщо ми мали віру в Бога, якщо ми покаялися у своїх гріхах, якщо нас було охрищено зануренням, якщо ми отримали Святого Духа під руками вповноважених Господніх слуг, я кажу, якщо ми зробили все це, тоді в кожній душі гарантовано буде знання, яке не можна заперечити [відкинути], що Бог—живий і що Ісус Христос був Викупителем людства. ...

... Як один зі смиренних членів цієї Церкви, я свідчу вам: я знаю, що Він живий, як я знаю, що я живий. ... Ісус є Христос, і я знаю, що діти людські повинні прийти до цього знання, що вони повинні отримати його, і за словами Того, Хто живе на небесах, кожне коліно схилиться і кожний язик визнає, що Ісус є Христос. [Див. УЗ 88:104]¹⁸. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 30].

Наша місія—ділитися з усіма людьми тим, що ми знаємо про Ісуса Христа.

Я кажу вам, святі останніх днів: у всьому світі немає інших людей, які мають всю ту інформацію, яку маємо ми стосовно божественності Спасителя; і якби ми не вірили в Нього, ми були б під більшим засудженням, ніж інші люди, які ніколи не мали цієї інформації. Тож ми можемо сказати світу без вагання, що ми віримо цьому. ...

Я вітаю вас з тим, що у ваше життя прийшли цей привілей і це благословення. І тепер я благаю вас як ваш брат, прошу вас як один з найпокірливіших серед вас, не ховайте свій світильник під посудину. Не приховуйте від оточуючих знання, яке Бог передав вам.

Не надокучайте їм, але й не чиніть немудро, приховуючи від них євангелію Ісуса Христа. Вона—єдина Божа сила задля спасіння у целестіальному царстві¹⁹.

Найщасливіші чоловіки і найщасливіші жінки, яких ви знаєте у світі, це ті, хто підкоряються вченням євангелії Ісуса Христа. Саме вони впевнені у вічному житті; саме вони розуміють мету нашого існування. ... Я їздив скрізь по світу, приносячи це послання; і моя душа наповнювалась радістю, а очі—сльозами, коли я бачив, наскільки досконало євангелія Ісуса Христа може змінити життя людей. Я бачив тих, хто занепав духом, тих, хто був у темряві, тих, хто сумнівався у меті свого існування; і коли їх було навчено великим істинам євангелії Ісуса Христа, вони змінювалися, вони вчилися бути щасливими, задоволеними, радісними, сповненими ентузіазму, віруючи в євангелію, яку проголосив Ісус Христос, коли жив на землі і мандрував Галілеєю, та навчаючи їй.

Брати і сестри, світ не розуміє цього, але це наша місія—допомогти їм це зрозуміти, і зробити це ми маємо без егоїзму і без зарозумілості, але з милосердям до всіх, з любов'ю та ніжністю. ...

Як один з найпокірливіших серед вас, я дякую Йому від всього свого серця за впевненість, що прийшла в моє життя. ... Більш за все я дякую Йому за знання, що розгорілося в моїй

душі; я знаю, що мій Небесний Батько живе, я знаю, що Ісус Христос є Спасителем людства, і що під небесами немає жодного іншого імені, яким чоловіки і жінки могли б бути піднесені, окрім імені Ісуса Христа, нашого Господа. Я твердо знаю, що Він приходив у світ в цю останню добу, що Він дарував божественну владу смиренному юнаку, який прагнув істини, і наслідком цього стала організація Церкви, до якої ми належимо; і в ній є сила Божа для спасіння всіх віруючих²⁰.

Я молюся, щоб ми могли так жити, щоб бути гідними взірцями Його справи. Я молюся, щоб наше життя могло бути таким, щоб воно показувало, що ми й справді є віруючими в Господа Ісуса Христа²¹. [Див. рекомендацію 5 на сторінках 30–31].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте розповідь на сторінці 21. Як би ви відповіли людині, яка каже, що святі останніх днів не вірять в Ісуса Христа?
2. Президент Сміт навчав: “Ми віримо не тільки в те, що Ісус з Назарета жив на землі, а ми віримо й у те, що Він продовжує жити” (сторінка 23). Які підстави мають святі останніх днів вірити в те, що Ісус Христос живий і тепер? Які підстави для цього маєте ви особисто?
3. Перегляньте сторінки 24–28. Які історії чи уривки з Писань зміцнили ваше свідчення про те, що Ісус Христос є Божим Сином? Прочитайте 1 Нефій 10:17 і подумайте, як вам розширити своє розуміння місії Спасителя?
4. Читаючи текст на сторінці 28, подумайте, як послухність принципам і обрядам евангелії зміцнила ваше свідчення про Ісуса Христа. Як можуть батьки допомогти своїм дітям здобути таке свідчення?
5. Які думки чи почуття виникають у вас, коли ви читаете свідчення Президента Сміта на сторінках 29–30? Подумайте про випадки, коли ви бачили, що життя людей змінювалося

завдяки євангелії Ісуса Христа. Як євангелія змінила ваше життя?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 16:15–17; 17:1–5; 2 Нефій 25:26; Алма 5:45–48; Учення і Завіти 76:22–24; 110:1–4.

Допомога вчителю: “Уникайте спокуси охопити якомога більше матеріалу. ... Ми навчаємо людей, а не викладаємо предмет сам по собі; і ... кожний з уроків у посібниках, що я будь-коли бачив, неодмінно містить більше інформації, ніж ми можемо викласти протягом виділеного на це часу” (Джеффри Р. Холланд, “Навчати і вчитися в Церкві”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 59).

Посилання

1. B *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6; see also *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 201–202.
2. “Testimony of Elder George Albert Smith,” *Liahona: The Elders’ Journal*, Feb. 2, 1915, 502.
3. B Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (Mar. 31, 1964), 8.
4. B *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
5. B *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, 8.
6. B Conference Report, Oct. 1921, 39.
7. B Conference Report, Apr. 1918, 39.
8. B Conference Report, Apr. 1904, 63.
9. B *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
10. B Conference Report, Oct. 1950, 156.
11. B Conference Report, Apr. 1939, 120–121.
12. B Conference Report, Apr. 1905, 61.
13. B Conference Report, Apr. 1939, 121–22.
14. B Conference Report, Apr. 1905, 61–62.
15. B *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, 8.
16. B *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, 206; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.
18. B *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, 211, 214; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.
20. B Conference Report, Oct. 1927, 48–50.
21. B *Deseret News*, Jan. 12, 1907, 31.

23 грудня 1905 року Джордж Альберт Сміт разом з іншими провідниками Церкви взяв участь в освяченні монумента на батьківщині пророка Джозефа Сміта.

Пророк Джозеф Сміт— Боже зняряддя у Відновленні істини

*Через пророка Джозефа Сміта Бог відновив
євангелію Ісуса Христа в її чистоті.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Незадовго до відзначення 100-ї річниці від дня народження пророка Джозефа Сміта старійшина Джордж Альберт Сміт їздив з Президентом Джозефом Ф. Смітом та іншими в місця, які були визначними в житті Пророка. Уранці 23 грудня 1905 року був освячений монумент Джозефу Сміту на його батьківщині у Вермонті. Для Джорджа Альберта Сміта і тих, хто був з ним, відвідування місця такого величезного значення у відновленні євангелії було хвилюючою подією. “З очей котилися сльози,— згадував він.—Під впливом Духа кожна душа усмирилась, кожне серце пом’якшало, і ми насолоджувалися благословеннями Небесного Батька”¹. Джорджа Альберта Сміта попросили промовити вступну молитву на службах освячення. Підсумовуючи той день у своєму щоденнику, він написав: “Ось так закінчився один з найбагатших на події день мого життя. Я вдячний за можливість бути одним з небагатьох з нашого народу, щоб допомогти у виконанні завдання, яке тільки-но завершилося”².

Пізніше вони вирушили на місце, де відбулося Перше видіння,—у Пальміру, Нью-Йорк. Старійшина Сміт згадував: “Ми зайшли у гай, де Джозеф став на коліна і попросив Господа сказати йому, до якої з церков він повинен приєднатися. Ми відчували потребу заспівати у цьому священному місці прекрасний ... гімн “Перша молитва Джозефа Сміта”³.

Після відвідування пагорбу Кумора, Кертлендського храму та інших місць, пов'язаних з місією Пророка, Президент Джозеф Ф. Сміт зібрав усю групу в останній вечір їхньої подорожі. “Після співу кількох пісень Сіону кожному з цієї групи дали можливість свідчити про доброту й милість нашого Батька до нас. Дух Господа був пролитий на нас, і ми витирали сльози радості й щастя”⁴. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 42].

Через кілька років, коли Джордж Альберт Сміт уже служив Президентом Церкви, було видано кілька книжок у спробі знеславити Джозефа Сміта. На генеральній конференції Церкви Президент Сміт сміливо захищав Пророка, принісши свідчення про його місію такими словами:

“Багато користі й благословень, що прийшли до мене, прийшли саме через того чоловіка, який віддав своє життя за євангелію Ісуса Христа. Були такі, хто принижував його, але я хотів би сказати: ті, хто робив це, будуть забуті і їхні рештки підуть назад в матінку-землю, якщо вже вони не пішли туди, а душок їхньої ганебної поведінки ніколи не зникне, тоді як слава й честь, велич, сміливість і вірність, виявлені пророком Джозефом Смітом, будуть на віки вічні невіддільні від його імені”⁵.

Старійшина Гарольд Б. Лі, на той час член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, був настільки вражений цими словами, що носив у своєму гаманці клаптик паперу, на якому вони були записані, і часто цитував їх, бажаючи, щоб слова Президента Сміта “могли бути почуті в усіх кінцях землі”⁶.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Перше видіння Джозефа Сміта свідчить про те, що небеса не запечатані.

Ми віримо, що Небесний Батько говорив у наші дні, ... що Він почув смиренну молитву юнака з Пальміри і відповів на його молитву та благословив його знанням про Свою особистість і те, що всі люди можуть пізнати Господа, якщо вони того хочуть.

Було природним, що Джозеф Сміт мав шукати Господа. Він походив з ... народу, який вірив в нашого Небесного Батька, в божественну місію Спасителя, в дівість молитви і в те, що Бог

почує і відповідь Своему народу, якщо цей народ ходить перед Ним у належному духовному стані. Для цього юнака вірити було легко, бо він був народжений і вихований у віруючій сім'ї; і коли він пішов у гай, натхненний словами з Писань (Якова 1:5): “А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана”, він вірив, що на його молитву буде дано відповідь і що наш Небесний Батько пообіцяв Своїм дітям від початку, що “вірою все здійснюється”⁷.

Його віра в Бога відвела його від вірування, поширеного в його дні, що в Біблії вміщено всі одкровення, які людям можливо отримати, і що небеса над його головою були запечатані. Він молився до Господа, і на його молитву прийшла відповідь. Він побачив Батька і Сина, Які спускалися на землю, оточені сяючим світлом. Він отримав незаперечне знання про те, що Вони, як і люди, мали тіла і що Вони були матеріальними; Вони говорили до нього і він чув Їхні голоси⁸.

Відповіддю [на Джозефову молитву] було те чудове появлення, про подібне якому ми ніколи ще не чули в історії світу. Ми чули про випадки, коли наш Небесний Батько являв Себе; ми чули про випадки, коли Викупитель людства являв Себе, але ми ніколи не читали про жодний випадок, коли б Батько і Син явилися якійсь живій особі і говорили до цієї людини.

Люди у світі не вірять цьому. Чоловіків і жінок навчали, що небеса запечатані ... ; і коли цей юнак заявив, що в наші дні, саме у той час, коли ми потребуємо світла найбільше за все, коли чоловіки і жінки шукали і там, і тут слово Бога й не могли його знайти, як про це й передрікали пророки давнини [див. Амос 8:11–12], Господь явив Себе, його [Джозефа] підняли на глум. ... Його розповідь відкидали, і ті, хто мали б бути його друзями, відвернулися від нього і навіть говорили, що в ньому диявол. Про що ж свідчив цей хлопець?

“...Я дійсно бачив світло, і у цьому світлі я бачив двох Осіб, і Вони насправді говорили зі мною. І хоч мене ненавиділи і переслідували за те, що я розповідав, що бачив видіння, це була правда; і в той час, як мене переслідували, ганьбили, говорили проти мене всяке зло несправедливо за те, що так казав, я запитував у своєму серці: Чому переслідувати мене за те, що я кажу

правду? Я дійсно бачив видіння, і хто я такий, щоб протистояти Богові? Чому ж увесь світ хоче, щоб я зрікся того, що дійсно бачив? Бо я бачив видіння, я знаю це, і я знаю, щоб Бог це знає, і я не можу та й не смію зрікатися цього. Принаймні я знав, що якби я зрікся цього, то скривдив би Бога і підпав би під осуд. [Див. Джозеф Сміт—Історія 1:25]⁹.

У 1830 році, коли була організована ця Церква, на землі не існувало церковної організації, яка б проголошувала, що вони вірять в те, що Бог являє Себе дітям людським. Учення церков були абсолютно протилежні цьому, і наш Батько бачив, що марно намагатися спасти Його синів і дочок, поки вони не зможуть бути натхненними прийти до Нього з вірою в те, що Він почує їхні молитви й відповідь на них. Коли хлопчик-пророк побачив у лісах Пальміри Батька і Сина й усвідомив, що Вони і справді були істами, що Вони могли чути і відповідати на його слова, це розпочало нову еру в цьому світі і заклало основу віри дітей людських. Тепер вони могли молитися нашому Батьку Небесному і знати, що Він чує їх і відповідь на їхні молитви, що існує зв'язок між небесами і землею"¹⁰. [Див. рекомендацію 2 на сторінках 42–43].

**Хоч Джозеф Сміт був молодим і недосвідченим,
його все ж було покликано відновити
істинну Церкву Ісуса Христа.**

Віра спонукала Джозефа шукати Бога в молитві та запитати, до якої з церков йому слід приєднатися. Якою ж була відповідь? Хіба Господь сказав: "Мій хлопчику, та вони всі хороші, всі вони намагаються виконувати Мої заповіді; чоловіки, які є провідниками всіх цих церков, схвалені Мною; тобі підійде будь-яка церква, вони всі поведуть тебе назад у присутність нашого Небесного Батька?" Враховуючи існуючі на той час обставини, цей юнак міг очікувати саме на таку відповідь. Але він хотів знати, що йому робити, і він був сповнений віри, що Господь йому скаже це. Тож коли він запитав, до якої церкви йому слід приєднатися, я гадаю, він здивувався, коли [йому було сказано]: "Не приєднуйся до жодної з них; вони навчають доктрині заповідей людських; вони наближаються до Мене своїми вустами, а серця їхні далеко від Мене; у них тільки вигляд божественності,

Перше видіння Джозефа Сміта “розпочало нову еру в цьому світі і заклало основу віри дітей людських”.

але вони заперечують саму силу її”. [Див. Джозеф Сміт—Історія 1:19]. Подумайте про чотирнадцятирічного юнака, який встає з колін у лісі, що неподалік його дому, і проголошує світу таке повідомлення, як оце! Чи можете ви собі уявити, що б якийсь юнак відважився на таке? Але маючи свідчення, дане йому Небесним Батьком, разом із заповіддю від Самого Господа, чи наважився б він зробити щось інше, ніж заявити, що Господь говорив з ним?¹¹

Джозеф Сміт був ще молодою людиною, коли руки Петра, Якова та Івана були покладені на його голову і він отримав Мелхиседекове священство—він і Олівер Каудері. І невдовзі йому

було дано вказівку організувати Церкву. Він був просто молодою людиною, але організував її під керівництвом Викупителя людства. І організована вона була за зразком Церкви, яку організував Спаситель, перебуваючи на землі. У мене немає сумнівів у тому, що багато людей дивилися на цього молодого чоловіка як на вискокчу і вважали безглуздом те, що малоосвічена людина стала провідником і наважується вести людей. Але він був таким, як і інші слуги нашого Небесного Батька, які жили на землі і яких було покликано Господом виконати особливу роботу. І те, що у нього не було достатньо знань про мирське, не завадило Господу дати йому знання, яке зробило його рівним і навіть вищим у багатьох відношеннях порівняно з тими, хто отримав великі земні можливості, яких не було в нього¹².

І хоч його ображали і говорили різну неправду, і хоч його зневажали ті, хто мали б бути його друзями, і хоч йому протистояли освічені й учені люди того часу, він успішно відновлював євангелію життя і спасіння та встановлював Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Незважаючи на те, що сили зла як ніколи раніше активізувалися для його знищення, він був збережений Господом до тих пір, поки Його роботу не було завершено і всі ключі та обряди, необхідні для спасіння людської сім'ї, не були знову надані чоловікам¹³. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 43].

**Істини, відновлені через Джозефа Сміта,
приносять мир і радість тим, хто їх приймає.**

Завдяки тому, що цей юнак, якому було чотирнадцять років, бачив Батька і Сина, прийшло чудове послання про те, що наш Батько на небі і Його Син Ісус Христос є прославленими чоловікам; що Спаситель світу воскрес із мертвих. Той юнак побачив те, що світ знав, але з якихось причин забув, і він почав свідчити про це дітям людським¹⁴.

[На початку 1800-х років] у світі було небагато людей, що вірили в Бога-особистість, Який має тіло. Але у той час це було дано побачити пророку Джозефу Сміту, коли він був ще юнаком; йому тоді не виповнилося ще й п'ятнадцяти років, і він бачив Батька і Сина та свідчив про це. У видіннях він також бачив

й інших небесних істот, і Господь через них давав йому додаткову інформацію для дітей людських, і він, у свій спосіб, давав нам або тим, хто був до нас у Церкві, розуміння мети життя. ... Його описання небес надихає нас на бажання бути гідними, щоб увійти в небесний дім, коли наше земне життя закінчиться. Саме воскресіння та описання небес і пекла було дано так ясно, що, як сказано в Писаннях, “не заблудить також нерозумний, як буде тією дорогою йти”. [Див. Ісаїя 35:8]¹⁵.

Через нього було відкрито знання про будівництво храмів, про вічність шлюбного завіту і про спасіння мертвих, що приносить невимовну радість тисячам дітей нашого Батька.

Вічні істини, які були проголошені ним, знайшли собі дорогу серед людей на землі, приносячи мир і задоволення тим, хто їх приймає¹⁶.

Наш Небесний Батько знав, що настане, коли в ці останні дні Він відновить євангелію в її чистоті. Він знав про відступництво у світі серед Його дітей і що вони відійдуть від простих істин, і у Своїй великій милості Він явив цю роботу останніх днів. У цій країні Він вибрав з-поміж людей юнака і надихнув Його розпочати роботу, яка була призначена докорінно змінити той релігійний світ. Він знав, що світ іде навпомацки в темряві, і у Своїй милості відновив світло. Немає іншого шляху, яким би щастя могло прийти до дітей людських, як тільки через праведне життя, а люди не можуть жити праведним життям, не перебуваючи в гармонії з істиною. Істина великою мірою існувала у світі, але в неї вкралося так багато помилок, що Сам Господь сказав пророку Джозефу Сміту, що люди, які були вчителями й наставниками у церквах, навчали доктрині заповідей людських, і застеріг цього юнака, щоб він не приєднувався до них. Потім Він відновив євангелію, силу Бога для спасіння всіх тих, хто повірять в неї і буде дотримуватися її¹⁷.

Я кажу усім людям повсюди: “Досліджуйте вчення євангелії нашого Господа, як вона була відкрита пророку Джозефу Сміту, вивчайте їх з молитвою і ви знайдете панацею від хвороб цього світу, і ніякого іншого шляху знайти її не існує¹⁸. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 43].

“Я кажу усім людям повсюди: “Досліджуйте вчення евангелії нашого Господа, як вона була відкрита пророку Джозефу Сміту, вивчайте їх з молитвою”.

Джозеф Сміт був готовий віддати життя за своє свідчення.

Як це було у випадку з пророками, яких Господь ставив перед цим, здається, була необхідність і у цьому випадку, щоб свідчення Його слуги мало бути запечатаним кров'ю його життя. В історії світу не знайдеться більш гіркої сторінки за ту, на якій записано останні слова нашого дорогого пророка Джозефа Сміта.

Він знав, що його час ось-ось закінчиться; він усвідомлював, що місія його життя була виконана. ... І коли настав час постати йому перед лицем смерті, він сказав: “Я йду, як ягня на заклання; але я спокійний, наче літній ранок. Моя совість чиста від провин перед Богом і перед усіма людьми. Якщо вони відберуть у мене життя, я помру безвинною людиною, і моя кров буде волати з землі про помсту, і про мене скажуть: “Його було вбито холоднокровно”. [Див. УЗ 135:4].

Він не боявся постати перед приємним місцем суду ... і дати відповідь за свої діла в тілі. Він не боявся постати перед звинуваченням, висунутим проти нього, що він обманював людей і несправедливо повадився з ними. Він не боявся наслідків місії його життя, і фінального тріумфу роботи, знання про божественну сутність якої він мав і за яку віддав власне життя. І все ж люди цього світу, як і раніше, судять про цю роботу по-людському. Вони не мають Духа Божого, Який би дав їм зрозуміти, що вона прийшла від Небесного Батька¹⁹.

Цей юнак настільки був упевнений в одкровенні, яке отримав, і настільки переймався тим, щоб діти його Батька—усі вони—мали знати цю істину, що він, починаючи з часу, коли отримав пластини Книги Мормона від ангела Моронія, присвятив все своє життя організації Церкви і поширенню істини. ... В його грудях палало таке ж знання, як і у Степана [див. Дії 7:54–60], таке ж знання, яке було у Викупителя—що у керма був наш Небесний Батько, що це Його робота відбувається на землі, що це Його сила зрештою буде панувати, що це життя—лише частина вічності. Він готовий був віддати частину свого земного життя, якщо це буде потрібно, аби тільки зрештою вічно насолоджуватися товариськими стосунками, які він так щиро любив, і дружбою з порядними чоловіками і жінками, які жили раніше і живуть тепер на землі і будуть знову жити на землі, коли вона стане цілестіальним царством²⁰.

Джозеф Сміт навчав, що він знав, що існує життя після смерті, і що він знав, що Бог живий, і що Бог знав, що він знав, що Бог живий. Він був готовий віддати своє життя, щоб ви, мої брати і сестри, могли зміцнити свою віру і щоб вашу впевненість в Ньому не можна було похитнути. Він знав мету цього життя. Він знав, що ми перебуваємо тут, щоб підготуватися до майбутнього

і більш славетного існування. І він був готовий, якщо б це було потрібно, віддати власне життя, не просто втратити його, а віддати задля нашої користі, і тому що він знав, що Батько сказав: той, хто хоче спасти своє життя, той погубить його, а той, хто за Нього погубить своє життя, той знайде його, навіть життя вічне [див. Матвій 16:25]. Саме це знання у той ранній період дало сили Пророку і патріарху Церкви [Гайруму Сміту] [залишити] своїх близьких; через це знання їх посадили у в'язницю, заради нього вони змогли віддати все, що мали у цьому світі, що тільки люди можуть віддати своїм братам—своє земне життя²¹.

У 1830 році була організована Церква, до її складу увійшло шестеро людей. Від того дня й по сьогоднішній супротивник всієї праведності прагнув перешкоджати її зростанню й знищити її. Мені цікаво знати, чи цей великий муж, Джозеф Сміт, який поклав своє життя, щоб Церква могла бути організована і продовжувала існувати так, як це було визначено Господом, міг бачити Церкву, якою вона є сьогодні: з її філіями, встановленими у всіх куточках землі, і усвідомлювати, що кожний день після його мученицької смерті, після того як він віддав своє життя і запечатав своє свідчення власною кров'ю, Церква ставала міцнішою, ніж в попередній день²². [Див. рекомендацію 5 на сторінці 43].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Поміркуйте над досвідом, який Президент Сміт описує у перших трьох абзацах під заголовком “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 33–34). Який досвід з власного життя зміцнив ваше свідчення про пророка Джозефа Сміта? Читаючи цей розділ, виділіть вислови з учень Президента Сміта, які зміцнюють ваше свідчення, і подумайте, чи не поділитися вам ними з членами вашої сім'ї, кворуму священства або Товариства допомоги.
2. Прогляньте перший параграф з учень (сторінки 34–36) і прогляньте історію про Перше видіння, написану Джозефом Смітом (див. Джозеф Сміт—Історія 1:10–19). Як Перше

видіння вплинуло на вашу віру в Бога? Як, за вашими спостереженнями, воно вплинуло на віру інших?

3. Вивчіть параграф, що починається на сторінці 36, і прочитайте Учення і Завіти 1:17–19. Що ми можемо дізнатися про служіння в Церкві з прикладу Джозефа Сміта? Подумайте про час, коли вам давалося завдання від Господа і ви відчували себе непередготовленими для нього. Як Господь допоміг вам?
4. Які істини Господь відкрив через Джозефа Сміта? (Деякі з цих істин див. у параграфі, що починається на сторінці 38). Які благословення прийшли у ваше життя завдяки тому, що ви знаєте ці істини?
5. Роздумуючи над останнім абзацом з учень (сторінка 42), подумайте, що ви можете зробити, аби допомогти Церкві ставати дедалі міцнішою.

Відповідні уривки з Писань: Ісаїя 29:13–14; 1 Коринтянам 1:26–27; 2 Нефій 3:5–9, 11–15; Учення і Завіти 135.

Допомога вчителю: “Щоб заохотити до обговорення, використайте запитання, вміщені в кінці розділу. ... Ви можете також придумати власні запитання, особливо важливі для тих, кого ви навчаєте. Наприклад, ви можете запитати присутніх, як вони можуть застосовувати вчення Президента Сміта у виконанні своїх обов’язків як батьки або як домашні чи візитні вчителі” (зі сторінки ві цієї книги).

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1906, 54.
2. Запис у щоденнику від 23 грудня 1905 р., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 2, page 160.
3. B Conference Report, Apr. 1906, 56.
4. B Conference Report, Apr. 1906, 57–58.
5. B Conference Report, Apr. 1946, 181–182.
6. Harold B. Lee, в Conference Report, Oct. 1947, 67.
7. B Conference Report, Oct. 1921, 158–159.
8. “The Latter-day Prophet,” *Millennial Star*, Dec. 7, 1905, 822.
9. B Conference Report, Oct. 1921, 159–160.
10. B Conference Report, Apr. 1917, 37.
11. B Conference Report, Oct. 1921, 159–160.
12. B Conference Report, Apr. 1927, 83.
13. “The Latter-day Prophet,” 823.
14. B Conference Report, Oct. 1921, 160.
15. B Conference Report, Apr. 1934, 26.
16. “The Latter-day Prophet,” 823.
17. B Conference Report, Oct. 1916, 46–47.
18. B Conference Report, Oct. 1931, 121.
19. B Conference Report, Apr. 1904, 63–64.
20. B Conference Report, Oct. 1927, 48.
21. B Conference Report, Apr. 1905, 62–63.
22. B Conference Report, Oct. 1945, 18.

*“Мені цікаво знати: коли хлопця висвячено в диякони,
чи дає його батько йому відчувати, що він тепер
має щось таке, що є вічно важливим”.*

Святе священство—для благословення Божих дітей

Священство—це влада від Бога. Ті, хто має священство, повинні бути гідними і застосовувати його, щоб благословляти інших.

З життя Джорджа Альберта Сміта

На генеральній конференції 2 жовтня 1948 року під час сесії священства Президент Джордж Альберт Сміт сказав:

“Мені цікаво знати, чи ми як батьки все робимо, щоб пояснити нашим хлопцям серйозність зобов’язання, яке хлопець бере на себе, стаючи дияконом. Мені цікаво знати: коли хлопця висвячено в диякони, чи дає його батько йому відчуття, що він тепер має щось таке, що є вічно важливим. ...

Я пам’ятаю, наче це було вчора, як Джон Тінджі поклав мені свої руки на голову і висвятив мене в диякони. Мені про висвячення розказали і пояснили його важливість так, що я відчув, якою великою честю воно було. І як наслідок, воно стало благословенням для мене, а потім з часом до мене прийшли й інші висвячення. Але в кожному з тих випадків основа вже була закладена в моєму розумі: тут була можливість для ще одного благословення”¹.

У тому ж виступі Президент Сміт навчав, що одним з благословень, яке приходить від висвячення у священство, є можливість благословляти життя інших людей. І як приклад він розповів про одного носія священства—домашнього вчителя,— який мав вплив на нього в юності.

“Упродовж багатьох років вчителем в сім’ї мого батька був Родні Беджер; він був неабиякою особистістю. Коли б він не приходив, наша сім’я радо зустрічала його, він сідав і починав

ставити нам запитання, і розповідав про те, що, на його думку, ми повинні були розуміти. І я хочу вам сказати, що коли він приходив в наш дім, то приносив з собою Духа Господнього. А коли він йшов від нас, ми відчували, що нас відвідав Господній слуга”².

Президент Сміт завершив свій виступ, висловивши побажання, щоб носії священства служили членам своїх приходів і колів та “не пропускали нагоди надихати людей, проявляти себе і ставати такими, якими наш Батько хоче, щоб вони були”³. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 52].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Ісус Христос під час свого земного священнослужіння відновив божественну владу на землі.

Коли Спаситель прийшов у середину часів, Він виявив, що велике місто Єрусалим потопало у заї. Його жителі вели таке життя, що втратили божественну владу, тож [Бог] послав Свого Сина у світ і Церква знову отримала божественну силу. ... Були в Його родоводі такі, хто був хорошими людьми, ... і були інші, хто все ще виконував обов'язки у священстві, та для Спасителя було необхідним прийти, щоб відновити божественну владу. ...

... Коли Він розпочав Своє священнослужіння, то покликав допомагати Собі не царів і правителів, священників і тих, хто мав високі повноваження, а покликав простих рибалок, і в результаті Він зібрав навколо себе людей, яких можна було навчати, а не людей, які б не вірили Йому. Він організував Церкву під керівництвом нашого Небесного Батька. Він передав божественну владу Своїм прихильникам і вказав їм, що вони повинні були робити. ... Він мав божественну владу, і праведні люди визнали в Ньому Божого Сина. Дехто думає про Нього як просто про хорошу людину. Ми ж віримо, що Він прийшов на землю не лише, щоб навчати людей, що їм робити, але й передати Своїм прихильникам божественну владу виконувати обряди Його Церкви. ...

У дні Спасителя Він був головуючою владою. Наступним за Ним, за владою, був кворум дванадцятьох чоловіків, яких Він обрав. Коли Його не стало, Кворум дванадцятьох—не ця кількість звичайних чоловіків, які самі себе назвали учнями, а кворум

дванадцятьох чоловіків, які мали божественну владу й отримали її від Ісуса Христа,—став керівництвом Церкви⁴. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 53].

**Священство було відновлено в наші дні
чоловіками, які мали його у давнину.**

Записано й визнано на небесах і землі, що віровчення і деномінації кількісно збільшилися після того, як [Ісус Христос] залишив землю, і кількість церков збільшувалася на землі, і в дні Джозефа Сміта, нашого дорогого пророка, вже існувало багато деномінацій. Було багато людей, які претендували на те, щоб мати божественну владу, і, я думаю, дехто з них вважали, що вони її отримали. ...

Коли настав час і світ втратив владу, тобто священство, Господь покликав звичайного хлопця і дав йому побачити небесне явлення та говорив до нього і сказав йому, що він повинен зробити; Він послав йому час від часу й інших посланців та небесних істот; у результаті було організовано Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і в цій Церкві існувала божественна влада. ...

Коли Джозеф Сміт був ще молодим чоловіком, Господь наказав йому перекласти Книгу Мормона. Одного разу, коли Джозеф і Олівер Каудері займалися перекладом, Господь послав святу істоту, щоб відповісти на їхні запитання стосовно хрищення. І хто ж був той, хто прийшов? Ним був Іван Христитель, який мав Ааронове священство. Звідки він прийшов? Він прийшов з небес. ... Він явився Джозефу Сміту і Оліверу Каудері як прославлена воскресла істота. Він прийшов, скерований нашим Небесним Батьком, щоб дати Ааронове священство Джозефу і Оліверу, бо священства не було ніде у всьому світі. Було необхідно, щоб небеса розкрилися і чоловік, який отримав священство і мав його, повинен був прийти і дати його.

Після цього Петро, Яків та Іван, які мали Мелхиседекове священство, дали це священство Джозефу і Оліверу, і Господь вказав, якою має бути організація Церкви: з президентством, яке складається з президента та двох радників; також з Кворумом Дванадцятьох Апостолів, з патріархом, первосвящениками, сімдесятниками, старійшинами, священиками, учителями

“Чоловіки, які мали священство раніше, прийшли і надали це священство смиренним чоловікам”.

і дияконами; стосовно влади, це була така сама організація, що існувала у первинній Церкві⁵.

Цю ж владу, що її мав [Джозеф Сміт], було надано вашим си-
нам, і вони потрібні Небесному Батьку для виконання обрядів
евангелії. Відповідальність, що прийшла до Джозефа Сміта, не
втратилась з його смертю, вона лягла на інші плечі. Наш Не-
бесний Батько час від часу ставив тих, хто мав владу говорити
в Його ім'я, виконувати обряди евангелії і благословляти дітей
людських. Вони поширили цю честь на вас і ваших дітей⁶.

Я вдячний за те, що Господь в наші дні й добу відкрив еван-
гелію знов. Батько і Син явили Себе; чоловіки, які мали свя-
щенство раніше, прийшли і надали це священство смиренним
чоловікам, а їм було наказано, у свою чергу, надавати його ін-
шим. Тож евангелія і священство стали доступними для всіх, хто
було підготовлений отримати їх, і це—Господній шлях⁷.

Ваша місія є визначною, ви—чоловіки, які мають священство. Вам було даровано божественну владу. Ви отримали ваше право проповідувати, навчати євангелії і виконувати обряди не завдяки навчанню в коледжі або університеті. Ви отримали вашу владу від чоловіків, божественно вповноважених діяти в якості Господніх слуг; священство було надано вам тими, хто отримав його прямо від Ісуса Христа, нашого Господа⁸. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 53].

Силу і владу Бога можна знайти тільки в Його істинній Церкві.

Люди запитували мене: “Які переваги вашої Церкви над іншими?” Я намагався тактовно пояснити їм, у чому полягає ця відмінність. Будь-яка організація може збиратися разом для поклоніння, але це не дає їм божественної влади. Будь-яка група церков може зібратися до купи і організувати громаду церков. Та це не дає божественної влади. Люди можуть об’єднуватися заради хороших цілей, але влада від нашого Небесного Батька отримується лише в Його спосіб, а Його спосіб у минулі дні—це покликання і висвячення чоловіків та рукопокладання їх для цієї роботи. Так відбувається і в наші дні. ...

Люди мають прийти до розуміння, що самі поклони перед Господом у молитві не дають їм божественної влади. Життя за вимогами, що сприяють набуттю чесності, порядності, істини і т.д., не надає людям божественної влади. ... Нам недостатньо молитися і відвідувати церкву. Нам необхідно володіти божественною владою, і через заяву, що ми володіємо цією владою, Церква зазнала багато переслідувань, що супроводжували її існування від самого початку. Але це так, і багато дітей нашого Батька починають помічати дію божественної влади в цій Церкві. Вони бачать покращення, що відбувається в житті чоловіків і жінок⁹. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 53].

Особисто я не хочу, щоб мене зрозуміли так, ніби я хочу знаходити помилки людей, що належать до різних деномінацій світу, і критикувати їх за ці помилки. Я вдячний за те, що є так багато людей—порядних чоловіків і порядних жінок,— які вірять в Бога і зі світлом, що вони мають, служать Йому; але факт

залишається фактом: наш Батько встановив у цьому світі Свою Церкву. Він надав чоловікам у ці дні Свою владу, і не існує іншої влади на землі, яку б Він визнав, за винятком лише тієї, яку б Він Сам встановив¹⁰. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 53].

**Обряди священства необхідні для нас,
щоб увійти в целестіальне царство.**

Якби ми були подібні до всіх інших деномінацій, ми могли б шукати Господа і отримувати Його благословення, бо кожна людина, яка робить добро у цьому світі, отримує благословення; ми могли б мати всі кардинальні чесноти і неухильно розвивати їх в собі, але без сили Бога і влади святого священства людям неможливо досягнути целестіального царства¹¹.

Єдиний план, який підготує людей до целестіального царства,—це план, даний Ісусом Христом, нашим Господом; і єдиною владою, яка дасть право людям навчати євангелії і виконувати її обряди належним чином, є влада Ісуса Христа, нашого Господа¹².

Бог покликав Джозефа Сміта молодшого бути Його пророком, і через нього було відновлено на землі святе Мелхиседекове священство, яке є силою Бога, переданою чоловіку, щоб діяти в Його ім'я. Завдяки цьому священству кожний обряд євангелії нашого Господа Ісуса Христа, який необхідний для спасіння дітей людських, виконується цією владою¹³.

Як би на нас позначилося відділення від влади, яку Бог нам надав? Це означало б, що двері целестіального царства були б для нас зачиненими. Це означало б, що вінцеве благословення, прагнути якого мене навчали з самого дитинства, не було б реалізоване. ... Не було б у целестіальному царстві і дружніх стосунків з любими мені людьми, ... які для мене майже такі ж дорогі, як саме життя¹⁴.

Священство ...—це благословення, яке, за умови нашої праведності, відкриє перед нами двері целестіального царства і дасть нам в ньому місце, щоб жити впродовж віків вічності. Не ставтеся легковажно до цього безцінного благословення¹⁵. [Див. рекомендацію 6 на сторінці 53].

**Носії священства мають відповідальність
жити взірцевим життям і користуватися
священством, щоб благословляти інших.**

Як чудово усвідомлювати, що гідні чоловіки можуть отримати священство і владою, яка дається їм, зробити багато того, що є благословенням для інших дітей нашого Батька¹⁶.

У світі ви не можете піти в якусь іншу церкву або в усі інші церкви і знайти там ... чоловіків, які мають божественну владу. Не забувайте про це. Ви належите до вибраної групи чоловіків, ... яких було рукопокладено і які отримали божественну владу, і це зробило вас партнерами з Творцем Небес і Землі. Я маю на увазі не те, що ви не можете сміятися, посміхатися і радіти життю, а те, що в кожній душі має бути глибоке усвідомлення того, що "я сторож брата свого. Я маю владу від Господа Ісуса Христа—я носій святого священства". І якщо буде так, то нас не буде виявлено такими, які легковажно ставилися до священного, як це було з деким у давнину¹⁷.

Для багатьох чоловіків той факт, що вони мали священство, буде на засудження, бо вони ставилися до священства, як до чогось дуже звичайного¹⁸.

Дехто з чоловіків думає, що оскільки вони мають священство, то це дозволяє їм якимось особливо поводитися у себе вдома. Я хочу сказати вам: ви, чоловіки, які мають священство, ніколи не ввійдете в цілестіальне царство, якщо не будете шанувати своїх дружин і свої сім'ї та не будете навчати їх і давати благословення, яких ви хочете для себе¹⁹.

Влада нашого Небесного Батька існує на землі для того, щоб благословляти людство, а не робити тих, хто отримує цю владу, зарозумілими; вона для того, щоб робити їх смиренними. Вона не для того, щоб ті, хто отримав особливі привілеї, відчували себе важливішими за інших, а для того, щоб ми упокорилися в душі, сповнили своє серце молитвами, тактовно ставилися до всіх людей в усьому, що робимо, і тим самим подавали приклад праведного життя, якого Небесний Батько бажає, щоб ми навчали²⁰.

Те, що ми члени Церкви і маємо священство, ні до чого не приведе, якщо тільки ми не будемо гідними. Господь сказав, що

отримання кожного благословення, якого ми бажаємо, обумовлено виконанням Його заповідей. Ми можемо обманути своїх ближніх, і ми можемо обманути себе, думаючи, що все робимо правильно, але якщо ми не виконуємо заповідей Небесного Батька, якщо ми не є гідними носіями святого священства, яке таке безцінне, ми не знайдемо собі місця в цілестіальному царстві²¹.

Вам, брати, ... надано священну можливість, виявлено священну довіру. Ви отримали благословення святого священства. Вам була надана божественна влада, і з цією владою до вас прийшла відповідальність здійснювати свій голос і жити таким життям, щоб люди у світі могли пізнати різницю між євангелією Ісуса Христа та іншими організаціями світу²².

Куди б ви не йшли, пам'ятайте: ви представляєте Того, Хто є творцем нашого існування. Священство, яке ви маєте,—це не священство Джозефа Сміта чи Бригама Янга, чи будь-кого іншого, кого було покликано керувати Церквою вдома чи за кордоном. Священство, яке ви маєте,—це сила Бога, надана вам згори. Святі істоти послали на землю, ... щоб відновити славетне благословення, яке було втраченим на землі впродовж сотень років. Певно, що ми повинні бути вдячними за наші благословення²³.

Я молюся, щоб Господь благословив усіх нас, щоб ми були гідними мати священство, яке Він приніс і надав нам, щоб, куди б ми не приходили, люди могли сказати: “Цей чоловік—слуга Господа”²⁴. [Див. рекомендацію 7 на сторінці 53].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Подумайте про досвід, який Президент Сміт описує на сторінках 45–47. Що ми можемо зробити, аби допомогти молодим чоловікам підготуватися, щоб бути висвяченими у чини священства? Що ми можемо зробити, аби допомогти молодим жінкам зрозуміти важливість сили священства у їхньому житті? Чому це важливо, щоб чоловіки і жінки більше дізнавалися про священство?

2. Чому, крім навчання євангелії, “для Спасителя було необхідним ... відновити божественну владу” (сторінка 46) під час Його священнослужіння на землі?
3. Прочитайте сторінку 48 і перший абзац на сторінці 49. Як ви вважаєте, чому Господь зробив Свою владу доступною для всіх гідних чоловіків, а не обмежив надання її лише небагатьом чоловікам, які отримали формальну освіту?
4. Президент Сміт говорив про “покращення, яке відбувається в житті чоловіків і жінок” завдяки священству (сторінка 49). Як ви це розумієте? Що ви можете робити, щоб повніше відчувати вплив і силу священства у своєму житті?
5. Читаючи параграф, що починається на сторінці 49, подумайте, як би ви відповіли людині, яка поставила б вам запитання, поставлене колись Президенту Сміту: “Які переваги вашої Церкви над іншими?”
6. Вивчіть параграф, що починається на сторінці 50. Які з “безцінних благословень” ви отримали завдяки священству?
7. Вивчаючи останній параграф з учень (сторінки 51–52), визначіть, які, за словами Президента Сміта, обов’язки приходять разом зі священством. Що можуть робити члени кворуму священства, щоб підтримувати один одного у виконанні їхніх обов’язків? Як жінки можуть допомагати носіям священства залишатися вірними у виконанні цих обов’язків? Що можуть робити носії священства, щоб підтримувати жінок у виконанні їхніх божественних ролей?

Відповідні уривки з Писань: Іван 15:16; Алма 13:1–3, 6–10; Учення і Завіти 84:19–22; Джозеф Сміт—Історія 1:68–72; Уложення віри 1:5.

Допомога вчителю: “Свідчіть завжди, коли б Дух не підказав вам це зробити, а не тільки в кінці уроку. Надавайте можливість тим, кого навчаєте, складати і свої свідчення” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 45).

Посилання

1. B Conference Report, Oct. 1948, 180–181.
2. B Conference Report, Oct. 1948, 186.
3. B Conference Report, Oct. 1948, 190.
4. “The Church with Divine Authority,” *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 6.
5. “The Church with Divine Authority,” 6.
6. B Conference Report, Apr. 1904, 64.
7. B Conference Report, Apr. 1934, 28–29.
8. B Conference Report, Apr. 1927, 83.
9. B Conference Report, Apr. 1934, 28–29.
10. B Conference Report, Apr. 1917, 37–38.
11. B Conference Report, Oct. 1926, 106.
12. B Conference Report, Apr. 1934, 30.
13. “Message to Sunday School Teachers,” *Instructor*, Nov. 1946, 501.
14. B Conference Report, Apr. 1925, 65.
15. B Conference Report, Apr. 1949, 191–192.
16. B Conference Report, Oct. 1950, 6.
17. Seventies and stake missionary conference, Oct. 4, 1941, 7.
18. B Conference Report, Apr. 1948, 184.
19. B Conference Report, Apr. 1948, 184.
20. B Conference Report, Oct. 1928, 94.
21. B Conference Report, Apr. 1943, 91–92.
22. B Conference Report, Oct. 1933, 25.
23. B Conference Report, Oct. 1945, 118.
24. B Conference Report, Oct. 1950, 182.

Підтримка тих, кого підтримує Господь

*Наші провідники вибрані Господом, і Він очікує,
щоб ми підтримували їх словом і ділом.*

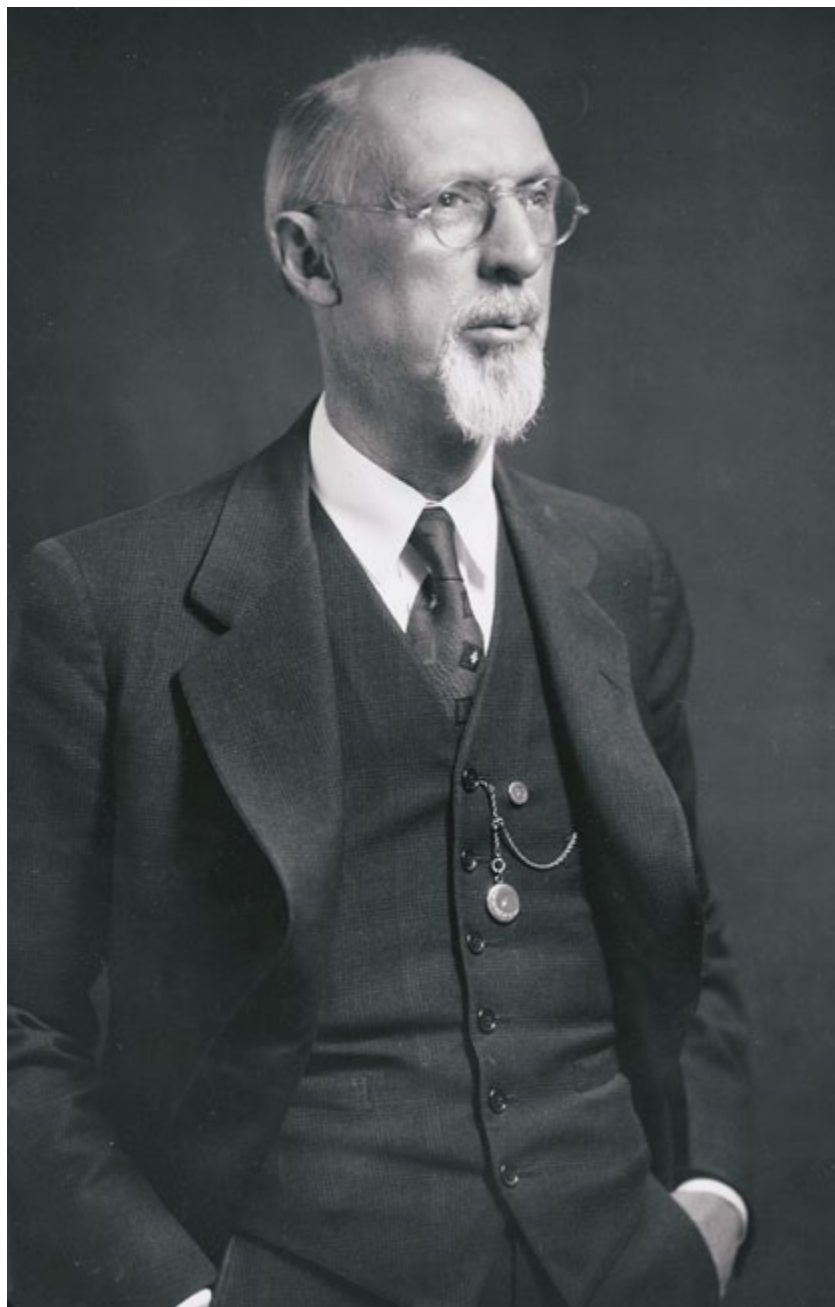
З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт був підтриманий в якості Президента Церкви на генеральній конференції у жовтні 1945 року. Наприкінці конференції Президент Сміт висловив вдячність за підтримку, яку святі виявили підняттям руки: “Я дякую за довіру, яку ви, брати і сестри, виявили, сподіваючись, що я можу справитися, і пообіцявши, як це зробили дехто з вас, що ви будете допомагати мені справлятися, бо я—лише людина, один з найзвичайніших серед вас, але мене було покликано на це служіння—і я не був би тут, якби не знав, що мене було покликано—владою нашого Небесного Батька”.

Потім він додав: “Я потребуватиму підтримки кожного чоловіка, кожної жінки і кожної дитини не заради мого благословення, а заради вашого благословення і заради благословення всіх дітей людських, де б вони не були. Це не *моя* відповідальність, це *наша* відповідальність”¹.

Як видно з учень, що вивчаються у цьому розділі, Джордж Альберт Сміт розумів, яку важку ношу несло Перше Президентство ще до того, як він став Президентом Церкви. Він навчав святих, що їхня прихильність і відданість можуть полегшити їхню ношу, і довів цей принцип своїм служінням у Кворумі Двадцятьох Апостолів.

У 1946 році, ведучи сесію генеральної конференції, Президент Сміт представив для підтримки церковних чинів і пояснив, що така підтримка не є просто пасивною дією: “А тепер ми

“Я—лише людина, один з найзвичайніших серед вас, але мене було покликано на це служіння ... владою нашого Небесного Батька”.

переходимо до справи, яка є звичайною для таких конференцій; це представлення авторитетів Церкви для підтримки людей, що виявляється підняттям руки. Я сподіваюся, ви усвідомите—усі ви,—що це—священний привілей. ... Це буде не просто символ, а ознака, що, з допомогою Господа, ви будете виконувати вашу частину цієї роботи”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 65].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Ті, хто головує у Церкві, підготовлені, вибрані й натхнені Господом.

У цій величній Церкві головували чоловіки, які були особливо підготовлені, особливо навчені, особливо споряджені для тієї високої шани, яка надається кожному з них, коли вони посідають це місце. Наш Небесний Батько у Своїй мудрості оточив цих провідників Ізраїля іншими—тими людьми, хто, як і вони, має віру, і хто не схиляється перед Президентом Церкви як особистістю чи індивідуумом, але хто визнає його як глашатая Небесного Батька і підтримує його, і підкріплює його, і молиться за нього, і любить його, щоб і вони також могли отримати благословення нашого Небесного Батька.

У світі не існує іншої подібної організації. Не існує іншого народу, [якого б] вели так, як ведуть його. Правду кажуть, що ті, хто тут головує—просто люди. Але саме через них Небесний Батько буде виконувати Свою роботу. Саме через них повинно відбуватися навчання евангелії. ... Чоловік, який головує над нами сьогодні, головує не тому, що має для цього власну природжену здатність. Він головує не тому, що він син якогось володаря, але він займає цю посаду тому, що Батько Небесний знає цілісність його душі. Усвідомлюючи, з якою рішучістю він має нести це послання всім народам землі, Він підготував його для цього високого покликання, яке надається йому. Він головує як представник нашого Небесного Батька³.

Я думав сьогодні про простих, але величких чоловіків, які вели цю Церкву від початку її організації. ... Я був добре знайомий з [багатьма] Президентами [Церкви] і вірю, що вони були мужами Божими. Не можна уявити собі, щоб наш Небесний Батько вибрав головувати над Церквою людей іншого гатунку⁴.

Що сталося, коли [Джозеф Сміт] помер? ... [Святі] не проводили збори, не вибирали голову зборів і не проводили вибори нового провідника. Цей провідник вже був вибраний Господом. Ним був старший член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, Бригам Янг. ... Церква як організація на всіх своїх сесіях підтримала його як Президента. Коли він помер, його радники не казали, що вони були в якості Президента, ні, над Церквою довго головував Кворум дванадцятьох, а потім старший його член був підтриманий як Президент Церкви. Панував досконалий порядок. ...

Я окреслив дещо з цього, щоб не могло бути ніякої помилки. Джозеф Сміт не сам себе обрав бути Президентом Церкви. Це стосується й інших, які були за ним. ... Призначення приходить від нашого Небесного Батька через Його натхнення, і чоловіки отримують всю силу, що приходить з цим призначенням⁵.

Нам треба бути дуже вдячними за знання того, що ця робота не є роботою людини, а є роботою Господа; що ця Церква, яка носить ім'я Ісуса Христа, керується Ним, і Він не дозволить ні людині, ні групі людей знищити її. Він не дозволить людям, які головують над Його Церквою, повести народ не тим шляхом, але Він буде підтримувати їх Своєю всемогутньою силою. Він буде звеличувати їх в очах добропорядних і чудових чоловіків і жінок. Він буде благословляти їхнє священнослужіння, і воно буде цілковито успішним. Ті, хто проти них і шукають, що десь не так, не знайдуть задоволення у своєму протистоянні їм. Ті, хто критикує і прагне знищити вплив провідників Церкви, пожинатимуть плоди своїх неправильних вчинків⁶.

Нам потрібно мати вдячність у своєму серці за те, що нас ведуть святі чоловіки, які натхнені нашим Батьком Небесним, щоб навчати нас день у день⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 65].

Через Своїх слуг Господь навчає нас йти шляхом, що веде до щастя й безпеки.

З часів Батька Адама і дотепер Господь настановляв людей через своїх слуг. Він надихав їх на краще життя, коли вони прислухалися до Нього; і з віку в вік, коли Його дітям було потрібно,

Він посилав святих чоловіків у світ, щоб передати їм настанови, виконання яких веде до щастя, надихав їх навчати прекрасним істинам, які роблять людство благороднішим і збагачують його⁸.

Я не знаю нічого дуже важливого, що відбулося у світі, і стосовно чого б Господь через Своїх пророків не дав пораду людям задалегідь, аби вони не залишилися у незнанні того, що буде розгортатися, але могли б спланувати своє життя, а спланувавши, мати від цього користь. ...

Візьмемо, наприклад, Ноя. Господь наказав йому збудувати ковчег, в якому праведні могли б врятуватися від потопу, що мав настати. Ной будував ковчег і проповідував покаєння своєму поколінню впродовж ста двадцяти років, повністю попередивши їх. Однак люди були настільки злочестиві, що не прислухалися до цих застережень. Маючи свободу волі, вони вибрали зло, а не праведність. Пішов дощ, настав потоп, і лише Ной та його сім'я з восьми душ була врятована. Усі почули попередження, але через свою упертість та відмову покаятися вони потонули. [Див. Мойсей 8:13–30]⁹.

Господь хоче, щоб ми були щасливими. Ось тому Він дав нам євангелію Ісуса Христа. Ось тому Він надав нам священство. Він хоче, щоб ми мали радість. Ось тому Він організував цю Церкву і встановив різні чини, і все це перебуває у порядку. ... Якщо ви будете йти за провідництвом Господа і тими, кого Господь підтримує, ви не відпадете у темряву, не втратите світло, не переступите Божих законів і не втратите своїх привілеїв, бо Він дуже хоче, щоб всі ми мали радість¹⁰.

Є лише один безпечний шлях для мене у ці дні, і цей шлях— йти за тими, кого Господь призначив нас вести. Я можу мати власні ідеї та точки зору, я можу мати власні судження стосовно чогось, але я знаю: якщо моє судження суперечить вченням тих, кого Господь дав нам вказувати шлях, я повинен змінити свій курс. Якщо я бажаю спасіння, я буду йти за провідниками, яких наш Небесний Батько дав нам, доти, поки Він підтримує їх¹¹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 65].

Ті, хто смиренні й вірні, підтримують і захищають Господніх слуг.

Я знав тисячі рядових членів цієї чудової Церкви, чоловіків і жінок з різних країн, які у смиренні й відданості прийняли євангелію, щоб належати до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ... [Вони] молилися за своїх провідників і підтримували їх ... , і зі свого досвіду в Церкві, я не знаю жодної людини, яка б виконувала заповіді Господа і піднімала б свій голос проти тих, кого було покликано головувати над цією Церквою. Це справді дивовижно. ...

Одним з найбільших для мене свідчень про божественність цієї роботи є те, що безліч людей, ... маючи нагоду на конференції колу ... виявити голосуванням свою підтримку чи не підтримку тих, хто головує над ними (кожний користується своєю свободою волі), продовжують підтримувати своїх провідників. Дійсно, Дух Господа підказує вірним, смиренным людям підтримувати Його вибраних слуг¹².

Коли Мойсей вів Ізраїль з Єгипту через пустиню в обіцяну землю, на них у Рефідімі напав Амалік. Мойсей відправив Ісуса Навина вибрати воїнів, щоб захистити Ізраїль. Мойсей, Аарон і Хур вийшли на верхів'я гори, щоб спостерігати за битвою. Поки Мойсей тримав посох Божий над своєю головою, перемагав Ізраїль, а коли він через слабкість опускав свої руки, перемагав Амалік. [Мойсею, щоб він сів,] підсунули камінь, і Аарон та Хур підтримували його руки, щоб благословення Господа могли зійти на Ізраїля, аби їхні воїни могли взяти верх і битва була виграна. Божа сила була на Мойсеєві і залишалася з ним, допоки він не закінчив Його роботу. [Див. Вихід 17:8–13]. Коли він мав підтримку людей, вони також мали благословення, і так буває з кожним слугою Господа, який головує над Ізраїлем. ...

... Скільки б не головував [Президент] над цією Церквою, і не має значення, скільки років це головування ще буде тривати, наш Небесний Батько даватиме йому міць, силу, мудрість, здатність до судження і натхнення, щоб говорити Ізраїлю, коли їм потрібно, щоб це було сказано. Ми, йдучи за

*“Ми, ... повинні бути, як Аарон і Хур давніх часів;
ми повинні підтримувати[проорокові] руки”.*

ним як провідником, повинні бути, як Аарон і Хур давніх часів; ми повинні підтримувати його руки, щоб через нього Господь дозволив спуститися на нас і на цей народ небесним благословенням¹³.

Я знаю, що ці чоловіки [генеральні авторитети] є слугами Господа, і я знаю, що вони прагнуть благословляти людство. Я сподіваюся, що всі ви ... будете підтримувати їх не лише своєю вірою та молитвами, але й тоді, коли їх зображують у фальшивому світлі й викривляють їхню позицію, що ви зможете з готовністю й палким бажанням, у разі потреби, захищати їх, бо приходить час, коли їм буде потрібний ваш захист. Супротивник не забув про них, і для мене одним з доказів божественності покликання цих чоловіків є те, що лихі люди про них говорять зле, а добропорядні люди говорять про них добре¹⁴. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 65].

Коли ми критикуємо своїх провідників або не надаємо значення їхній пораді, ми тим самим дозволяємо супротивнику збити нас з дороги.

Серед нас є такі, ... хто був засліплений людськими філософіями і дурницями. Є такі, хто ігнорує думку й пораду людини, яку Бог поставив на чолі цієї Церкви. ...

До людей, які мають не надто багато інформації, несподівано приходить якась блискуча ідея, і ось вони вже пропонують вважати, що “це є так” або “оте є так”, і хоч це суперечить пораді Господа, дехто схиляється саме до цього. Господь дав нам надійну пораду і призначив Президента Своєї Церкви тлумачити цю пораду. Якщо ми зневажаємо те, що він радить як Президент Церкви, ми можемо виявити, що допустилися серйозних помилок¹⁵.

Президентство Церкви ... є представниками нашого Небесного Батька не лише для цього народу, вони представляють Його всім людям на землі. З нами буде все гаразд, якщо ми будемо поважати й шанувати цих чоловіків, яких було поставлено нас очолювати. Вони—люди, мають людські слабкості; вони будуть допускатися помилок, але якщо ми будемо так само милостиво ставитися до їхніх помилок, як до своїх невдач і помилок, то побачимо їхні чесноти, як бачимо свої.

Я стою тут, щоб звернутися до вас, мої брати і сестри, з проханням: не дозволяйте словам критицизму або недоброзичливості виходити з ваших вуст про тих, кого Господь покликав вести нас. Не перебувайте в компанії людей, які принижують їх або применшують їхній вплив серед дітей людських. Якщо ж ви так робите, то я можу сказати вам: ви побачите, що опинилися у владі супротивника. Ви відчуєте на собі його вплив і будете відходити якомога далі від шляху істини, і якщо ви не покаєтесь, то ви можете надто пізно виявити, що втратили “дорогоцінну перлину”. Ваші егоїзм та сліпота стануть причиною того, що вас буде зведено з дороги, і ті, кого ви любите, ... будуть сумувати по інший бік завіси через вашу слабкість і безглуздя¹⁶. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 65].

Супротивник не спить. Він багатьох збиває з пуття і вводить їх у гріх. ... Є такі, хто навчає неправдивим доктринам; і є такі,

хто прагне переконати чоловіків і жінок порушувати заповіді нашого Небесного Батька. ... Якби члени цієї Церкви, які шукають вади у провідників Церкви і критикують тих, хто віддає саме своє життя, щоб благословляти нас і приносити нам користь, могли зробити в цьому паузу, якої б вистачило, щоб з молитвою спитати: “За яким з цих вчителів безпечно йти?”, вони без труднощів би знайшли правильний для себе курс і підтримували б тих, кого підтримує Господь¹⁷.

Якщо ми підтримуємо наших провідників, то беремо на себе зобов'язання дослухатися до їхньої поради і звеличувати свої власні покликання.

Це повинно бути джерелом сили для Президента Церкви—дивитися в обличчя тисяч чесних чоловіків і жінок і бачити їхні підняті руки у завіті з нашим Батьком Небесним, коли вони підтримують його в чині, в який його було покликано в якості Президента цієї чудової Церкви. Зобов'язання, яке ми даємо, коли піднімаємо свої руки за цих обставин, є найсвятішим. Це не означає, що ми будемо спокійно собі йти своїм шляхом і нам достатньо буде знати, що пророк Господа направлятиме цю роботу, але це означає,—якщо я розумію зобов'язання, яке взяв, піднявши свою руку,—що ми будемо підтримувати його; ми будемо молитися за нього; ми будемо захищати його добре ім'я і ми будемо виконувати його настанови, коли Господь буде вказувати йому давати їх нам, поки він буде залишатися на цій посаді¹⁸.

Коли я думаю про ношу, яку несуть Президент цієї Церкви та його радники, і усвідомлюю, які обов'язки покладено на їхні плечі, то я всім серцем бажаю допомагати їм, а не бути завадою; і щоб у посаді, на яку мене було покликано служити, з вами, мої брати і сестри, ми—кожний з нас—могли зайняти своє місце й нести свою частку цієї ноші і звеличувати наше покликання, щоб шанувати й прославляти Бога¹⁹. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 65].

Бог дає, щоб ми, ті, хто був так рясно благословений, могли підтримувати руки слуги Господнього, який головує над нами; щоб ми могли допомагати йому не лише своїми вірою й молитвами, але й при нагоді виявляти йому любов та доброту; щоб ми могли крокувати під стягом, який він високо триматиме увесь

Ми підтримуємо наших провідників, коли ми “несемо” свою частку цієї ноші і звеличуємо наше покликання, щоб шанувати й прославляти Бога”.

той час, коли Бог буде підтримувати його в якості Президента Церкви, пророка Господа в ці останні дні²⁰.

Давайте підтримувати цих чоловіків, поставлених Богом головувати над нами. Давайте благословляти їх, не тільки нашими вустами, але й допомагаючи при кожній нагоді нести цю дуже велику ношу, яка лежить на їхніх плечах. ... Моліться за них і благословляйте їх, і допомагайте їм²¹.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте останній абзац “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 55–57). Якою є “ваша частина цієї роботи”? Вивчаючи цей розділ, подумайте, як ви можете показати словом і ділом, що підтримуєте провідників Церкви.
2. Прогляньте перший параграф з учень (сторінки 57–58), особливо зверніть увагу на другий і четвертий абзаци. У чому полягає відмінність між Господнім вибором провідників і вибором їх у світі? Що з вашого досвіду зміцнило вашу віру в те, що наші провідники обираються Господом?
3. Вивчіть параграф, що починається на сторінці 58, і прочитайте Учення і Завіти 21:4–7. Яку конкретну пораду дав Господь через нинішнього Президента Церкви? Через вашого президента колу чи округу? Через вашого єпископа або президента філії? Які благословення прийшли до вас за послух цій пораді?
4. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 60 і прочитайте повністю перші два абзаци на сторінці 63. Що для вас означає підтримувати провідників Церкви? Як підтримка провідників Церкви зміцнює ваші сім’ї і домівки?
5. Прочитайте повністю останній абзац, який починається на сторінці 62. Чому критикувати провідників Церкви небезпечно? Як можна належним чином відповісти, якщо хтось вказує на помилку одного з ваших місцевих провідників?

Відповідні уривки з Писань: Амос 3:7; Ефесянам 4:11–14; Євреям 5:4; Учення і Завіти 84:109–110; 107:22; 112:20.

Допомога вчителю: Один із способів заохотити до старанного навчання—це уважно слухати, коли хтось ставить запитання або дає свій коментар. “Слухання є виразом любові. Часто це вимагає певної жертви. Коли ми по-справжньому слухаємо інших, то часто відмовляємо собі сказати те, що хотіли б, аби дати можливість висловитися цим людям” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 66).

Посилання

1. B Conference Report, Oct. 1945, 174–175.
2. B Conference Report, Oct. 1946, 153–154.
3. B Conference Report, Apr. 1927, 86–87.
4. B Conference Report, Apr. 1931, 31.
5. “The Church with Divine Authority,” *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, 6, 9.
6. B Conference Report, Apr. 1934, 29.
7. B Conference Report, Oct. 1917, 45.
8. B Conference Report, Oct. 1917, 40.
9. B Conference Report, Apr. 1945, 136.
10. B Conference Report, Apr. 1949, 192.
11. B Conference Report, Apr. 1937, 33.
12. B Conference Report, Apr. 1931, 32.
13. B Conference Report, Apr. 1942, 14.
14. B Conference Report, Oct. 1933, 29.
15. B Conference Report, Oct. 1936, 75.
16. B Conference Report, Apr. 1937, 34.
17. B Conference Report, Apr. 1937, 33.
18. B Conference Report, June 1919, 40.
19. B Conference Report, Oct. 1929, 24.
20. B Conference Report, Apr. 1930, 68–69.
21. B Conference Report, Oct. 1930, 69.

Безсмертя душі

Наше життя є вічним, і це знання допомагає нам робити правильний вибір та приносить нам заспокоєння у годину скорботи.

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт був благословенний ясним розумінням мети життя, і завдяки цьому він міг підбадьорювати інших, коли до них приходила лиха година. Він часто нагадував святим, що “ми живемо вічним життям”—що вічність починається не після цього життя, а що смертне життя є ключовою частиною вічності. “Я іноді казав своїм друзям, коли, здавалося, що вони знаходилися на роздоріжжі, не знаючи яким шляхом їм хочеться йти: “Сьогодні для вас початок вічного щастя або вічного розчарування”¹.

Президент Сміт свідчив про ці істини на поховальній службі Гайрума Дж. Сміта, патріарха Церкви, який помер в порівняно молодому віці, залишивши дружину й вісьмох дітей:

“Коли мене попросили виступити на цьому похороні, я відчув, що, можливо, я не зможу цього зробити. Я був дуже схвилований і відчував, що не зможу контролювати свої почуття, однак, прийшовши в цей дім, я відчув чудове, приємне відчуття миру, що прийшло в мою душу. ...

Замість скорботи я відчуваю вдячність до нашого Небесного Батька за євангелію Його Улюбленого Сина, яка знову відкрита у наші дні. ... Знати, що життя є вічним,—це чудове благословення,—знати, що через усю вічність благословення, які заслужив за життя цей добропорядний чоловік, будуть його. Його земне життя завершилося, але воно є лише частиною вічного життя. Він заклав фундамент, глибокий і надійний, на якому він

“Я вдячний за те, що нам було відкрито і зроблено ясним у ці останні дні, що це життя не є кінцем, що воно є лише частиною вічності”.

будував і буде будувати всю вічність. До радості, яку він відчував тут, на землі, буде ще додаватися радість. ...

Коли я думаю, що у подібних випадках переживають люди у цьому світі, я вражаюся, наскільки ми благословенні. Я так само не сумніваюся у вічності життя і безсмерті душі, як не сумніваюся в тому, що сонце сяє у полудень. ... Важко розлучатися з тими, хто нам дорогий, навіть тимчасово. Ми посилаємо їх на місію, або вони їдуть жити в інші частини світу, і ми сумуємо за ними. Коли ж настає така подія, як оця, то здається, що вони набагато далі, насправді ж це не так—якщо тільки ми це зрозуміли. ... Замість того, щоб виявляти співчуття, яке іноді можна було б виявити тим, хто втратив дорогих людей, я відчуваю скоріше радість цього дня, бо знаю, що це—не кінець. ...

... Тож сьогодні, стоячи перед вами, коли, можливо, мали б текти сльози, душа моя сповнена втішення і впевненості. Я молюся, щоб це втішення могло бути в житті кожного, хто втратив рідних”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 77].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Ми жили як духи, перш ніж прийти на землю, і наші душі будуть продовжувати жити після нашої смерті.

Наше розуміння цього життя полягає в тому, що воно є життям вічним—що ми сьогодні живемо у вічності так само, як ми колись будемо жити у вічності. Ми віримо, що ми жили перед тим, як прийти сюди; що те, що є розумом, і те, що є духом, не взяло свого початку у цьому житті. Ми віримо, що отримали духовну шкінію до того, як прийти у цей світ. Це духовне тіло було послане у цей світ, і тут воно отримало фізичну шкінію—тіло, яке ми бачимо. Фізична частина, яку ми бачимо, є від землі, є земною [див. 1 Коринтянам 15:47], а ось частина, яка залишає тіло, коли наше життя закінчується, є духовною частиною, і вона ніколи не помирає. Фізична шкінія кладеться у могилу—ця частина тіла є від землі і вона повертається назад до матері-землі,—але розум, який Бог вмістив в це тіло, щоб воно мало силу міркувати і думати, щоб воно мало силу співати й говорити, не знає смерті; він просто йде з цієї сфери вічного життя і

чекає там очищення фізичного тіла до часу, коли буде з'єднане з цією скинією, яка буде такою ж прославленою, як і прославлене тіло нашого воскреслого Господа, якщо ми жили гідно цього³.

Як сказав поет, “Життя реальне! Життя справжнє!” і “могила—не його мета”. [Henry Wadsworth Longfellow, “A Psalm of Life.”] Дух, який перебуває у скинії,—безсмертний. Він живе поза могилою. Тіло розкладається і повертається в землю, а дух продовжує жити⁴.

Я вдячний, що нам було відкрито і зроблено ясним у ці останні дні те, що це життя не є кінцем, що воно є лише частиною вічності, і що якщо ми скористаємося своїми привілеями тут, то воно буде лише стартовим майданчиком для набуття більших і бажаніших станів⁵. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 77].

**Наша мета тут, на землі,—підготуватися,
щоб жити з Небесним Батьком.**

Дехто вірить, що коли ми йдемо з цієї сфери існування, то це—кінець. Це здається мені неймовірним—коли ми дивимося на роботу природи, коли ми досліджуємо організм людини, досконалість її тіла, биття її серця, розвиток і зміцнення у переході від дитинства до змушніння, потім настає поступовий занепад, аж поки це життя не закінчується,—що хтось із дітей нашого Батька може вірити, що людські істоти народжуються у цьому світі лише, щоб жити, аби стати чоловіком і жінкою, зістаритися і померти—не маючи тут жодної мети свого життя⁶.

Це життя не дається нам як приємне дозвілля. Існує висока мета в нашому сотворінні, в житті, яке нам дав Бог. Давайте вивчати, якою є ця мета, щоб ми могли розвиватися й отримати вічне життя⁷.

У свідомості святих останніх днів немає сумнівів стосовно мети нашого земного життя. Ми є тут, щоб підготуватися і розвинутися, і зробити все, щоб стати гідними жити у присутності нашого Небесного Батька⁸.

Ми віримо, що ми тут, бо зберегли свій перший стан і заслужили цей привілей—прийти на цю землю. Ми віримо, що саме наше існування є винагородою за нашу вірність, виявлену до

того, як ми прийшли сюди, і що ми маємо на землі результати наших зусиль у духовному світі. Ми також віримо, що ми сьогодні сіємо зерна того, що пожнемо, коли підемо звідси. Вічне життя для нас—це підсумок доземного існування, теперішнього існування і продовження життя в безсмерті, що дає нам силу для безкінечного прогресу і зростання. Маючи це почуття і впевненість, ми віримо, що: “Якою людина є, таким колись був Бог, і Бог є таким, якою людина може стати”. [Див. Lorenzo Snow, “The Grand Destiny of Man,” *Deseret Evening News*, July 20, 1901, с. 22.] Будучи створеними за подобою Бога, ми віримо, що для нас не є неприйнятним чи неправедним сподіватися, що нам може бути дозволено мати якості божества і, якщо ми вірні, стати подібними до Бога; бо коли ми отримуємо природні закони нашого Батька, які управляють цим життям, і підкоряємося їм, ми стаємо більш схожими на Нього; і коли ми користуємося досяжними для нас можливостями, ми готуємося отримати більші можливості в цьому житті і житті прийдешньому. ...

Якими ми повинні бути щасливими людьми, маючи знання, що це випробування є не для того, щоб підготувати нас померти, а щоб жити; що Батькове бажання стосовно нас полягає в тому, щоб ми могли уникнути кожної помилки й отримати кожен істинну, і, застосовуючи цю істинну у своєму житті, ставали більш схожими на Нього і ставали гідними жити з Ним⁹.

Брати і сестри, це серйозне питання. Ми повинні серйозно над ним замислитися. Ми повинні переглянути власне життя і з'ясувати, чи підготовлені ми до того чудового життя в майбутньому, і якби ми були покликані туди завтра, то чи були б ми готові дати звіт за свої земні справи; чи змогли б ми відчувати, що отримуємо від нашого Небесного Батька привітання та палке схвалення: “Гаразд, рабе добрий і вірний!”¹⁰. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 77].

**У цьому житті ми повинні прагнути
того, що має вічну цінність.**

Дещо з того, що може даватися нам у цьому житті, принесе нам задоволення, тимчасово; а те, що є вічним, те, що є “дійсно вартим”,—це те вічне, до чого ми тягнемось і готуємося

отримати, і отримуємо завдяки зусиллям, які ми індивідуально докладаємо¹¹.

Уже не новина, що те, чого світ так старався добитися від початку,—багатство, влада, усе те, що робить людей задоволеними,—вже існує сьогодні у рясноті: одягу більше і він кращий, ніж він був будь-коли раніше; більше їжі, ніж можна спожити, більше всіякого багатства, ніж світ його будь-коли раніше мав. Наші домівки затишніші. Відтоді як євангелія прийшла на землю, вигоди життя дивовижно збільшилися, і сьогодні все, що ми з усіх сил старалися мати, ми маємо. Освіта сягнула свого найвищого рівня. Люди отримали знань про все, що стосується цієї землі, більше, ніж будь-коли раніше. Усе, чого людство так старалося добитися від початку часів і що було для нього найбажанішим, [ми] сьогодні вже маємо на землі; але незважаючи на це існує сумнів стосовно того, що чекає в майбутньому, і страх перед ним.

У чому ж наша біда? У тому, що ми прагнули зручностей існування, ми прагнули шани від людей, ми прагнули того, що егоїзм закладає в нашу душу. Ми прагнули вивершитися над іншими дітьми нашого Небесного Батька і почувати себе кращими за них¹².

Не даваймо ж себе заколисати, не даваймо ж себе обдурити безліччю хороших речей цього світу; бо яка користь людині, якщо вона здобуде увесь світ, а душу свою занепастить? [Див. Марк 8:36]. Не випускаймо з виду мети нашого сотворіння, але працюймо заради спасіння своєї душі¹³.

Серед найсумнішого в житті—бачити чоловіка або жінку, яких кладуть у матінку-землю, і усвідомлювати той факт, що вони відкинули більші благословення, які наш Батько пропонував їм, а продовжували триматися за бульбашку, яка сама зникає. Думаючи про мільйони Божих дітей по світу й усвідомлюючи, як мало вони старалися здобути те, що справді має цінність, я відчуваю сум¹⁴.

Пам'ятайте: розум, яким ви володієте і який є вічним, істина, яку ви пізнаєте тут і застосовуєте у своєму житті, знання й досвід, які ви здобуваєте і які приносять вам користь,—усе це ви візьмете з собою, коли повернетесь додому¹⁵.

Скарби, які ми знайдемо, перейшовши на інший бік, будуть тими, які ми збирали, служачи іншим синам та дочкам нашого

“Те, що ... є ціннішим за все інше,—це можливість здобути вічне життя [з вашими] синами і дочками, чоловіками і дружинами”.

Батька, з якими ми спілкувалися тут. Він уможливив це для всіх нас, і, перебуваючи тут, ми будемо щасливішими, служачи нашим ближнім, а інакше нам цього не досягнути¹⁶.

Це не так важливо, які дорогоцінні речі ви можете мати, якими маєтностями ви можете володіти і яких почестей від людей ви можете заслуговувати, бо все це є таким жаданим у світі. Те, що Бог дав вам, що є ціннішим за все інше,—це можливість здобути вічне життя в цілестіальному царстві і мати вашими супутниками—упродовж усіх віків вічності—синів і дочок, чоловіків і дружин, з якими ви були пов'язані тут, на землі¹⁷. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 78].

Завдяки Ісусу Христу ми будемо воскресеними.

Праведне життя Спасителя є досконалим прикладом для всіх, і Його воскресіння було першим запевненням людству, що ми теж встанемо з могили¹⁸.

Коли Ісус воскрес із мертвих, Він став первістком воскресіння. Дух, народжений від Батька (розумової частини Його душі), жив у Його земній шкіні, яка була очищена, і Він став прославленою цілестіальною істотою, і зайняв Своє місце праворуч від Батька як один з [членів] Божества. Він мав владу подолати смерть, бо виконав усі закони Свого Батька, яким вона підпорядковується; і підкоривши смерть, Він повернув ключ, завдяки якому все людство може бути воскресеним, і всі також можуть бути прославленими завдяки дотриманню Його вчень, які є настільки простими, що за ними можуть жити всі, якщо мають бажання¹⁹.

Ісус Христос був безгрішною людиною. Завдяки Своїй чистоті, Своїй чесності і Своїй невинності Він зміг відчинити двері темниці, подолати смерть та могилу і відкрити дорогу ... на небеса, куди ми сподіваємося піти²⁰.

Ми можемо звернутися до 88-го розділу Учення і Завітів й дізнатися, що Господь говорив і про наше воскресіння, не лише про воскресіння Спасителя, і Він говорить нам, що може відбутися з нами. ... У цьому розділі нам повідомляється, що наші, а не якісь інші, тіла будуть підняті із могили, і що духи, які мають ці шкіні тепер, житимуть у тих же шкінях після того, як ті будуть очищені, чисті і безсмертні. [Див. УЗ 88:14–17, 28–33]²¹.

Зараз багато хороших людей у світі не знають, що таке воскресіння. Ви навчаєте своїх дітей і рідних, що воно означає? ... Святі останніх днів, які розуміють евангелію, ясно розуміють, що є воскресінням [Спасителя], але є так багато людей, які не розуміють, що воно означає. ... Мета евангелії Ісуса Христа полягає в тому, щоб підготувати кожного—чоловіка, жінку, дитину—до настання часу, коли всі, хто помер, будуть виведені з могил і коли наш Небесний Батько встановить Своє царство на цій землі і праведні будуть жити там, а Ісус Христос буде нашим царем і нашим Законодавцем²². [Див. рекомендацію 5 на сторінці 78].

Наше знання про безсмертя душі надихає, підбадьорює і втішає нас.

Ми читаємо у книзі Йова: “Справді, дух—він у людині, та Всемогутнього подих їх мудрими чинить” [Йов 32:8]. Ті, хто не отримав цього натхнення, не будуть розуміти значення воскресіння з

“Спасителеве ... воскресіння було першим запевненням людству, що ми теж встанемо з могили”.

мертвих, а без цього розуміння, мені здається, буде мало щастя для тих, хто живе у похилих літах, чекаючи на час, коли дух залишить тіло, щоб відійти невідомо для них куди²³.

О як би нам було сумно, коли б ми думали, що зі смертю закінчується наше існування. Якби після того, як наші труди життя на землі завершені, ми не мали б можливості йти до подальшого розвитку, то мало що б надихало нас жити так, як ми повинні були б жити. Знання того, що все те добре, чого ми тут досягли, що все, що нам вдалося розвинути, буде вічно збільшувати наше щастя, спонукає нас робити все якнайкраще²⁴.

Усі ми швидко наближаємося до того часу, коли нас звідси покличуть. Якби ми не розуміли, що є майбутнє життя, якби ми не усвідомлювали, що є щось більше, ніж ми відчували досі; якби не було в нашому житті нічого, крім марноти та “ловлення вітру” і на це пішло наше життя, то, як мені здається, було б багато людей, які б відчайдушно боролися, аби все зробити заради існування тут. Але завдяки Своему милосердю Небесний Батько дав нам найчудовіші дари, які тільки приходять до роду людського²⁵.

Господь благословив нас знанням про те, що Він живий і має тіло і що ми створені за Його подобою. Ми не віримо в те, що Він є якимось духом або що Він є незбагненним. Якщо ви отримали свідчення, яке прийшло до мене, і знаєте, як це знаю я, що наш Небесний Батько відкривав Себе дітям людським, що Він є особистісним Богом, що ми створені за Його подобою, що наші духи були народжені Ним, що Він дав нам можливість жити на землі, щоб отримати фізичну шкіну, аби ми могли підготуватися, щоб повернутися в Його присутність і жити з Ним вічно, я кажу: якщо ви впевнені в цьому, тоді ви маєте фундамент, на якому можете будувати свою віру. Якщо ж забрати від вас знання про те, що Бог справді живий, і впевненість в тому, що Ісус Христос явив Себе як Бог у плоті, якщо забрати від вас упевненість в тому, що буде в буквальному розумінні воскресіння з мертвих, і ви зрозумієте, що перебуваєте в такому ж становищі, що й діти нашого Батька повсюди у цьому світі, то я запитую вас, що ж тоді залишиться від вашого спокою? Є істини, які є фундаментальними²⁶.

Дорогих мені людей вже більше по той бік завіси, ніж по цей, і пройде не багато часу у природному плині подій і я також отримаю свою повістку, щоб піти туди. Я чекаю на той час не з острахом і стражданням, а з надією і впевненістю, що ця зміна, коли вона настане, принесе більше щастя і переваг, яких я не можу пізнати у смертному житті²⁷.

Коли ми усвідомлюємо, що смерть—це лише один з кроків, які діти Бога будуть робити у вічності, і що вона стається за Його планом, то це позбавляє смерть її жала і веде нас до реальності вічного життя. Багато сімей вже були змушені тимчасово попрощатися з тими, кого вони люблять. Коли смерть забирає близьких, вона непокоїть нас, якщо ми це їй дозволяємо, і тим самим приносить великий сум у наше життя. Якщо ж наші духовні очі будуть розплющені і ми зможемо бачити, то, я впевнений, ми будемо втішені тим, що відкриється нашому зору. Господь не залишив нас без надії. Навпаки, Він дав нам кожне запевнення стосовно вічного щастя, за умови, що ми, поки буде тривати наше земне життя, будемо приймати Його думку й пораду.

Це не даремна мрія. Це факти. Для вас, хто є членами Церкви Ісуса Христа, ця історія є простою, але істинною. Є священні томи Писань, які Небесний Батько зробив доступними для нас і які навчають, що ми живемо вічно. ... Господь дав нам цю інформацію дуже ясною, і я всім серцем дякую Йому за знання, яке Він дав нам, що ті, хто тужить у скорботі, можуть утішитися, і що ми самі можемо зрозуміти мету нашого перебування тут. Якби ті, хто помер, могли говорити до нас, вони б сказали: “Продовжуйте йти вперед, продовжуйте йти вперед—до мети, яка приведе нас до вічного щастя, яке ми будемо відчувати разом”. Робіть те, що Господь хотів би, щоб ви робили, і ви нічого не втратите; навпаки, ви постійно будете складати собі скарби на небесах, де міль не нищить, де іржа не роз’їдає і де злодії не підкопуються і не викрадають. [Див. Матвій 6:19–20].

Я залишаю вам своє свідчення: я знаю, що ми живемо вічним життям і що тимчасова розлука через смерть ... є лише одним із кроків на шляху до вічного прогресу і зрештою вона приведе до щастя, якщо ми будемо вірними²⁸. [Див. рекомендацію б на сторінці 78].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Читаючи 3 життя Джорджа Альберта Сміта (сторінки 67–69), подумайте про час, коли ви намагалися втішити когось після втрати рідної людини. Що приносило втішення Президенту Сміту?
2. Президент Сміт навчав, що “це [життя] є лише частиною вічності” (сторінка 70). Що це означає для вас? Як наше розуміння цього принципу впливає на вибір, який ми робимо?
3. Вивчіть параграф, що починається на сторінці 70. У чому полягає різниця між ученнями з цього розділу і тим, чого про мету життя навчає світ? Що з набутого у смертному житті досвіду може допомогти нам “мати якості божества”?

4. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 71, особливо останні чотири абзаци параграфа. Чому гонитва за мирським схожа на тримання “за бульбашку, яка сама зникає”?
5. На сторінці 74, Президент Сміт, говорячи про воскресіння, посилається на Учення і Завіти 88. Чого навчають вас про воскресіння вірші 14–17 і 28–33 з цього розділу? Які є ефективні способи навчати дітей про воскресіння?
6. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 74. Через які життєві випробування вам стало легше проходити завдяки свідченню про принципи, що вивчаються у цьому розділі?

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Нефій 9:6–13; Алма 12:24; 28:12; Учення і Завіти 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Авраам 3:24–26.

Допомога вчителю: “Попросіть присутніх вибрати параграф, який їх зацікавив, і прочитати його про себе. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-трьох з тих, хто вибрав той самий параграф, і обговорити вивчене” (зі сторінки vii цієї книги).

Посилання

1. B Conference Report, Oct. 1944, 94.
2. B *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, 5, 7.
3. “Mormon View of Life’s Mission,” *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, 2.
4. B Conference Report, Apr. 1905, 62.
5. B Conference Report, Oct. 1923, 70–71.
6. B Conference Report, Apr. 1905, 59.
7. B Conference Report, Oct. 1906, 48.
8. B Conference Report, Oct. 1926, 102.
9. “Mormon View of Life’s Mission,” 2.
10. B Conference Report, Apr. 1905, 63.
11. B Conference Report, Oct. 1909, 78.
12. B Conference Report, Apr. 1932, 44.
13. B Conference Report, Oct. 1906, 50.
14. B Conference Report, Oct. 1923, 70.
15. “Mormon View of Life’s Mission,” 2.
16. B *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, 6.
17. B Conference Report, Apr. 1948, 163.
18. “President Smith Sends Greetings,” *Deseret News*, Dec. 27, 1950, Church section, 3.
19. “Mormon View of Life’s Mission,” 2.
20. B Conference Report, Apr. 1905, 60.
21. B Conference Report, Apr. 1939, 122–123.
22. B Conference Report, Apr. 1950, 187–188.
23. B Conference Report, Apr. 1939, 121.
24. B Conference Report, Oct. 1921, 41.
25. B Conference Report, Oct. 1923, 71.
26. B Conference Report, Oct. 1921, 39.
27. B *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, 4.
28. “Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace,” *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.

Храмові благословення для нас самих і наших предків

Мета храму—надати місце, де б виконувалися святі обряди для живих і для померлих.

З життя Джорджа Альберта Сміта

У 1905 році Джордж Альберт Сміт в якості нового апостола разом з Президентом Джозефом Ф. Смітом та іншими членами Кворуму Дванадцятьох відвідав кілька важливих для історії Церкви місць. Одним з таких місць був Кертленд, Огайо, де святі, що приєдналися до Церкви у ранній період її існування, побудували перший храм у цьому розподілі. “Коли перед нами з’явилося місто,—згадував старійшина Сміт,—то перше, що впало нам в око, був прекрасний Кертлендський храм. ... Це в ньому пророк Джозеф Сміт і [Олівер Каудері] побачили Спасителя над поручнями кафедри. Це в ньому Мойсей ввірив їм ключі збирання Ізраїля; це в ньому Еліас та Ілля прийшли у силі й славі їхнього великого покликання і передали ключі, які були ввірені їхній опіці у дні їхнього служіння на землі”.

Ходячи з групою по храму, старійшина Сміт думав про відданих святих, які побудували його. “Уявляючи, що ця будівля була зведена людьми у їхній надзвичайній бідності, уявляючи, як відважні чоловіки працювали вдень, закладаючи фундамент і зводячи стіни тієї будівлі, а потім вночі стояли й охороняли її зі зброєю від тих, хто поклявся, що її ніколи не добудують, ми не могли не відчуті: не дивно, що Господь прийняв їхні приношення і благословив їх так, як мало хто був благословений на землі”¹.

Прошли роки, і Президент Сміт, уже рукопокладений як Президент Церкви, освятив храм Айдахо-Фоллс, Айдахо. У молитві освячення він подякував за роботу спасіння, що виконується в храмі для живих і для померлих:

Інтер'єр Кертлендського храму, де давній пророк Ілля явився Джозефу Сміту і передав йому силу запечатувати та ключі роботи за померлих.

“Ми дякуємо Тобі, о Боже, за те, що послав Іллю, давнього пророка, якому було “... довір[ено] ключі влади повертати серця батьків до дітей і серця дітей до батьків, щоб усю землю не було покарано прокляттям” [УЗ 27:9]. Ми дякуємо Тобі за те, що його було послано до Твого слуги, Джозефа Сміта, надати ключі і владу роботи за померлих, і відкрити, що план спасіння стосується всієї людської сім’ї, що евангелія є універсальною за розмахом і що Ти не дивишся на обличчя, надаючи можливість проповідувати евангелію спасіння і живим, і померлим. Найбільше ж ми вдячні Тобі за те, що спасіння надається всім, хто бажає бути спасеними у Твоєму царстві.

Нехай же Твій народ із задоволенням досліджує походження своїх предків, щоб стати спасителями на горі Сіон, служачи у Твоїх храмах для своїх померлих родичів. Ми також молимося, щоб дух Іллі міг могутньо відчуватися всіма людьми, де б вони не перебували, і щоб вони відчували спонуку збирати і робити доступними генеалогічні дані про своїх предків; і щоб Твої вірні діти могли використовувати Твої святі храми для виконання всіх обрядів для померлих, необхідних для їхнього вічного піднесення”.

У своїй молитві Президент Сміт також підтвердив, що храм дійсно є домом Господа і місцем, де може відчуватися Божа присутність:

“Сьогодні ми тут і зараз освячуємо храм для Тебе разом з усім, що належить йому, щоб він міг бути святим у Твоїх очах; щоб він міг бути домом молитви, домом прославляння і поклоніння, щоб Твоя слава могла перебувати на ньому і Твоя свята присутність була постійно в ньому; і щоб він міг бути прийнятним місцеперебуванням для Твого Такого Улюбленого Сина, Ісуса Христа, нашого Спасителя; щоб цей храм міг бути і освяченим, і посвяченим в усіх його частинах, аби бути священним для Тебе, і ми молимося, щоб усіх, хто буде переступати поріг цього Твого дому, вражала його святість. ...

Нехай же, наш Небесний Батьку, тут завжди відчувається Твоя присутність, щоб усі, хто збиратиметься тут, могли усвідомлювати, що тут вони—Твої гості і що цей дім—Твій”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 89].

Учення Джорджа Альберта Сміта

У храмі ми отримуємо священні обряди, у тому числі обряди, які поєднують сім'ї навічно.

Щоб ми могли підготуватися до [целестіального] царства, Господь у Своїй милості в ці останні дні відновив евангелію Ісуса Христа і дав їй божественну владу, а пізніше дав Своїм дітям розуміння того, що можуть бути отримані й виконані певні обряди. Для цієї мети були побудовані храми; люди, які прагнуть місця у целестіальному царстві, мають можливість приходити в ті храми й отримувати свої благословення, щоб збагатити своє життя і підготуватися до того царства³.

Ми—єдиний народ у світі, який знає, для чого існують храми⁴.

Кожний [храм] побудований для єдиної вічної цілі: служити домом Господа, забезпечити священне й придатне місце для виконання святих обрядів, які поєднують як на землі, так і на небі,—обрядів для померлих і для живих, що надають гарантовану можливість тим, хто отримує їх, і тим, хто дотримується своїх завітів, мати свої сім'ї і спілкуватися з ними, мати світи без кінця і піднесення в целестіальному царстві Батька⁵.

Ми повинні бути вдячними за знання про вічність шлюбного завіту. Якби ми мали надію лише в цьому житті, то справді були б найнещаснішими з усіх людей [див. 1 Коринтянам 15:19]. Запевнення в тому, що стосунки, які існують тут—батьків і дітей, чоловіків і дружин—будуть продовжуватися на небесах, і в тому, що це лише початок великого й славетного царства, яке наш Батько призначив нам для успадкування по той бік завіси, сповнює нас надією й радістю⁶.

Якби я вважав так, як вважає дуже багато людей, що тепер, коли моя люба дружина і мої любі батьки померли, вони пішли з мого життя назавжди і я їх більше ніколи не побачу, то це відібрало б у мене одну з найбільших радостей мого життя: чекати на зустріч з ними й відчути їхню привітність і любов та подякувати їм від всього свого вдячного серця за все, що вони зробили для мене.

Однак є багато, багато мільйонів дітей нашого Батька, які не знають, що, беручи участь у певних обрядах, визначених

Небесним Батьком, чоловіки і дружини можуть бути об'єднані на час і вічність та вічно насолоджуватися товариством своїх дітей. Ми маємо бути дуже вдячними за це знання⁷.

У світі є зовсім мало місць, де ми можемо одружитися на вічність, і цими місцями є храми Бога. ... Також є багато наших братів і сестер, а всі вони—діти нашого Небесного Батька, які відмовилися від цього привілею ... з якихось непереборних причин. Але якщо вони живуть гідно і якщо б вони скористалися привілеєм, маючи для цього можливість, то нічого б не втратили, крім цих тимчасово несприятливих обставин. Ви тільки подумайте, наскільки більшою є відповідальність тих, хто живе там, де чоловіки і жінки можуть бути з'єднаними для вічності, і там, де вони можуть йти і виконувати роботу за своїх померлих! Люди світу не мають цього благословення. Я хотів би знати, чи цінуємо ми його. ...

Давайте навчати нашу молодь стосовно цього, починаючи з наймолодших, щоб, коли для них настане час одружуватися, в їхньому розумі не було запитань стосовно того, де чи як, чи ким повинен виконуватися цей священний обряд,—і єдине місце, в якому він може бути виконаний на час і вічність,—це храм⁸.

Я вдячний [Господу] за всі обряди дому Господа, які я отримав; кожний з них був призначений не лише для мене, але мені було дозволено отримати частку того, що було призначено всім Його дітям, де б вони не були, якщо вони бажають отримати те, що Він пропонує їм без срібла і без платні⁹.

Усі ... храми, які побудовані або які ще не освячені, будуть підтверджувати, що вони є безмірним благословенням для всіх, хто гідно користується цим привілеєм на користь як собі, так і своїм померлим¹⁰. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 90].

Через храмову роботу ми робимо вічні благословення доступними для наших померлих предків.

Генеалогічне товариство упродовж років збирало інформацію, що стосувалася сімейної історії, інші також провели роки, приходячи в дім Господа, щоб бути хрищеними за тих, хто помер, щоб запечатати чоловіків і дружин та їхніх дітей одне до одного, щоб з'єднати сім'ю так, як вказав Небесний Батько, ми повинні

“У світі є зовсім мало місць, де ми можемо одружитися на вічність, і цими місцями є храми Бога”.

зробити. Було б добре, якби кожний з нас спитав себе: “Що я роблю для цього?”, “Чи роблю я свою частину?” Небесний Батько сказав людям через Джозефа Сміта: якщо ми не будемо виконувати роботу за своїх померлих, ми втратимо свої благословення і нас буде відсічено; серед самого останнього, що Пророк намагався зробити, було завершення будівництва храму, в який люди могли б приходити і виконувати роботу за своїх померлих. Отакою важливою є ця робота. І хтось її має виконувати¹¹.

Тут мені нагадали історію про двох братів, які жили у містечку, що на півночі Юти. Старший брат, Генрі, був банкіром і комерсантом, у нього було чимале багатство. Інший брат, Джордж, був фермером, у нього статки ледь перекривали його потреби, але в нього було бажання виконувати храмову роботу за їхніх померлих. Він досліджував їхній родовід і ходив у храм та виконував там роботу за тих, хто пішов з життя.

Одного дня Джордж сказав Генрі: “Я думаю, ти повинен сходити в храм і допомогти”.

Але Генрі відповів: “На таке у мене часу немає. Увесь мій час йде на ведення бізнесу”. ...

Десь через рік після цього Генрі подзвонив Джорджу додому і сказав: “Джордже, я бачив сон і він непокоїть мене. Я подумав, може ти мені його розтлумачиш?”

Джордж запитав: “Що ж тобі приснилося, Генрі?”

Генрі сказав: “Я бачив уві сні, що ти і я пішли з цього життя й опинилися по той бік завіси. Ми продовжували йти і підійшли до прекрасного міста. У багатьох місцях люди зібралися групами, і куди б ми не приходили, вони тисли тобі руку, обіймали й благословляли тебе та казали, як вони вдячні за те, що бачать тебе, але,—сказав він,—на мене вони не звертали жодної уваги, були до мене майже байдужі. Що це означає?”

Джордж спитав: “Ти думаєш, ми були по той бік завіси?”

“Так”.

“Так про це ж я тобі вже казав. Я пробував і тебе залучити до цієї роботи за тих людей, які вже там. Я виконував роботу за багатьох з них, але робота за ще більшу кількість їх все ще не зроблена. ... Тобі краще взятися за це, бо ти вже відчув, що тебе може очікувати, коли ти перейдеш туди, не зробивши своєї частини у виконанні цієї роботи за них”. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 90].

Я доволі часто думав про цю історію з життя цих двох братів. Багато людей не розуміють серйозності й священності життя; вони не розуміють священності вічного шлюбу. Є серед нашого народу такі, хто не цікавиться своїм родоводом. Вони ніяк не турбуються про своїх предків; принаймні так можна подумати, виходячи з їхньої поведінки. Вони не ходять у храм, щоб виконувати роботу за своїх померлих. ...

... Після того, як ми побували у домі Господа, щоб отримати благословення для самих себе, давайте подумано про свою відповідальність перед нашими предками. Як приймуть вас, коли ви підете на той бік завіси? Будете ви тим, до кого вони підійдуть і благословлятимуть упродовж віків вічності, чи будете

“Подумайте про відданість і вірність тих, хто день у день ходить у ці храми та служить тим, хто перейшов на той бік”.

схожим на брата, який егоїстично працював тут над вирішенням власних проблем і дозволив тим, хто не може вже собі допомогти, залишитися без його допомоги?¹²

Ви знаєте, що ми всі пов'язані великою роботою, яка виконується в храмах нашого Батька, де сім'ї, що не були з'єднані раніше, зводяться разом силою святого священства. Господь призначив, щоб кожний з Його синів і кожна з Його дочок обов'язково мали можливість бути благословенними, і не тільки тут, на землі, але й мали вічні благословення.

Подумайте про відданість і вірність тих, хто день у день ходить у ці храми та служить тим, хто перейшов на той бік, і знайте: ті, хто по той бік, так само непокояться про нас. Вони моляться за нас і за наш успіх. Вони звертаються з благанням, по-своєму, заради своїх нащадків, які живуть на землі¹³.

**Господь допомагатиме нам знаходити
наших померлих родичів.**

Багато років тому в Чикаго під час проведення Виставки досягнень століття я одного дня зайшов у павільйон нашої Церкви і запитав у місіонерів, хто має доручення бути відповідальним на цій визначній культурній та науковій події.

Вони сказали мені, що прізвище того чоловік було Дауес, і я запитав: “А чи він не брат Чарльза Дж. Дауеса, який був віце-президентом Сполучених Штатів, а також послом у Великій Британії?”

Вони відповіли: “Так”.

“О,—сказав я,—дуже приємно дізнатись про це. Мені пощастило знати його”.

Я сказав собі: “А давай піду подзвоню йому. Він напевно Генрі Дауес”. Я знав Генрі Дауеса, тож я пішов до телефону і подзвонив в його офіс. Його секретарка ... сказала містеру Дауесу, що Джозеф Альберт Сміт, із Солт-Лейк-Сіті, зараз тут і хоче зустрітись з ним; він сказав їй, щоб вона мене запросила. Тож мені не довелося чекати, ставши в кінець черги, в якій було чоловік сто, бо вона підвела мене до бокових дверей, в яких переді мною стояв високий чоловік, якого я у своєму житті ніколи до цього не бачив.

Він сказав: “Я містер Дауес”.

Він був дуже люб'язний, але ви можете собі уявити, наскільки ніяково я себе відчував. Він був містер Дауес, і він був братом посла Дауеса, але він був Руфес Дауес. Я й не знав, що на світі є Руфес Дауес.

“Знаєте,—почав я,—я прийшов сказати вам, що це чудовий ярмарок, і висловити вам свою вдячність за все, що ви зробили для його організації та проведення. Просто вражає, які було зроблено досягнення і як багато освічених людей. Я розумію, ви дуже зайнята людина, тож це все, що я хотів прийти і сказати, привітати вас з успіхом і подякувати”.

“Ваші слова заслуговують на увагу,—сказав він.— Заходьте”.

“Ні-ні, бо це все, що я хотів сказати”,—відповів я.

Він сказав: “Таки зайдіть”.

Я сказав: “Ні, тут сотня людей чекає, щоб побачитися з вами”.

“Ніхто з них не скаже нічого настільки приємного, як це сказали ви”.

Тож я ввійшов, не маючи жодної думки і майже затамувавши подих. Він наполог, щоб я сів, і потім я сказав: “Між іншим, містере Дауес, звідки ваша сім’я родом?”

“Ви маєте на увазі в Америці?”—спитав він.

“Я маю на увазі взагалі”.

Він сказав: “Ви цікавитеся генеалогією?”

“Дуже,—відповів я.—У нас в Солт-Лейк-Сіті одна з найкращих генеалогічних бібліотек”.

Він сказав: “Вибачте, я на хвилиночку”, вийшов зі свого офісу й повернувся з картонною коробкою, розміром такою, як стара сімейна Біблія. Він взяв свій ніж, відкрив коробку і дістав з неї пакунок, загорнутий у білий китайський шовковий папір. Він розгорнув цей папір і дістав з нього одну з найпрекрасніше переплетених книг, які я будь-коли бачив, і поклав її на стіл. Це була гарно видана книга з багатьма ілюстраціями, на її обкладинці було вишукане тиснення золотом.

Переглянувши її, я сказав: “Містере Дауес, яка прекрасна робота”.

“Вона й має такою бути. Вона коштувала мені двадцять п’ять тисяч доларів”.

“Так,—сказав я,—вона варта того”.

Він сказав: “Вона чимось цінна для вас?”

Я відповів: “Була б, якби була моєю”.

Він сказав: “Добре, ви можете її взяти собі!”—генеалогічне дослідження, вартістю в двадцять п’ять тисяч доларів, було передане в мої руки людиною, з якою я познайомився лише п’ять хвилин тому! Так, я був вражений! Ця наша перша зустріч тривала не набагато довше. Я сказав йому, що в захваті від того, що можу мати її і що я передам її в генеалогічну бібліотеку в Солт-Лейк-Сіті.

Перш ніж я вийшов з кімнати, він сказав: “Містере Сміт, це генеалогічне дослідження роду моєї матері, роду Гейтів. Ми також

готуємо таке ж дослідження роду мого батька—сім'ї Дауес. Воно буде на зразок цього. Коли воно буде завершене, я хотів би і вам також переслати його примірник”.

Генеалогічне дослідження за п'ятдесят тисяч доларів!—і лише тому, що я намагався бути ввічливим з кимось. Я не думаю, що то була випадковість. ...

Господь допомагає нам; це просто дивовижно, як відкривається шлях і як часто інші люди отримують підказки у підготовці до генеалогічного дослідження свого роду. Але іноді ми не користуємося з переваг, які даються нам у підготовці до своїх генеалогічних досліджень, незважаючи на те, що Господь дуже чітко сказав: якщо ми не будемо займатися своєю храмовою роботою, нас буде відкинуто з нашими мертвими [див. УЗ 124:32]. Це дуже серйозна справа. Це те, що ми не зможемо змінити, якщо змарнуємо свої можливості, які маємо у цьому житті. ... Ми не можемо очікувати, що хтось інший виконає цю роботу за нас.

Отже, Господь так чи інакше заохочує, радить і нагадує нам виконувати нашу роботу. Деякі сім'ї, які не можуть працювати самі, мають когось, хто працює весь час над їхньою храмовою генеалогією та записами.

Якщо ми виконуємо свою частину, наші родоводи будуть розкриті для нас—іноді так, іноді інакше. Тож я хочу закликати вас, мої брати і сестри: давайте робити свою частину¹⁴. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 90].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте уривки з молитви освячення храму Айдахо-Фоллс, Айдахо, на сторінці 81, і прочитайте УЗ 109:1–5, 10–13 (з молитви освячення Кертлендського храму). Подумайте, які у вас виникають почуття, коли ви відвідуєте храм, і подумайте про досвід, який зміцнив ваше свідчення про те, що храм є домом Господа.

2. Які підстави для будівництва храмів назвав Президент Сміт? (див. сторінки 82–83). Що ми можемо робити, аби заохотити молодих людей готуватися до шлюбу в храмі?
3. Прочитайте розповідь на сторінках 84–85. Які є прості способи брати участь у сімейно-історичній роботі тим людям, які мають багато інших обов'язків? Що можуть робити кворуми священства і Товариства допомоги, щоб брати участь у цій роботі?
4. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 87. Як Господь допоміг вам, коли ви намагалися знайти інформацію про своїх предків? Які інші благословення ви отримали, коли брали участь в сімейно-історичній роботі?

Відповідні уривки з Писань: Малахія 4:5–6; Учення і Завіти 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Допомога вчителю: Коли хтось один читає вголос з учень Президента Сміта, пропонуйте іншим членам класу “послухати і визначити особливі принципи чи ідеї. Якщо уривок містить незнайомі або важкі для розуміння слова чи фрази, то поясніть їх, перш ніж читати цей уривок. Якщо комусь із групи важко прочитати уривок, то спитайте, хто хоче його прочитати, замість того, щоб читати по черзі” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 56).

Посилання

1. В Conference Report, Apr. 1906, 57.
2. “Dedicatory Prayer ... Idaho Falls Temple,” *Improvement Era*, Oct. 1945, 564–565.
3. В *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, 7.
4. В Conference Report, Oct. 1950, 159.
5. “The Tenth Temple,” *Improvement Era*, Oct. 1945, 561.
6. В Conference Report, Oct. 1905, 29.
7. “Priceless Prospects,” *Improvement Era*, June 1950, 469.
8. “The Tenth Temple,” 561, 602.
9. В Conference Report, Oct. 1929, 25.
10. “The Tenth Temple,” 602.
11. “The Tenth Temple,” 602.
12. “The Tenth Temple,” 561, 602.
13. В Conference Report, Apr. 1937, 34–35.
14. “On Searching for Family Records,” *Improvement Era*, Aug. 1946, 491, 540.

Відкрийте свою душу Господу в молитві

*Через особисту й сімейну молитву ми
можемо відчутти вплив Небесного Батька
у своєму житті й у своєму домі.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Молитва була важливою складовою життя в домі, де зростав Джордж Альберт Сміт. “Кожний з домочадців приділяв увагу молитвам на самоті і сім’єю,—сказав він.— Я в житті дуже рано дізнався, що Господь відповість на молитви, бо Він відповідав на мої молитви і багатьма способами Він давав мені докази Своєї дбайливої турботи”¹.

Навіть у похилому віці Президент Сміт з ніжністю згадував, як його мати, Сара Фарр Сміт, навчала його молитися:

“Мене навчала на колінах мати-свята останніх днів. Найперше з усього, що я пам’ятаю,—це як вона брала мене за руку і вела сходами нагору. У тій кімнаті було два ліжка, на одному спали мої батьки, а інше—маленьке на коліщатках—стояло біля протилежної стіни. Я пам’ятаю це так ясно, наче це було тільки вчора. Піднявшись нагору, вона сідала біля мого маленького ліжка на коліщатках. Вона ставила мене на коліна перед собою. Вона складала мої руки, брала їх у свої і навчала мене моїй першій молитві. Я ніколи цього не забуду. Я не хочу цього забути. Це один з найдорожчих спогадів у моєму житті: мати, як ангел, сидить біля мого ліжечка і навчає мене молитися.

Це була проста молитва, але ... та молитва відкрила для мене отвори небесні. Через ту молитву до мене простяглася рука мого Батька Небесного, бо мама пояснила мені все, що означає молитва, так, щоб маленька дитина могла це зрозуміти. Від

“Яке чудове благословення ми маємо ... відчувати впевненість божественного спрямування, мати цілковиту віру в особистісного Бога, Який цікавиться нами і Який чує наші молитви й відповідає на них”.

того дня й дотепер, коли я проїхав приблизно мільйон миль по світу серед інших дітей нашого Батька, кожний день і кожний вечір, де б я не був, коли я збираюся лягати в ліжко або встаю з нього, я відчував себе близько до свого Небесного Батька. Він недалеко”².

Упродовж всього свого життя Президент Сміт покладався на молитву не лише як на засіб, щоб наблизитися до Бога, але й щоб просити в Нього допомоги тоді, коли вона була потрібна. Одного дня, коли він плавав у Тихому океані біля узбережжя Каліфорнії, з ним сталося наступне:

“Я вважався дуже хорошим плавцем і від плавання був у захопленні. У той особливий день морські хвилі були дуже високими і швидкими. Я зайшов у воду й поплив в океан; там я пірнав у великих бурунах, опиняючись на гребені хвиль під бризками води. Мені хотілося дістатися місць, де за бурунами перекочувалися височенні хвилі і де я міг лягти на спину і нестися на них вгору і вниз.

І коли я був зайнятий цією розвагою, одна величезна хвиля знялася буруном саме перед тим, як я зміг випірнути з попередньої хвилі. Ця друга хвиля накрила мене й занурила у глибокий океану. Я міг відчувати, як мене потягло підводною течією. Саме у цей час одна за одною швидко накопилося багато хвиль, і мені не вдалося належним чином випірнути з однієї хвилі в іншу. Я усвідомив, що сили швидко полишають мене і вже необхідно щось шукати, аби допомогти собі. Опинившись на гребені величезної хвилі, я побачив зовсім близько підпірку хвилерізу і подумав: якщо з нелюдськими зусиллями я зможу дотягтися до цієї рятівної підпірки, то можу спасти собі життя.

Я тихенько попросив Небесного Батька дати мені сили, щоб ухопитися за підпірку. Коли мене попутною хвилею піднесло до підпірки на відстань витягнутої руки, я дотягся й ухопився обома руками за одну з паль. Палі були вкриті темними ракоподібними організмами з колючим панциром, і коли я, ухопившись за палю, притиснувся до них своїми руками й ногами, вони почали колоти мене і в груди, і в ноги, і скрізь по тілу. Я тримався стільки, скільки міг терпіти біль і дочекатися великої попутної хвилі, щоб потрапити на неї і на ній дістатися підпірки, що була ближче до берега. Щоразу, молячись у серці, я докладав зусиль,

щоб переміщатися від однієї підпірки до іншої за допомогою хвилі, що накочувалася.

Повільно, але надійно і з великими труднощами, я дістався ближче до берега, де було достатньо мілко, щоб дійти по воді до пляжу. Опинившись у безпеці на теплому піску, я, знесилений, упав. Я був зовсім слабкий, ледь не потонув; я не мав сили йти додому, тому мав хоч трохи перепочити. Лежачи на піску й відчуваючи його тепло й надійність, я думав про щойно пережитий жах і моє серце сповнилося смирення і вдячності за те, що Господь ... зберіг моє життя”³. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 99].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Молитви дають нам говорити з Небесним Батьком так, наче Він присутній з нами.

Яке чудове благословення ми маємо в ці часи стресів та невизначеності—відчувати впевненість божественного спрямування, мати цілковиту віру в особистісного Бога, Який цікавиться нами і Який чує наші молитви й відповідає на них⁴.

Багато років тому ... я почув історію про одного дев'ятирічного хлопчика, сироту, якого поспішно привезли в лікарню, де після огляду стало очевидним, що його слід негайно оперувати. Він жив у своїх друзів, які надали йому притулок. Його мати й батько (коли були ще живі) навчили його молитися; тож коли його привезли в лікарню, він дуже хотів, щоб Господь допоміг йому.

Лікарі вирішили провести консиліум. Коли його ввели в операційну, він, озирнувшись навколо, побачив медсестер та лікарів, які радилися, що треба робити в його випадку. Він знав, що у нього щось серйозне, і сказав одному з них, коли вони готувалися дати йому знеболююче: “Лікарю, а чи могли б ви помолитися за мене перед операцією?”

Лікар, явно збентежений, вибачився і сказав: “Я не можу помолитися за тебе”. Тоді хлопчик попросив інших лікарів, але результат був той самий.

Зрештою сталося щось дуже дивовижне; цей хлопчина сказав: “Якщо ви не можете помолитися за мене, то чи не будете ви так ласкаві почекати, поки я сам за себе помолюся?”

Вони зняли з нього простираadlo, він став на операційному столі на коліна, схилив голову й сказав: “Небесний Батьку, я—просто хлопчик-сирота. Я страшенно хворий. Нехай буде Твоя ласка, щоб я одужав. Благослови цих людей, які збираються робити мені операцію, щоб вони зробили її правильно. Якщо Ти зробиш так, щоб я одужав, я буду старатися вирости хорошою людиною. Дякую Тобі, Небесний Батьку, що Ти допомагаєш мені одужати”.

Закінчивши молитву, він ліг. Очі лікарів і медсестер були повні сліз. Потім він сказав: “Я готовий”.

Операцію було зроблено. Хлопчину перевезли в його палату, і через кілька днів його забрали з лікарні; він швидко одужував.

Через кілька днів після цього один чоловік, який почув про цей випадок, прийшов у кабінет одного з тих хірургів і сказав: “Розкажіть мені про операцію, яку ви робили кілька днів тому,— операцію маленькому хлопчику”.

Хірург сказав: “Я оперував кількох маленьких хлопчиків”.

Той чоловік додав: “Той хлопчик хотів, щоб хтось помолвився за нього”.

На це лікар сказав дуже серйозно: “Так, було таке, але, я думаю, це є надто священним для мене, щоб про це розповідати”.

Чоловік сказав: “Лікарю, якщо ви розповісте мені про це, я поставлюся до цього шанобливо; я б хотів почути цю історію”.

І тоді лікар розповів те, що я тут переповів, і додав: “Я прооперував сотні людей, чоловіків і жінок, які вважали, що мають віру, аби зцілитися; але я ніколи не відчував присутності Бога так, як я відчув її тоді, коли стояв біля того хлопчика. Той хлопчина відкрив отвори небесні і говорив до свого Небесного Батька так, як говорять лицем до лица. Я хочу сказати вам, я став кращою людиною завдяки тому, що відчув це, стоячи й слухаючи маленького хлопчика, який говорив до свого Небесного Батька, наче Той був поруч”⁵. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 99].

Живімо ж так, щоб кожного вечора, коли ми стаємо на коліна молитися, і кожного ранку, коли ми схиляємося перед Господом у подяці, у нас була сила відкривати небеса, щоб Бог почув наші молитви і відповів на них і ми знали, що Він схвалює нас⁶.

“Ми повинні жити настільки близько до нашого Небесного Батька, щоб, коли ми схилиємося перед Ним, ми могли знати, що те, про що ми просимо, буде приємним Йому”.

Якщо ми живемо так, щоб бути близько до Небесного Батька, то матимемо натхнення знати, про що молитися.

Мій батько в молодості ледь не втопився в річці Прово. ... Його батько, який був тоді в Солт-Лейк-Сіті, відчув потребу зайти в кімнату, щоб усамітнитися для молитви. Він ... став на коліна ... і сказав: “Небесний Батьку, я відчуваю, що з моєю сім’єю в Прово відбувається щось небезпечно. Ти знаєш, я не можу бути з ними там і бути тут. Небесний Батьку, збережи й захисти їх. ...”.

Саме в час, коли він молився, а це можна було потім визначити, порівнявши час, мій батько впав у річку. Тоді якраз була повінь. З каньйону потоком води несло колоди й каміння; він був безпомічний. Ті, хто стояв близько, бачили, в якому небезпечному становищі він опинився, та нічим йому не могли допомогти. Потік води був настільки бурхливим, що врятуватися в

ньому нікому б не вдалося. Вони просто стояли там, охоплені жахом. Батько з усіх сил старався тримати голову над водою, але його кидало то вниз, то вгору, і він бився об каміння та колоди. І ось враз сама хвиля підняла його з води і викинула на берег. Це було безпосередньою відповіддю на ... молитву⁷.

Ми повинні приділяти увагу своїм молитвам на самоті. Ми повинні жити настільки близько до нашого Небесного Батька, щоб, коли ми схиляємося перед Ним, ми могли знати, що те, про що ми просимо, буде прийнятним Йому, і якщо це не дається нам так, як ми просимо, то ми могли знати, що до нас прийде те благословення, на яке ми маємо право, і саме воно й буде благословенням⁸. [Див. рекомендацію 3 на сторінках 99–100].

Молитва має могутній вплив на наше особисте життя, на наші сім'ї й наші громади.

Господь ... пояснив нам, як ми можемо отримати благословення через молитву. У світі є багато людей, які не усвідомлюють справжньої користі від молитви. Молитва—це сила. Вона має такий вплив, який, здається, мало хто з людей може зрозуміти. ...

... Скільки є людей у цій Церкві, які не знають, що вони мають право, абсолютне право, молитися їхньому Небесному Батьку і просити Його забрати від них їхні страждання та повести їх до задоволення й щастя?⁹

Дивним є те, що немає такого члена Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, якого б не закликали промовляти свої молитви, але все ж є такі люди, які не моляться на самоті або сім'ями. Якщо ж ми не молимося, то втрачаємо захист, який надає молитва¹⁰. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 100].

Я хотів би наголосити ось на чому: я сподіваюсь, що святі останніх днів не будуть пропускати нагоди для своїх молитов, своїх молитов на самоті і своїх молитов у сім'ях. Діти, які виростають в домівках, де не моляться сім'єю і не моляться на самоті, дуже багато втрачають; і я боюся, що у вирі світового безладу, поспіху й метушні часто виходять з дому без молитви і без благословень Господа; такі домівки не зможуть далі бути щасливими. Ми живемо у вік, коли Небесний Батько нам потрібний так само, як Він був потрібний людям у всі віки¹¹.

*“Оберегайте свої сім’ї всіма можливими способами.
Об’єднуйте сім’ю під впливом молитви”.*

Не відмовляйтеся від сили Бога. Підтримуйте у своїх домівках дух молитви й вдячності і нехай подяка лине до Того, Хто є нашим творцем і Хто дарує нам все добре¹².

Нехай же наші домівки будуть місцем, де перебуває молитва, вдячність і подяка. ... Молімося за видатних чоловіків і жінок світу, яким потрібний Господь, але які не розуміють, що Він захищений в них. Моліться ... за своїх урядовців, мерів своїх міст, людей, які впливають на політику в різних наших громадах, щоб вони могли робити те, що буде кращим для всіх нас та зробить нас щасливішими, і що є приємним для Небесного Батька. Це наш привілей. Я кажу вам, що силу молитви виміряти неможливо¹³.

Сімейна молитва приносить в сім’ї єдність.

У сім’ї ми не завжди будемо перебувати у злагоді одне з одним; чоловіки не завжди будуть думати так, як думають їхні

дружини, і навпаки, але якщо ви будете разом молитися, зі справжнім бажанням бути одним цілим, я можу вам сказати: ви будете сходитися у поглядах стосовно всіх важливих питань.

Я помітив ... на рекламному щиті напис: “Сім’я, яка молиться разом, і залишається разом”. Я не знаю, хто його зробив, але хочу сказати: якщо ви задумаетесь над цим хоч на мить, ви знатимете, що так воно і є. Я настійливо раджу вам: молитесь Господу разом, я не маю на увазі, щоб ви просто промовляли молитви, я не маю на увазі, щоб ... ви знову й знову повторювали щось, а відкрили свої душі Господу як чоловіки й батьки у своєму домі, і нехай ваші дружини й діти приєднуються до вас. Нехай і вони моляться. І тоді у вашому домі буде відчуватися вплив, який ви зможете відчувати, приходячи туди¹⁴.

Як один з тих, кого Господь попросив навчати, я благаю вас навести лад у своїх домівках. Не хватайтеся за все. Не дайте світу вплатати вас в його дурниці й помилки. Оберегайте свої сім’ї всіма можливими способами. Об’єднуйте сім’ю під впливом молитви. ... Якою великою є сила молитви! Вона тримає нас на шляху до вічного життя і веде нас в цілестіальне царство!¹⁵ [Див. рекомендацію 5 на сторінці 100].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Зверніть увагу у параграфі “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 91–94) на те, як ранній досвід Президента Сміта, пов’язаний з молитвою, вплинув на все його життя. Які є ефективні способи навчити дітей про силу молитви?
2. Прогляньте історію про дев’ятирічного хлопчика (сторінки 94–95). Чому наші молитви іноді не відчуються як розмова з Небесним Батьком лице до лица? Подумайте, що ви можете зробити, щоб у ваших особистих молитвах частіше відчувалася Його присутність.
3. Роздумуючи над вченнями Президента Сміта, що на сторінках 96–97, подумайте про час, коли ви відчували підказку,

про що треба помолитися. Що б ви сказали людині, яка відчуває, що її молитви залишаються без відповіді?

4. Поміркуйте над словами Президента Сміта: “Якщо ми не молимося, то втрачаємо захист, який надає молитва” (сторінка 97). Як ви відчули силу і захист молитви? Можете поділитися своїм свідченням про силу молитви з тими, кого ви відвідуєте як домашній вчитель чи візитна вчителька.
5. Президент Сміт навчав, що молитва буде “трима[ти] нас на шляху до вічного життя” (сторінка 99). Чому ви думаєте, що це так? Що можуть робити сім’ї, аби молитися разом по-стійно? Подумайте, що ви можете зробити, аби ваші особисті молитви були більш змістовною частиною вашого життя.

Відповідні уривки з Писань: Матвій 6:7–13; 7:7–11; 2 Нефій 4:35; Алма 34:18–27; 37:37; 3 Нефій 18:20–21; Учення і Завіти 88:63–64.

Допомога вчителю: “А тому саме учень має діяти. Коли вчитель бере прожектор, стає зіркою шоу, робить все сам або якось інакше верховодить у всьому, що проводиться в класі, то можна майже точно сказати, він заважає навчанню членів класу” (Asahel D. Woodruff, в *Навчати—немає покликання величнiшого*, с. 61).

Посилання

1. “Testimony of Elder George Albert Smith,” *Liahona: The Elders’ Journal*, Feb. 2, 1915, 501.
2. B Conference Report, Oct. 1946, 150–151.
3. Conference Report, Oct. 1946, 150–151.
4. B Conference Report, Apr. 1931, 31.
5. “A Story of Two Boys,” *Improvement Era*, June 1949, 365.
6. B Conference Report, Apr. 1942, 17.
7. “Pres. Smith’s Leadership Address,” *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 1.
8. B Conference Report, Oct. 1934, 51.
9. “Saints Blessed,” *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 5.
10. B Conference Report, Apr. 1941, 25.
11. Priesthood meeting, Oct. 4, 1947, Church History Library, Salt Lake City.
12. “Pres. Smith’s Leadership Address,” 6.
13. B Conference Report, Apr. 1948, 163–164.
14. B Conference Report, Apr. 1949, 190.
15. B Conference Report, Apr. 1933, 72.

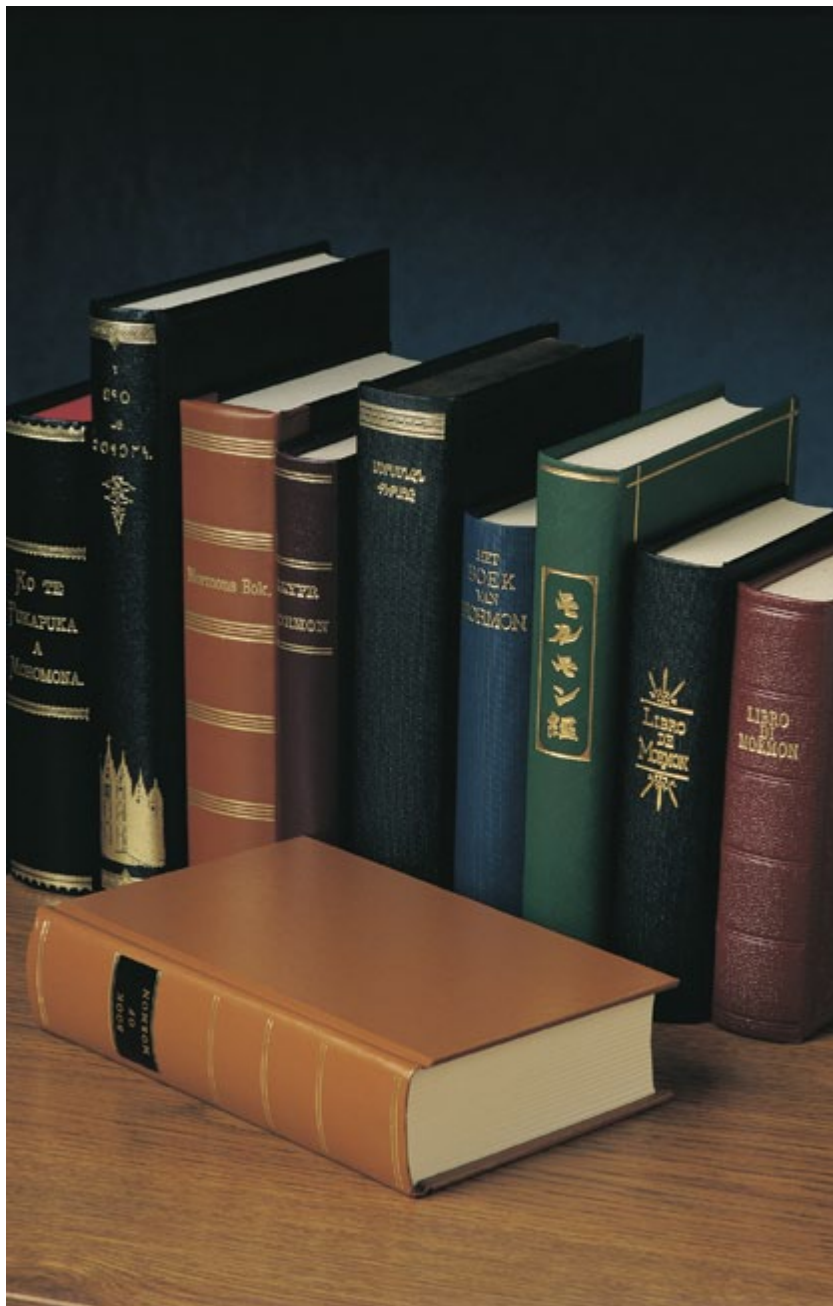
Писання—найцінніша бібліотека у світі

*Бог дав нам Священні Писання,
щоб допомогти нам і нашим сім'ям
підготуватися до вічного життя.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

У похилому віці Президент Джордж Альберт Сміт згадував про випадок із своєї юності, коли уривок з Писань справив на нього довготривале враження: “Коли мені було років чотирнадцять, на уроці Недільної школи я прочитав сороковий розділ Алми в Книзі Мормона. Він закарбувався в моєму розумі, і це допомагало мені, коли смерть забирала від мене моїх рідних. ... В одному місці цього розділу нам сказано, куди йдуть духи, коли вони залишають це тіло [див. вірші 11–14], і з тих пір мені хочеться піти в те місце, що називається раєм”¹. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 108].

Президент Сміт мав надію, що інші люди, читаючи Писання, здобудуть власний змістовний досвід. І в своїх публічних промовах, і в особистому спілкуванні з іншими людьми він заохочував кожного вивчати Писання і ставитися до цього як до набуття власного свідчення про євангелію. Одного разу, їдучи в потязі, він розпочав розмову з чоловіком, який виріс в сім'ї святих останніх днів, але вже не брав участі в роботі Церкви. “Під час нашої розмови,—розказав він пізніше,—я говорив з ним про євангелію Ісуса Христа. ... І він сказав мені під час обговорення принципів євангелії: “Це цікаво мені”. Ми розмовляли дуже довго, а коли закінчили, той хороший чоловік, я вірю, що він хороший, мені сказав: “Я б все віддав, що в мене є, аби мати таку ж впевненість, яку маєте ви. ...”

“[Писання містять] те, що ваш Батько і мій вважав достатньо важливим, щоб зберегти й дати дітям людським, і зробив це доступним багатьма мовами світу”.

Я сказав: “Брате мій, щоб мати таку впевненість, вам не потрібно віддавати все, що ви маєте. Усе, що вам слід зробити, так це з молитвою досліджувати Писання. Ходіть туди, де їх можуть пояснити вам. Шукайте істину, і краса цієї істини сподобається вам, і ... ви зможете знати, як знаю це я, що Бог живий, що Ісус є Христос, що Джозеф Сміт є пророком живого Бога”².

Учення Джорджа Альберта Сміта

Істини, які містять в собі Писання, набагато цінніші за філософії людські.

Біблія, Книга Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина містять в собі не лише мудрість людську, але й мудрість Божу. Хоч вони й не знаходять собі шляху до домівок багатьох людей, але вони містять слово Господа. Мало розуміти тільки Гомера, Шекспіра і Мільтоні, і я б міг й далі перелічувати всіх великих письменників світу; якщо ми не читали Писання, ми випустили з виду найкращу частину світової літератури.

Мої брати і сестри, уся істина, яка ... необхідна для нашого спасіння, міститься між палітурками книг, які я вже перелічив. У нас може й не бути бібліотеки з двох чи трьох тисяч книг, але в нас може бути недорого безцінна бібліотека, що коштувала найкращої крові, яка тільки була в цьому світі³.

Мене не турбує, маєте ви чи ні в себе вдома книги з великих бібліотек світу, які надали вам ці книги. Подумайте про мільйони томів, які знаходяться в бібліотеці Конгресу у Вашингтоні, у Британській бібліотеці і в бібліотеках інших країн, мільйони томів—однак усе необхідне, що Бог відкрив та оголосив Своїм дітям, аби підготувати їх до місця в целестіальному царстві, вміщено між палітурками цих священних книг. Чи багато з нас знають, що вони містять? Я часто приходжу в доми, де бачу всі найпопулярніші журнали. Я знаходжу там на полицях книги, що рекламуються як бестселери. Якщо ви всі їх приберете звідти і залишите лише Священні Писання, ви не втратите нічого з того, що Господь призначив бути записаним і доступним, аби приносити всім нам користь. Тож, брати і сестри, серед наших інших благословень, давайте не забувати: Господь дав нам можливість

мати, розуміти Писання, насолоджуватися ними та мати Його слово, яке давалося впродовж віків для спасіння Його дітей⁴.

Читаючи Писання, ... я захоплююся добротою Господа, за якою Він благословляє тих, хто приймає Його вчення, оскільки в цих священних літописах ми знаходимо більше спокою, ніж у всіх філософіях віків, що даються нам мудрістю людей⁵.

Ми говоримо про філософії людські й визнаємо їх іноді вартими уваги, але якщо вони суперечать вченням Небесного Батька, як вони є у Святому Письмі, то вони не мають жодної цінності. Вони ніколи нікого не приведуть до вічного щастя, нікому не допоможуть знайти місце в царстві Небесного Батька⁶.

Я іноді відчуваю, що ми недостатньо цінуємо Святу Біблію й те, що вона містить, а також і інші Писання: Книгу Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінну Перлину, які слід сприймати ... як листи від нашого Небесного Батька. Вони мають так сприйматися, принаймні вони є Його думкою і Його порадою всім дітям людським, щоб ті могли знати, як скористатися своїми можливостями, щоб їхнє життя не могло бути змарнованим⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 110].

Господь дав нам Писання, щоб допомогти подолати труднощі й підготуватися до піднесення.

Це день перевірки себе, день випробування. Це день, коли серця людей помертвіють від страху. Коли безліч людей у світі запитують себе, яким же буде кінець. Небагато натхненних людей знають, яким буде цей кінець. Господь сказав нам, що має відбутися, Він сказав це у [Писаннях], у цій чудовій бібліотеці, яку я тримаю у своїй руці. Він надав нам інформацію, яка потрібна нам, щоб упорядкувати своє життя й підготуватися, аби, незважаючи ні на що, бути на Господньому боці⁸.

Давайте прочитаємо, що каже Господь стосовно цих останніх днів у першому розділі Учення і Завітів: ...

“Отже, Я, Господь, знаючи про лихо, яке прийде на жителів землі, покликав Мого слугу Джозефа Сміта молодшого і говорив до нього з небес, і дав йому заповіді; ...

Досліджуйте ці заповіді, бо вони істинні й вірні, і пророцтва та обіцяння, які в них, буде всі здійснено.

Що Я, Господь, сказав, Я сказав і не відмовляюся; і хоч небеса й земля минуться, Мое слово не минеться, але все буде здійснено, чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно.

Бо слухай і знай, Господь є Бог, і Дух свідчить, і свідчення істинне, й істина перебуває на віки вічні. Амінь” [УЗ 1:17, 37–39].

Ця передмова варта того, щоб над нею найсерйозніше задуматися. Це—застереження Батька усім нам. Це—порада, дана з любов'ю ніжним Батьком, Який знає, що нам потрібно; і, як Він каже у цьому щойно прочитаному розділі, Він, знаючи, що прийде на жителів землі, дав ці заповіді⁹.

Іноді ми забуваємо, що сказав Господь, і не нагадуємо собі про Його накази. ...

Десятки уривків з Писань можна цитувати як пораду нашого Небесного Батька, Який у милості й доброті говорить до дітей людських упродовж усіх віків, кажучи їм не тільки про те, що станеться, але й благаючи їх зійти з невірних шляхів, аби знищення не настигло їх. ...

Небесний Батько через Своїх вірних представників сказав нам про те важливе, що має статися, і ми можемо прочитати про це в Його Священних Писаннях. Якщо ми щиро бажаємо бути спасеними і піднесеними в Його цілестіальному царстві, то Він сказав нам, що для цього треба робити¹⁰.

[Писання]—це найчудовіша бібліотека, яку тільки можна знайти у цілому світі. Що вона містить? Вона містить те, що ваш Батько і мій вважав достатньо важливим, щоб зберегти й дати дітям людським, і зробив це доступним багатьма мовами світу. Усі ці Писання важливі, і святі останніх днів повинні розуміти їх. Я не збираюся просити вас підняти ваші руки, аби переконатися, скільки з тут присутніх колись прочитали ці книги, але я хочу привернути вашу увагу до того факту, що є безцінні істини і вони містять відкрите через одкровення слово Господа, надруковане й видане світу з тією метою, щоб підготувати Його дітей до місця в цілестіальному царстві. Тому-то я кажу, що вони є такими цінними. ... Якими вдячними повинні ми бути, що живемо

в день і вік, коли можемо читати Його пораду й побажання і мати пояснення того, що інакше могло б бути неясним і непевним для нас¹¹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 110].

**Читаючи зі своєю сім'єю Писання,
ми надихаємо її на віру.**

Я хочу, щоб ви запитали себе, чи багато з вас час від часу читали щось з цих книг своїм сім'ям, скликали їх разом, щоб навчати тому, що вони повинні знати. Я боюся, що багато хто з нас могли б відповісти, що надто зайняті для цього¹².

Ми вже чули про багато благословень, які Господь дав нам у священних літописах, які збереглися до нашого дня і які містять в собі думку й пораду всемудрого Батька. Видається дивним, що так багато з нашого народу, попри всі запропоновані можливості, не знайомі зі змістом цих священних літописів¹³.

Коли ми повернемося додому, то чи вважатиме Батько нас невинними, якщо ми не навчали своїх дітей важливості цих священних літописів? Я думаю, що ні. ... Ви гадаєте, що після того як Господь ... зробив для нас досяжними чудові вчення, що містяться у цих священних літописах, чи Він вважатиме нас вдячними, якщо ми не будемо навчати з них наші сім'ї і не дамо відчуті їхню силу тим, з ким ми спілкуємося?

Брати і сестри, я знову хочу наголосити на тому, чого навчає Господар: "дослідіть-но Писання"; читайте їх з молитвою й вірою, навчайте з них у ваших домівках; збирайте свою сім'ю навколо себе і надихайте їх на віру в живого Бога, читаючи те, що було відкрито через одкровення. Воно є найціннішим за все, що є в усіх бібліотеках всього світу¹⁴.

Зберігайте цю бібліотеку там, де ви можете знайти її і де ваші діти будуть знаходити її, а потім будьте достатньо зацікавленими у вічному спасінні тих хлопчиків і дівчаток, які є у вашому домі, щоб ви могли знайти шляхи і засоби зацікавити їх змістом цих книг, аби діти могли знати, наскільки вони є цінними в очах їхнього Небесного Батька¹⁵.

“Збирайте свою сім’ю навколо себе і надихайте їх на віру в живого Бога, читаючи те, що було відкрито через одкровення”.

Як це для мене було приємно, що я в дитинстві мав батька і матір, які сідали біля каміну і читали Біблію, а ми, діти сиділи на підлозі. ...

А тепер я хочу сказати, мої брати і сестри, що ця порада Ісуса Христа все ще стосується нас, а Він сказав: “Дослідіть-но Писання, бо ви думаете, що в них маєте вічне життя,—вони ж свідчать про Мене!” [Іван 5:39]. Не нехтуйте старою сімейною Біблією; не прибирайте її з полиці й не забувайте про неї. Дізнайтеся, якщо ви ще цього не знаєте, про що вона каже, і якщо ви вже прочитали її, то читайте її часто знову своїм дітям і дітям своїх дітей. Читайте їм не лише Біблію, але й інші книги Писань, які Господь дав нам для нашого піднесення, для нашого спокою і наших благословень¹⁶.

Я нагадую тобі, о Ізраїлю, досліджуй Писання! Читайте їх у себе вдома; навчайте свої сім’ї того, що сказав Господь, і давайте менше витратити свого часу на читання неважливої й

часто шкідливої літератури цього дня; ходімо до джерела істини й читаймо слово Господа¹⁷. [Див. рекомендацію 4 нижче].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Читаючи перший абзац на сторінці 101, подумайте про час, коли якийсь вірш з Писань так само надихнув і вас. Як ви дізналися, що Писання є істинними? Що з недавнього досвіду, пов'язаного з Писаннями, зміцнило це свідчення?
2. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 103, і подумайте, яке місце Писання займають у вашій особистій бібліотеці (серед всього того, що ви читаете, дивитесь або слухаете). Що ви можете зробити, аби Писання зайняли більш помітне місце у вас вдома і у вашому житті?
3. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 104. Як Писання допомогли вам сприймати біди останніх днів? Поміркуйте, як би ви могли використати Писання, щоб допомогти комусь із знайомих, які переживають тяжкі випробування.
4. Подумайте над порадою Президента Сміта сім'ям, що на сторінках 106–109. Які благословення приходять у сім'ї, які вивчають Писання разом? Які є дієві способи надихнути наших дітей (або онуків), щоб вони зацікавилися Писаннями? З молитвою подумайте, як вам старанніше вивчати Писання разом із сім'єю.

Відповідні уривки з Писань: Повторення Закону 6:6–7; Ісус Навин 1:8; Римлянам 15:4; 2 Тимофію 3:15–17; 2 Нефій 4:15; Геламан 3:29–30; Учення і Завіти 33:16.

Допомога вчителю: “Ви можете допомогти тим, кого навчаєте, відчувати більше впевненості у своїй здатності брати участь в обговореннях, якщо позитивно реагуватимете на кожний щирий коментар. Наприклад, можна сказати: “Дякую за вашу відповідь. Вона була дуже глибокою” ... або “Який гарний приклад!”, або “Я високо ціную все, сказане вами сьогодні” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 64).

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1949, 83–84.
2. B Conference Report, Oct. 1948, 165–166.
3. B Conference Report, Oct. 1917, 43.
4. B Conference Report, Oct. 1948, 164–165.
5. B Conference Report, Oct. 1931, 120.
6. B Conference Report, Apr. 1946, 125.
7. B Conference Report, Oct. 1923, 70.
8. B Conference Report, Apr. 1942, 14.
9. B Conference Report, Oct. 1917, 42–43.
10. B Conference Report, Oct. 1940, 107–109.
11. B Conference Report, Oct. 1948, 164.
12. B Conference Report, Oct. 1950, 179.
13. B Conference Report, Apr. 1929, 30.
14. B Conference Report, Oct. 1917, 43–44.
15. B Conference Report, Oct. 1948, 165.
16. “Pres. Smith’s Leadership Address,” *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, 6.
17. B Conference Report, Oct. 1917, 41.

Джордж Альберт Сміт та його дружина, Люсі. Президент Сміт використовував приклад пережитого ним в літаку, щоб навчати про важливість одкровення.

Одкровення від Бога Його дітям

*Небесний Батько направляє і нас
особисто, і Церкву через Святого Духа.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Щоб навчити про важливість одкровення у керуванні Церквою, Джордж Альберт Сміт розповів про випадок, що стався з ним у літаку, коли він летів з Лос-Анджелеса, Каліфорнія, в Солт-Лейк-Сіті, Юта:

“Біля Мілфорда, Юта, ми несподівано влетіли в один з найгустіших туманів, які мені будь-коли доводилося бачити. Я спробував було подивитися через ілюмінатор, та через туман нічого побачити не зміг. За бортом літака ніде нічого не було видно.

Я знав, що ми підлітаємо до гір зі швидкістю приблизно п'ять кілометрів за хвилину і що нам необхідно перелетіти їх, щоб дістатися Долини Солоного озера. Я був стурбований і запитав себе: “Як може пілот знайти шлях, якщо йому нічого не видно?” У нього є свій компас, але ж літак може збитися зі свого курсу. Він мав прилади, які вказують нашу висоту над рівнем моря, але він не може знати, наскільки високо ми знаходимося над землею. Я думав, що він міг летіти достатньо високо, аби перелетіти через гори, які були між нами і Долиною Солоного озера, і намагтися знайти аеродром, побачивши сигнальні вогні, якщо б ми підлетіли достатньо близько, але я холонув від думки, що є небезпека збитися з курсу, не помітити сигнальні вогні й пролетіти повз аеропорт.

Стривожений, я зайшов у кабіну, де знаходилися пілот і другий пілоти, аби подивитися, звідки вони знають, де ми летимо. Я не міг би сказати, були ми на висоті чи тридцяти метрів, чи

трьохсот метрів, чи трьох тисяч метрів над землею, і я не знав, чи можуть вони це сказати, ну хіба що приблизно. Я помітив, що у пілота біля вуха був невеличкий пристрій, схожий на той, що використовують оператори на телефонних станціях, щоб приймати дзвінки. Я запитав у другого пілота, як вони можуть визначити, чи летимо ми в правильному напрямку, тобто чи не збилися ми з курсу. Він відповів: “Коли ми не можемо бачити, нас направляють радіопроменем”.

“А що це”,— запитав я. Він пояснив, що цей промінь можна було б порівняти з електромагістраллю між двома пунктами, і в нашому випадку цими пунктами були Мілфорд і Солт-Лейк-Сіті. Він сказав, що пристрій над вухом пілота працює так: коли літак знаходиться у промені, чується чистий низький звук, але якщо літак відхиляється праворуч чи ліворуч, звук змінюється і пілот попереджається клацанням, схожим на звук телеграфного ключа. Якщо пілот ... повертається в зону променя, тобто магістралі,—на безпечний шлях, клацання припиняється і чистота звуку відновлюється. Якщо ми будемо продовжувати знаходитися у промені, то безпечно прилетимо до місця призначення.

Я повернувся на своє місце дуже заспокоєний, бо знав: незважаючи на те, що ми були в оболонці туману й темряви і не могли ні бачити, ні відчувати, де ми знаходимося, пілот постійно отримував інформацію, щоб ми були на правильному шляху, і він знав, що ми скоро прибудемо до місця нашого призначення. Через кілька хвилин я відчув, що літак знижується. Ми перелетіли через гірські вершини і були недалеко від аеропорту. Коли ми були вже майже на землі, то могли бачити яскраві вогні злітно-посадкової смуги, які вказували, де приземлитися, і літак з його цінним вантажем, м'яко торкнувшись землі, як чайка води, повільно почав зупинятися, аж поки не зупинився, і ми зійшли зі свого літака на землю, щасливі, що знову вдома. ...

Багато разів я думав про цей урок, отриманий у літаку, і застосовував його до досвіду в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ...

Щоб направляти нас, Господь дав нам не лише пораду, вже записану у Писаннях, але й поставив провідника у цій Церкві, одного зі Своїх синів, який був обраний, висвячений і

рукопокладений, щоб бути Президентом. Він—наш пілот, і він буде направлятися голосом, який дасть йому можливість вести нас туди, де нам слід бути. Якщо ми мудрі, то не будемо налаштуватися критикувати його, а будемо раді шанувати його на його місці доти, поки Господь підтримує його”.

Президент Сміт також наводив цей приклад пережитого в літаку, аби навчати, що кожний з нас може отримати одкровення, щоб керуватися ним у нашому власному житті, якщо ми гідні:

“Якщо ми живемо так, як знаємо, що ми повинні жити, тоді маємо право на шепіт тихого лагідного голосу, який застерігає про небезпеку і каже: “Це безпечна дорога, простуйте ви нею”. ... Якщо ми допустилися помилки у своїй поведінці, голос прошепоче нам: “Поверніться назад, зроблено помилку; ви зневажили пораду свого Небесного Батька”. Поверніться зі своєї хибної дороги, поки ще не пізно, бо якщо ви відійдете надто далеко з правильної дороги, ви можете не почути голосу і ви можете безнадійно загубитися. ...

Моя порада вам така: майте Духа Бога і зберігайте Його, а єдиний спосіб, яким ми будемо утримувати Його,—це жити біля Бога, виконувати Його заповіді. ... Прислухайтеся до тихого лагідного голосу, який завжди буде направляти вас, якщо ви гідні його, на шляху, що веде до вічного щастя”¹. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 119].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Бог виявляє Себе Своїм дітям у наші дні так само, як Він це робив у минулі віки.

Який це привілей жити у світі у вік, коли ми знаємо, що Бог живий, коли ми знаємо, що Ісус Христос є Спасителем світу і нашим Викупителем, і коли ми знаємо, що Господь продовжує являти Себе Своїм дітям, які підготувалися до отримання Його благословень! Цього ранку я дивлюся в обличчя величезної аудиторії [на сесії генеральної конференції], більшість з яких мають натхнення від Всемогутнього, і коли вони моляться, вони моляться своєму Батькові Небесному, знаючи, що на їхні молитви прийде відповідь з благословеннями на їхні голови. ...

Ми знаємо, що є Бог на небесах, що Він наш Батько, що Він справді зацікавлений у наших справах і Він незмінно цікавився ними ще з тих пір, відколи світ постав, коли Його перші діти були поміщені на землі².

Відмінність між цією великою Церквою та всіма іншими церквами від початку полягала в тому, що ми віримо в божественне одкровення; ми віримо, що наш Батько говорить до людини сьогодні, як Він говорив від часів Адама. Ми віримо і ми знаємо—а це вже більше, ніж просто віра,—що наш Батько тримає Свою руку у цьому світі для спасіння дітей людських³.

Нас вважають дивним народом не лише тому, що ми маємо віру в ці книги [Книгу Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінну Перлину], а й тому, що ми впевнено віримо, що наш Батько Небесний говорив у ці дні і в цьому віці. Дійсно, ми знаємо, що існує зв'язок з небесами. Ми віримо, що Єгова має такі ж почуття до нас, такий самий вплив на нас, які Він мав по відношенню до Своїх дітей, що жили у цьому світі в минулі часи.

Невіруючі вважали членів Церкви Ісуса Христа в усі віки світу дивним народом. Коли Господь говорив через Своїх слуг, у різні періоди часу були на землі люди, які казали: “Я не вірю в одкровення”. Цей вік не є винятком з правил. Тисячі, так, мільйони дітей нашого Батька, які живуть на землі, лише повторюють історію минулого, коли відкидають те, що Бог відкривав знову Свою волю дітям людським, і кажуть, що їм не потрібні подальші одкровення⁴.

Ми не віримо, що небеса запечатані над нашими головами, але віримо, що Той Самий Батько, Який любив дітей Ізраїля й турбувався про них, любить нас і турбується про нас. Ми віримо, що ми такою ж мірою потребуємо допомоги нашого Небесного Батька у скеруванні свого життя сьогодні, як цього потребували вони. Ми знаємо, що в день і вік, коли ми живемо, та печатка зламана і Бог знову говорив з небес⁵. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 119].

Господь направляє Свій народ через одкровення Президенту Церкви.

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів була організована за прямим наказом від нашого Небесного Батька. На камені

одкровення ця Церква була заснована і через одкровення вона керувалася й керується⁶.

Для сьогоднішніх днів є унікальним належати до церкви, в якій ті, хто є її членами, вірять, що Господь говорить через їхніх провідників. Коли ми отримуємо настанови від Президента цієї Церкви, ми віримо, що він говорить нам те, що Господь хотів би, аби ми робили. Для нас це щось більше, ніж просто порада людини. Ми віримо цьому, і це перевіряє наші душі, і нам дається підказка оновити свою рішучість бути такими, якими Бог хотів би, щоб ми були⁷.

Серед членів Церкви були душі, збиті з пуття, бо у своєму незнанні вони противилися пораді [Президента Церкви], не усвідомлюючи того, що вони противляться Господу, і відпали в темряву й горе, і якщо вони не покаються, то не знайдуть для себе місця в цілестіальному царстві.

Пам'ятаймо, що Президент цієї Церкви був офіційно призначений бути керівником Церкви тут, у смертному житті, представляючи Господаря небес і землі⁸.

Якщо іноді люди, зробивши щось для досягнення успіхів у тій чи іншій справі, підходять до людини або людей і кажуть: "Я бачив ось такий сон, і це те, що Господь хоче, щоб ми робили", ви можете знати: вони не на Господньому боці. Сни, видіння й одкровення від Бога дітям людським завжди даються через Його належним чином призначеного слугу. Ви можете бачити сни і явлення для вашого власного спокою чи вашого власного вдоволення, але ви не будете мати їх для Церкви. ... Нам не слід бути обманутими⁹.

Цього дня моя душа сповнена вдячністю, бо я знаю: якщо ми продовжуємо належати до Церкви, то справді маємо провідника, який знає шлях, і якщо ми будемо дотримуватися вказаного ним напрямку, ... нас не настигнуть духовні лиха, з якими зустрічається світ, але ми будемо ходити, добро чинячи, благословляючи людство і насолоджуючись товариськими стосунками з тими, кого любимо¹⁰. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 119].

“Кожний з нас має право на натхнення від Господа настільки, наскільки ми живемо праведним життям”.

Усі ми маємо право на особисте натхнення від Святого Духа, якщо виконуємо заповіді.

Я вірю в вас, мої брати і сестри. ... Ви маєте право на таке ж знання, як і той, хто головує над Церквою. Ви маєте право на таке ж натхнення, яке сходить на тих, кого Бог призначив бути висвяченими, щоб стати Його провідниками. Ви маєте право на натхнення від Духа і на знання, що Бог є вашим Батьком, і коли я кажу “ви”, я кажу про всіх тих, хто виконував заповіді нашого Батька і відчував приємний вплив Духа нашого Господа в Церкві Христа. ... Кожний з нас має право на натхнення від Господа настільки, наскільки ми живемо праведним життям¹¹.

Куди б ви не пішли, ви не знайдете іншої такої групи людей, де кожен має віру в Бога; і якщо б ми спитали всіх вас, скільки з вас мають свідчення,—не віру, бо кожен би сказав, що її має,—але скільки з вас мають впевненість в тому, що це—Божа

робота, що Ісус є Христос, що ми живемо вічним життям, що Джозеф Сміт був пророком Живого Бога, то ви відповіли б, що ви маєте таке свідчення, і воно підносить вас і зміцнює вас, і дає вам задоволення, коли ви простуєте вперед цим світом. ...

... Я, ще будучи хлопчиком, дізнався, що це робота Господа. Я дізнався, що на землі були живі пророки. Я дізнався, що нахнення від Всемогутнього буде впливати на тих, хто живе так, щоб мати його, тому ми не залежимо від однієї людини чи двох, чи півдесятка людей. Є тисячі членів цієї Церкви, які знають—а не просто собі уявляють—вони знають, що Бог живий і що Ісус є Христос, і що ми—діти Бога¹².

Вам не потрібно покладатися тільки на історію, на вчення будь-кого з людей, аби знати, що це—Господня робота, бо це знання горить у вашій душі завдяки дару Святого Духа. У вашому розумі немає сумніву стосовно ні вашого походження, ні місця, куди ви підете після закінчення цього життя, якщо ви виправдовуєте довіру, виявлену вам¹³.

Свідчення не може бути дане нам ніким іншим. Упевненість приходить від нашого Небесного Батька¹⁴.

Я стою тут сьогодні, глибоко вдячний за знання, що прийшло до мене. Я вдячний за те, що свідчення, яке я маю, не залежить від жодної людини. Звичайно, я вдячний за підбадьорення, яке отримав від інших, хто отримує світло й істину і хто заохочує своїм праведним життям, але я не покладаюсь на жодного з них в отриманні знання про те, що Бог живий, що Ісус Христос є Викупителем людства і Джозеф Сміт є Господнім пророком. Усе це я знаю сам для себе.

... Я з радістю свідчу: я знаю, що евангелія істинна, і від всієї душі я дякую Небесному Батьку за те, що Він відкрив це для мене¹⁵.

З усіх благословень, що прийшли до мене в житті, найціннішим є благословення мати знання про те, що Бог живий і що це Його робота, бо воно охоплює всі інші благословення, які я сподіваюся мати в цьому житті чи в житті прийдешньому¹⁶. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 119].

Святий Дух—надійний провідник на шляху земного життя.

Завдяки напарництву Духа [Бога] ... ми безпечно прямуємо шляхом земного життя і надійно готуємося, щоб увійти в дім в Його целестіальному царстві¹⁷.

Ми читаємо в книзі Йова, що є дух у людині і натхнення Всемогутнього дає їй мудрість [див. Йов 32:8]. Якщо ми виконуємо заповіді Бога, то маємо право на це натхнення, і якщо ми живемо так, як повинні жити сини Бога, то матимемо це натхнення і ніхто не зможе перешкодити цьому; результатом цього буде наш фізичний, розумовий і моральний розвиток у смертному житті і продовження цього розвитку впродовж віків вічності¹⁸.

Напарництво Духа Господа—це антидот від виснаження, ... від страху і всього, що іноді охоплює нас в житті¹⁹.

Учні Спасителя, перебуваючи з Ним, були в захопленні від Нього, не знаючи справжньої Його величі; і тільки коли сила Святого Духа зійшла на них, коли вони були хрищені вогнем, тільки тоді вони змогли сміливо зустрічати проблеми і терпіти переслідування, які зробили їхнє життя майже нестерпним. Коли натхнення Всемогутнього дало їм розуміння, то вони дізналися, що живуть вічним життям, і вони знали: якщо виявляться вірними, то, віддаючи своє тіло смерті, вони воскреснуть з гробу для слави й безсмертя.

Це сталося завдяки натхненню від Духа Божого, Який зійшов на них, натхненню від Всемогутнього, Який дав їм мудрість. ...

Я молюся, щоб Дух, Який утримує нас на шляху істини і праведності, міг перебувати з нами, і я молюся, щоб це бажання, яке приходять через натхнення від нашого Небесного Батька, могло направляти нас на цьому шляху життя²⁰.

Нехай же, коли життєвий труд завершиться, ми побачимо, що прислухалися до шепоту того тихого лагідного голосу, який завжди направляє нас на шляху праведності, і пізнаємо, що він призначався для нас, щоб відкрити двері в целестіальне царство для нас самих і тих, кого ми любимо, аби йти вперед у віках, ... вічно щасливими²¹. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 119].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Читаючи “З життя Джорджа Альберта Сміта”, (сторінки 111–113), подумайте, як наведена Президентом Смітом аналогія стосується нашої подорожі земним життям. Що можуть символізувати туман, радіопромінь і звук клацання? Як Господь попереджав вас про небезпеку і допомагав вам залишатися на шляху до вічного життя?
2. На сторінках 113–114 Президент Сміт заявляє, що одкровення є так само необхідними сьогодні, як це було і в біблійні часи. Як би ми могли відповісти людині, яка каже, що одкровення, які є в Писаннях, достатньо й для наших днів? Що з вашого досвіду навчило вас, що Небесний Батько “зацікавлений у наших справах”?
3. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 114. Як ви зрозуміли, що порада пророка приходить від Господа і вона є “щось більше, ніж просто порада людини”? (Сторінка 115). Як може особисте одкровення допомогти вам прийняти й застосувати одкровення, дане через пророка?
4. Вивчаючи параграф, що починається на сторінці 116, подумайте, як ви здобули свідчення про євангелію. Як свідчення інших людей допомагає вам? Що ви зробили для того, щоб пізнати істину для себе?
5. В останньому параграфі з учень (сторінка 118) знайдіть слова і фрази, що описують, як саме Святий Дух допомагає нам. Подумайте, що ви можете зробити, аби бути гідними, щоб Святий Дух частіше перебував з вами в житті.

Відповідні уривки з Писань: Іван 15:26; 1 Нефій 10:17–19; 2 Нефій 32:5; Мороній 10:3–5; Учення і Завіти 1:38; 42:61; 76:5–10; Уложення віри 1:9.

Допомога вчителю: “Не турбуйтеся, якщо учні кілька секунд мовчать після того, як ви поставили запитання. Не відповідайте самі на запитання; дайте час учням обдумати відповідь. Однак

тривале мовчання може вказувати на те, що вони не зрозуміли запитання і потрібно перефразувати його” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 69).

Посилання

1. B Conference Report, Oct. 1937, 50–53.
2. B Conference Report, Apr. 1946, 4.
3. B Conference Report, Apr. 1917, 37.
4. “Some Points of ‘Peculiarity,’” *Improvement Era*, Mar. 1949, 137.
5. B *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55.
6. “Message to Sunday School Teachers,” *Instructor*; Nov. 1946, 501.
7. B Conference Report, Oct. 1930, 66.
8. B Conference Report, Oct. 1937, 52–53.
9. B Conference Report, Oct. 1937, 52–53.
10. B Conference Report, Oct. 1937, 53.
11. B Conference Report, Oct. 1911, 44.
12. B Conference Report, Apr. 1946, 124–125.
13. B Conference Report, Apr. 1905, 62.
14. “Opportunities for Leadership,” *Improvement Era*, Sept. 1949, 557.
15. B Conference Report, Oct. 1921, 42.
16. B Conference Report, Apr. 1927, 82.
17. “To the Latter-day Saints Everywhere,” *Improvement Era*, Dec. 1947, 797.
18. B Conference Report, Apr. 1944, 31.
19. B Conference Report, Oct. 1945, 115–116.
20. B Conference Report, Apr. 1939, 124–125.
21. B Conference Report, Apr. 1941, 28.

Палке бажання ділитися євангелією

Нашим братам і сестрам по всьому світу потрібне послання про відновлену євангелію, і поділитися з ними цим посланням—наш привілей.

З життя Джорджа Альберта Сміта

Близький друг Джорджа Альберта Сміта написав: “Президент Джордж Альберт Сміт—природжений місіонер. З юності він мав палке бажання ділитися вченнями євангелії з оточуючими людьми, щоб повідомити “сінам і дочкам Бога”, усім їм, кого він вважав своїми братами і сестрами, про істини, які були відкриті через пророка Джозефа Сміта.

У кількох випадках я мав привілей подорожувати потягом з Президентом Смітом. І щоразу я помічав: як тільки подорож починалася, він брав зі свого портфеля кілька брошур євангельського змісту, клав їх собі до кишені, а потім відправлявся ходити між пасажирами. У притаманній йому дружній і приемній манері він швидко знайомився з кимось із пасажирів, і вже через короткий час я чув, що він розповідає своєму новознайденому другу або історію про те, як пророк Джозеф Сміт організував Церкву, або про вихід святих з Наву та їхні страждання й труднощі під час переходу рівнинами до Юти, або якісь євангельські принципи. Розмова за розмовою, пасажир за пасажиром—і так до кінця подорожі. За всі роки мого знайомства з Президентом Смітом, а воно тривало більше сорока років, я засвоїв, що, де б він не був, перш за все і понад усе він був місіонером для Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”¹.

“Ми несемо [світу] євангелію Ісуса Христа. І бажання спасти душі людські палає в наших серцях”.

Про Президента Сміта також було написано: “Він говорив про євангелію із сажотрусом, який працював в його домі. Рідко коли він пропускав нагоду пояснити “вічні істини відновленої євангелії” другу або незнайомцю. З його точки зору, це було найвищим виявом доброти, бо послання Христа було тим найважливішим даром, який він мав, щоб дати”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 131].

Оскільки поширення євангелії було темою, яка часто звучала в ученнях Президента Сміта, цей розділ є першим з трьох розділів даної книги, які присвячені зазначеній темі. У цьому розділі вказано на причини, чому ми ділимося євангелією; у розділі 13 мова йде про різні способи, якими ми можемо брати участь у цій важливій роботі; і у розділі 14 написано, як ми можемо найефективніше докладати свої зусилля.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Світ потребує того, що ми маємо—євангелії Ісуса Христа, відновленої в її повноті.

Світ—від краю до краю—у горі, у муках. Чоловіки і жінки дивляться сюди й туди, шукаючи, куди б їм піти, аби зробити те, що принесе їм мир. ... Євангелію Ісуса Христа було відновлено. Істина, відкрита з небес, тут, і це та істина, та євангелія, яка, якби тільки світ пізнав її, стала б панацеєю від всіх їхніх проблем. Вона—єдине, що принесе їм мир, допоки вони перебуватимуть на землі³.

Людям цього світу потрібно зійти зі своїх шляхів і повернутися до основи, яку було закладено Господарем небес і землі, основи віри, покаяння і хрищення зануренням для відпущення гріхів і прийняття Святого Духа під руками тих, хто має божественне повноваження. Саме цього потребує світ. Я дійсно дуже вдячний за те, що багато людей шукають цей шлях. Вони йшли всліпу шляхом, що привів до смутку й горя, але для них є доступними ліки від всякого нещастя—євангелія Ісуса Христа. Для всіх є намічений шлях, який, хоч і вузький та важкий, але веде назад до Батька всіх нас; і немає іншого шляху, який веде туди⁴.

Церкви світу намагаються, у свій спосіб, принести мир у серця людей. Вони зберегли багато позитивного і чимало істин, вони зробили багато хорошого, але в них немає божественної влади. Також і їхні священники не були божественно вповноваженими⁵.

Лише святі останніх днів є тими, хто мають повноваження від Небесного Батька виконувати обряди евангелії. Світу ми потрібні⁶.

У світі існує справжній голод на слово Господа, і багато чесних душ ревно прагнуть знати, що хоче від них наш Батько Небесний. Я зустрічався з багатьма провідниками церков світу і знайшов серед них благородні натури, які присвятили себе добрим справам, але я рідко коли знаходив серед них тих, кого було покликано служити в різних церковних організаціях, чоловіків, які б мали розуміння цілей їхнього буття або які б усвідомлювали, чому ми тут, у світі. Люди не можуть навчати того, чого не знають самі. Ці хороші люди, не розуміючи евангелії і необхідності її обрядів, зводять навчання на своїх зібраннях переважно до уроків про мораль і до читання псалмів. Окремі уривки з Писань вибираються як тексти для звернень на теми доброчесності, чесності і т.д., усі ці теми корисні й надихаючі, однак мало виголошується проповідей, в яких би пояснювалося, що вимагається від кожної душі, аби ми могли увійти в небесне царство. А саме цієї інформації світ і потребує найбільше. Небагато священнослужителів мають послання для своєї пастви, які б надихали їх на віру в божественність Ісуса Христа і необхідність обрядів евангелії, призначених Ним⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 131].

**Є багато людей, що сприйняли б істину,
якби у них була така нагода.**

Повсюди діти Батька палко бажають знати, що вони повинні робити, але їх було обмануто впливами зла, які поширилися по всій землі; шановані люди землі сліпі до істини. ... Супротивник працює, і єдина сила, здатна нейтралізувати його вплив,—це евангелія Ісуса Христа⁸.

Люди з підозрою ставилися одне до одного. Вони не вірили тому, що чули, і не хотіли робити так, як радив Пилип, один

з учнів Спасителя, під час своєї розмови з Нафанаїлом. Пилип сказав: “Господь прийшов”.

І він описав Його, а Нафанаїл спитав: “А звідки Він?”

І Пилип відповів: “Він з Назарету”. І тоді той добрий чоловік сказав: “Та хіба ж може бути з Назарету що добре?” Пилип сказав: “Прийди та побач”. (Див. Іван 1:43–46).

Нафанаїл був навчений вірити, що ніщо добре не може прийти з Назарета, однак він був людиною, про яку Спаситель пізніше відгукнувся як про ізраїльтянина, що не мав у собі підступності, тобто доброю людиною, але обманутою історіями, які чув.

І коли він одного разу дізнався [про Ісуса], коли він прийняв запрошення учнів: “Прийди та побач”, то прийшов побачити.

Ми відчуваємо велику радість завдяки впливу Його Духа. Ми б хотіли, щоб кожний насолоджувався цим благословенням, тож коли вони питають: “Що то за люди тут?”, нашою відповіддю буде: “Прийдіть та побачте”⁹.

Мій Небесний Батько ... покликав мене йти в багато місць на землі, і більше мільйона миль я проїхав відтоді, як був покликаний на це служіння. Я побував у багатьох землях і кліматичних зонах, і куди б не прибував, я знаходив хороших людей, синів і дочок живого Бога, які чекають на євангелію Ісуса Христа, і є тисячі, сотні тисяч, мільйони тих, хто прийняв би істину, якби вони тільки знали те, що знаємо ми¹⁰.

У світі є багато чудових церковних організацій, багато відданих чоловіків і жінок, які живуть відповідно до волі нашого Небесного Батька, так як вони її розуміють. ...

Усі люди, які будуть жити відповідно до світла, запропонованого їм Господом, і шукати Його в щирій молитві, відчують зворушення у своєму серці, їхній розум відчуватиме Його вплив, і їм буде надана можливість знати, що Бог знову говорив¹¹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 131].

**Ми з ентузіазмом ділимося євангелією,
бо любимо своїх ближніх.**

Сторонньому спостерігачу часом може здаватися, що серед святих останніх днів відчувається якийсь надзвичайний

*“Ті, хто повірить, будуть дотримуватися зразка,
даного Спасителем, коли Він сказав Своїм учням:
“Хто увірує й охреститься,—буде спасений”.*

ентузіазм. Як нещодавно сказав один чоловік: “Мене дивує, з якою радістю ви як народ виконуєте свою роботу. І до кого б я не заговорив—до юнака чи зрілого чоловіка, садівника чи поліцейського з-поміж вашого народу—усі вони щасливі, задоволені і впевнені, що мають євангелію Ісуса Христа” ...

... А що дивного в тому, що в нашому поклонінні є ентузіазм, що ми відчуваємо палке бажання ділитися цими прекрасними істинами зі своїми ближніми? Хіба слід дивуватися тому, що коли приходить час нашим синам бути покликаними служити на місії або коли нас просять відкласти виконання своїх обов'язків і вирушити в дорогу, ставши слугами живого Бога, “зодягненими силою з висоти” і маючи повноваження, яке було надане в ці останні дні, щоб ми могли поділитися з усіма людьми цією чудовою істиною, яка так збагатила наше життя, ... ми робимо це з готовністю й радістю?¹².

Ми несемо [світу] євангелію Ісуса Христа. І бажання спасти душі людські палає в наших серцях. Це не тому, що ми можемо самі зміцнюватися і ставати фінансово могутнім народом; це не тому, що ми можемо уславити свої імена на землі завдяки своїм досягненням; а тому, щоб сини і дочки Бога, де б вони не були, могли почути цю євангелію, яка є силою Бога для спасіння всіх тих, хто повірить її приписам. А ті, хто повірить, будуть дотримуватися зразка, даного Спасителем, коли Він сказав Своїм учням: “Хто увірує й охреститься,—буде спасений, а хто не вірує—засуджений буде” [Марк 16:16]¹³.

Подумаймо про відповідальність, яка лежить на нас, якщо в недбалстві чи байдужості ми проживаємо своє життя, не прагнучи ділитися істиною з тими, кого Господь любить так само, як Він любить нас, і хто є безцінним в Його очах. Я відчуваю, що повинно відбутися якесь пробудження серед декого із членів цієї Церкви. Я думаю, треба значно більше докладати зусиль, щоб ділитися з дітьми нашого Батька всією істиною, яка є в цій Церкві¹⁴.

Коли захворіє якийсь чоловік і він—наш сусід, ми з радістю служимо йому; якщо хтось помирає в його сім'ї, ми стараємося втішити його. Але роки проходять за роками, а ми дозволяємо йому ходити стежками, які знищують його можливість мати вічне життя, і проходимо повз нього, наче він якась нікчема¹⁵.

Чи усвідомлюємо ми, що кожний чоловік створений на образ Божий і є сином Бога, а кожна жінка є Його дочкою? Немає значення, де вони є, вони—Його діти і Він любить їх і бажає їхнього спасіння. Дійсно, як члени цієї Церкви, ми не можемо сидіти склавши руки. Ми не можемо отримувати милостиву ласку нашого Небесного Батька, яка виявляється до нас, знання про вічне життя і егоїстично утримувати це при собі, думаючи, що це нас може благословити. Не те збагачує наше життя, що ми отримуємо, а те, що віддаємо¹⁶.

Будьмо ж достатньо зацікавленими у спасінні людей, щоб виявляти святу старанність заради їхнього навернення: щоб ми могли мати їхню вічну вдячність і любов, а також вдячність нашого Небесного Батька за наш безкорисливий інтерес до Його дітей¹⁷.

Наша місія серед дітей Батька ...—це місія миру, доброї волі до всіх людей. Це палке й сильне бажання ділитися з усіма

дітьми Батька тим хорошим, що Він так щедро вділив нам. І це дає надію, що вони можуть зрозуміти, а тому ми стаємо на коліна, день у день, і молимося, щоб їхні серця могли бути зворушені, щоб Дух Бога міг увійти в їхні душі, щоб вони могли зрозуміти істину так, як вона дається їм¹⁸.

О якби ця велична Церква, із силою, яку їй було дано Богом, могла швидше розповсюджувати істину і спасати народи від знищення. Ми швидко зростаємо як організація, та я радію не стільки кількісному її збільшенню, скільки переконанню, що вплив, який ми маємо, приносить відчутну користь і що діти нашого Батька, з півночі й до півдня, зі сходу й до заходу, чують послання життя і спасіння, без якого вони не зможуть жити в присутності Викупителя людства¹⁹. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 132].

Ми підзвітні перед Господом у тому, наскільки старанно ділилися даром євангелії.

Ми отримали чудовий дар, однак з цим даром приходиться і велика відповідальність. Господь благословив нас знанням, що перевершує знання оточуючих нас людей, разом з цим знанням приходиться і вимога ділитися ним з Його дітьми, де б вони не були²⁰.

Тож я не розумію, як це ми служимо Богу всією своєю могуттю, якщо відвертаємося від Його дітей або якщо проводимо дуже багато свого часу, егоїстично зосереджуючись на власній користі, нагромаджуючи те, що від цього життя, і залишаємо Його дітей у темряві, хоч можемо привести їх до світла. Я розумію так: найважливіша місія, яку я маю у цьому житті, є: по-перше, виконувати заповіді Бога, як їх мене було навчено; і, наступне, навчати заповідей дітей мого Батька, які не розуміють їх²¹.

Не існує іншої євангелії спасіння, і ми, мої брати, носії святого священства, маємо відповідальність не тільки нести це послання народам землі, але й подавати приклад, як жити за нею, та навчати їй тих, хто є нашими ближніми, людьми не нашої віри. Цього дня я попереджаю вас: Господь вважає нас відповідальними за те, щоб закликати Його дітей покаятися і щоб поширювати Його істину. Якщо ми не скористаємося з наших

нагод навчати синів і дочок Бога, які не сповідують нашу віру і які живуть серед нас, цій євангелії нашого Господа, Він питає з наших рук по той бік завіси за те, що ми не зробили²².

Не пройде багато часу, і ми побачимо запис свого життя, і якщо ми були вірні, я впевнений, Батько всіх нас у світі подякує нам і благословить нас за те, що ми привели так багато Його синів і дочок до розуміння мети цього життя і того, як насолоджуватися ним під впливом Його Духа²³.

Якщо ми маємо дух євангелії, то у нас є бажання знайти й навчити якомога більше дітей нашого Батька славетним істинам, які необхідні для їхнього піднесення; і щоб коли настане час і ми станемо у присутності Викупителя людства, ми могли б сказати Йому: “З тією силою, яку Ти дав мені, з усією мудрістю і всім знанням, які Ти дав мені, я прагнув у лагідності і з любов'ю нелицемірною, і з рішучістю, і з добротою привести до пізнання євангелії стільки Твоїх дітей, скільки це для мене було можливим”²⁴. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 132].

Якщо ми ділимося євангелією з Божими дітьми, винагородою нам буде велика радість з ними в цілестіальному царстві.

Ми витрачаємо більшість свого часу, багато хто з нас це робить, шукаючи того, що від цього життя і що ми вимушені будемо залишити, коли підемо звідси, однак є безсмертні душі всіх тих, хто навколо нас, кого, якби захотіли, ми могли б навчати і надихати на дослідження істини, і вживити в їхнє серце знання про те, що Бог живий. Хіба знайдеться у цілому світі скарб, настільки ж цінний для нас, адже ми матимемо їхню вдячність тут і їхнє безкінечне й вічне цінування у світі прийдешньому. Це найважливіша місія²⁵.

Подумайте, що сталося б, якби замість того, щоб бути егоїстами і старатися спасти лише свої невеликі сім'ї, ми могли б рахувати десятками і сотнями чоловіків і жінок, які завдяки нашому впливу прийняли б євангелію нашого Господа. Тоді б ми відчували себе дійсно благословеними й раділи б їхній любові і вдячності вічно²⁶.

“Якщо ми маємо дух євангелії, то у нас є бажання знайти й навчити якомога більше дітей нашого Батька”.

Яка це буде радість по той бік завіси—знайти хороших чоловіків і жінок, які [нині] живуть відповідно до того світла, яке вони мають, стараючись виконувати свій обов’язок перед Богом; і завдяки нашому спілкуванню, завдяки нашому палкому бажанню і готовності ділитися з ними, вони отримають ще якусь інформацію про євангелію нашого Господа і приймуть обряди Його Святого дому і будуть підготовлені до членства в цілестіальному царстві. Яке велике щастя ви відчуєте, якщо, коли настане цей час і ви станете у присутності великого Судді, щоб дати звіт про кілька років життя, проведених у смертному житті, і ці діти нашого Батька, яких Він любить так само, як і нас, стоячи біля нас, скажуть: “Небесний Батьку, це той чоловік, це та жінка, які першими повідомили мені про Твою славетну істину, яка пробудила в мені бажання шукати Тебе більш палко, ніж я це робив до цього. Це той чоловік або це та жінка, які принесли мені це благословення”. І це ще не все.

Коли прийде цей час, коли ви проходитемете через віки вічності, а це довгий час, ви будете відчувати любов і вдячність від кожного чоловіка, кожної жінки і кожної дитини, для яких ви були зняряддям у приведенні їх до вічного щастя. Хіба ж це не варте зусиль? Ми можемо прожити своє життя тут і накопичити кілька сотень чи тисяч доларів, ми можемо мати стада дрібної й великої худоби, коней і землі, але ми не зможемо забрати все це з собою на той бік. Вони не потрібні для вічного життя, вони потрібні нам лише тут; але якщо ми заслужимо вдячність і любов інших дітей Бога, ці почуття будуть з нами навічно. Подумайте, що це означатиме! Коли настане час, і цей світ буде вичищений і очищений вогнем і стане цілестіальним царством, уся нечистота і все небажане будуть зметені, то яким задоволенням буде виявити, що ми у товаристві тих, кому служили у смертному житті, мати спільний спадок з Ісусом Христом, нашим Господом, і йти під Його проводом вічно—хіба це не варте старань? Хіба це не радісна можливість?²⁷. [Див. рекомендацію 6 на сторінці 132].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прогляньте “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 121–123). Чому, на вашу думку, Президент Сміт з таким ентузіазмом ставився до місіонерської роботи? Що для вас означає “перш за все і понад усе бути місіонером для Церкви”?
2. Що пропонує світу відновлена евангелія на додаток до “уроків про мораль”, які пропонують більшість релігій? (Приклади див. на сторінках 123–124).
3. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 124 (див. також УЗ 123:12). Які ви бачили приклади того, що люди долали свої неправильні уявлення про Церкву, прийнявши запрошення: “Прийди і побач”? Які є ефективні способи запропонувати таке запрошення?

4. Прочитайте повністю другий абзац на сторінці 127. Чому, на вашу думку, ми іноді неохоче ділимося евангелією зі своїми ближніми? Вивчаючи написане на сторінках 125–128, подумайте, як ми можемо подолати це небажання.
5. Читаючи параграф, що починається на сторінці 128, подумайте, чи все ви робите, щоб ділитися евангелією, як того очікує від вас Господь. З молитвою поміркуйте, як ви можете виконувати цю заповідь повніше.
6. Прогляньте останній параграф з учень (сторінки 129–131) і подумайте про людину, яка першою познайомила вас чи вашу сім'ю з відновленою евангелією Ісуса Христа. Чим ви можете показати чи виявити вашу вдячність цій людині?

Відповідні уривки з Писань: Амос 8:11–12; Мосія 28:1–3; Алма 26:28–30; Учення і Завіти 4:4; 18:10–16.

Допомога вчителю: “Краще вибрати кілька гарних ідей і провести глибоке обговорення—і глибоке вивчення,—ніж у шаленому темпі намагатися навчати кожного слова з посібника. ... Спокійна атмосфера абсолютно необхідна для того, щоб Дух Господа був присутнім у вашому класі” (Джеффері Р. Холланд, “Навчати і вчитися в Церкві”, *Ліягона*, черв. 2007, с. 59).

Посилання

1. Preston Nibley, “Sharing the Gospel with Others,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), 240.
3. B Conference Report, June 1919, 43.
4. B Conference Report, Apr. 1922, 54–55.
5. B Conference Report, Apr. 1922, 53.
6. B Conference Report, Apr. 1916, 47.
7. B Conference Report, Oct. 1921, 38.
8. B Conference Report, Apr. 1922, 53.
9. B Conference Report, Oct. 1949, 5.
10. B Conference Report, Oct. 1945, 120.
11. B Conference Report, Apr. 1935, 43–44.
12. B Conference Report, Oct. 1927, 46–47.
13. B *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55.
14. B Conference Report, Apr. 1934, 28.
15. B Conference Report, Oct. 1916, 50.
16. B Conference Report, Apr. 1935, 46.
17. “Greeting,” *Millennial Star*, July 10, 1919, 441.
18. B Conference Report, Oct. 1927, 49.
19. B Conference Report, Oct. 1922, 98.
20. B Conference Report, Apr. 1922, 53.
21. B Conference Report, Oct. 1916, 50.
22. B Conference Report, Apr. 1916, 48.
23. B Conference Report, Oct. 1948, 7–8.
24. B *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, 7.
25. B Conference Report, Oct. 1916, 50.
26. B Conference Report, Oct. 1941, 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 214–16; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.

Виконання своєї частини у поширенні євангелії

*Існує багато шляхів, якими ми можемо брати
участь у цій великій роботі з поширення
відновленої євангелії Ісуса Христа.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт, крім того, що служив майже 48 років у якості генерального авторитета, також відслужив для Церкви ще й три місії повного дня, у тому числі два роки як президент Європейської місії. Він закликав членів Церкви готуватися духовно до служіння на місії повного дня і прийняти покликання, коли ті до них прийдуть. Однак він також навчав, що їм необов'язково отримувати офіційне покликання на місію, щоб проповідувати євангелію. Джордж Альберт Сміт був місіонером впродовж усього свого життя і часто нагадував членам Церкви про їхні можливості ділитися євангелією зі своїми сусідами й друзями та заохочував їх бути гарним прикладом послідовників Христа.

Служіння Президента Сміта в Європейській місії розпочалося невдовзі після закінчення Першої світової війни. Унаслідок війни кількість місіонерів у цій місії разюче зменшилась, і старанням збільшити їх число заважало те, що місіонерам не видавали візи. До того ж вороги Церкви поширювали неправдиві історії про святих останніх днів, формуючи серед людей упередження, які було важко долати. І все ж не зважаючи на ці перешкоди, Президент Сміт був впевнений, що робота буде просуватися вперед завдяки прикладу, який подаватимуть святі останніх днів. Він зазначив, що коли Церква стане більш відомою, “її членів оцінять за їхні чесноти” і критики “швидко позбудуться своєї безпідставної упередженості, безпосередньо спілкуючись зі святими останніх

*З 1919 по 1921 рік Джордж Альберт Сміт
служив президентом Європейської місії.*

днів у їхньому повсякденному житті. ... Тоді вони будуть оцінювати нас за нашими плодами, виходячи з особистого спостереження, і та інформація, яку вони будуть передавати, може мати лише один наслідок, і він буде найсприятливіший для нас”¹.

Невдовзі після того як розпочалося його служіння в якості президента місії, він письмово звернувся до членів Церкви в Європі, нагадуючи їм про їхню відповідальність ділитися євангелією і допомагати у подальшому веденні цієї роботи:

“Маючи повну впевненість у тому, що Господь буде схилити серця всіх гідних людей до євангелії, якщо вони зрозуміють її, давайте спільно скористаємося нагодою працювати, поки ще не пізно. Давайте поширювати вчення Господаря для спасіння як матеріального, так і духовного хороших людей Великої Британії та інших країн Європейської місії”².

Через кілька місяців він написав: “Кожний член Церкви повинен знаходити задоволення у навчанні істині. Кожний з нас щодня повинен щось зробити, аби принести світло своїм ближнім. Усі є безцінними в очах Небесного Батька, і Він відповідно до наших старань винагородить нас за їхнє просвітлення. Наша відповідальність не може бути перекладена на інші плечі”³.

Після повернення з Європи в 1921 році Джордж Альберт Сміт повідомив на генеральній конференції: “Упередженість, що існувала проти нас у минулому, значною мірою розвіялась; сотні й тисячі чоловіків і жінок дізналися про роботу, яку ми виконуємо”. Потім він нагадав святим, що треба постійно шукати шляхи, як ділитися євангелією з іншими: “Наша проблема—знайти, як саме ми можемо представити євангелію нашого Господа всім людям. Це наша проблема, і з божественною допомогою ми знайдемо шлях, як її розв’язати. Це покладений на нас обов’язок—з’ясувати, чи немає якихось шляхів, якими б ми могли зробити більше, ніж ми вже зробили, щоб нам задовольнити вимоги Небесного Батька”⁴. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 144].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Кожний член Церкви має відповідальність ділитися євангелією.

Я відчуваю велику вдячність за свої привілеї в Церкві Ісуса Христа, за свої товариські стосунки з чоловіками і жінками з цієї Церкви та з інших церков. Я вдячний за те, що маю безліч друзів у різних церквах світу, розкиданих по різних місцях. Я вдячний за їхню дружбу, але я не буду вдоволений до тих пір, поки не зможу поділитися з ними дечим з того, чого вони ще не отримали⁵.

Ми посилаємо місіонерів до народів землі проголошувати євангелію, як вона була відкрита в ці останні дні. Але не тільки в цьому полягає наша відповідальність. Прямо біля наших дверей є сотні й тисячі обраних синів і дочок нашого Небесного Батька. Вони живуть серед нас, вони стають нашими друзями, але ми не вчимо їх євангелії в тій мірі, як повинні були б це робити, не вчимо їх євангелії, яка, як ми знаємо, є силою Бога на спасіння. Президентство Церкви робить все, що в їхній силі; вони присвячують свій час упродовж робочого дня, і потім, як це часто буває, години аж до пізнього вечора на благо Церкви. Брати, які допомагають їм, добровільно віддають свій час, подорожуючи і навчаючи святих останніх днів та приносячи євангелію дітям нашого Батька. Президенти колів, члени вищої ради, єпископи приходів та їхні помічники невпинно працюють, щоб благословляти людей, і їхня нагорода неодмінно чекає на них. Але чи робимо ми все, що повинні, аби, коли станемо перед судом нашого Небесного Батька, Він би сказав, що ми повністю виконали свій обов'язок перед своїми ближніми, Його дітьми?⁶

В одному з найперших одкровенень ... в Ученні і Завітах читаємо:

“Тепер ось, дивовижна робота має скоро розпочатися серед дітей людських. ...

Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи”. [УЗ 4:1, 3].

Щоб проголошувати істину, вам не обов'язково бути покликаними служити на місії. Почніть з людини, чий дім поруч з вашим,

викликаючи в неї довіру до вас, викликаючи в неї любов до вас своєю праведністю,—і вже ваша місіонерська робота розпочата,

“Бо знайте, ниви вже білі для жнив”. [УЗ 4:4].⁷

Поширення істини не є обов'язком когось іншого, це ваш і мій обов'язок дивитися за тим, щоб дітей людських було навчено евангелії Ісуса Христа в її чистоті. Хіба це не викликає у вас почуття вдячності?⁸

Для кожного з нас існує велика можливість. Я хотів би наголосити на індивідуальній місіонерській роботі кожного з нас серед наших ближніх. Доклавши всіх зусиль, ми здивуємося, побачивши, як багато людей зацікавилися, і вони не лише будуть вдячні нам за те, що ми принесли їм істину і відкрили їм очі до слав і благословень, які Небесний Батько підготував, але вони будуть любити нас і будуть вдячні нам впродовж віків вічності.

Є так багато того, що Господь дав нам і чого інші люди ще не отримали. Ми ж не збираємося бути егоїстичними. У нашому серці має бути бажання поділитися з кожною іншою душею, наскільки це є можливим, радісними істинами евангелії Ісуса Христа.⁹

Тож, рухаючись уперед, кожний з нас, кожний, хто має вплив на своїх сусідів та своїх друзів, не будьмо надто сором'язливими. Нам не потрібно надокучати людям, але даваймо їм відчуття й зрозуміти, що ми зацікавлені не в тому, щоб зробити їх членами Церкви задля кількості, а в тому, щоб привести їх до Церкви, аби вони могли мати ті самі благословення, які маємо ми¹⁰. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 144].

Якщо ми живемо зразковим життям, наш вплив може спонукати інших дізнаватися більше про евангелію.

Пам'ятайте, ми всі маємо відповідальність. Нас може й не бути покликано до виконання певного обов'язку, але у кожного з нас є можливість по сусідству поширювати дух миру, любові й щастя так, щоб люди могли зрозуміти евангелію і були зібрані до кошари¹¹.

Ось кілька днів тому одна з наших сестер перебувала у східних штатах, і в бесіді з одним освіченим чоловіком той сказав їй: “Я не можу вірити так, як ви, але хотів би цього. Це прекрасно”.

“У кожного з нас є можливість по сусідству поширювати дух миру, любові й щастя”.

І так буває з багатьма дітьми нашого Батька, які, спостерігаючи за характером цієї роботи, бачачи вчинки чоловіків і жінок, що сприйняли істину, дивуються досягнутому спокою і щастю, які супроводжують справжнього віруючого. Вони також хотіли б брати участь в ній; і вони змогли б, якби мали віру¹².

Я часто спостерігав і, думаю, більшість з вас, хто мав місіонерський досвід, підтвердять, що жодний хороший чоловік чи хороша жінка не можуть, відчуваючи вплив відданих членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, утриматися й не похвалити те, що вони бачать, перебуваючи з нами. Коли вони залишають нас, інколи їхні відгуки змінюються, але поки вони перебувають під впливом, що йде від Господа через Його слуг, які служать Йому, вони, як правило, із задоволенням відгукуються про те, що побачили й відчули¹³.

Супротивник зі свого боку робить все можливе, щоб перешкодити поширенню евангельських істин. А ваш і мій

обов'язок—тактовно, з братерською любов'ю та з вірою долати упередженість, яку супротивник посіяв у серця дітей нашого Батька, розвіювати неправильні враження, які існують стосовно того чи іншого навіть в головах хороших чоловіків і жінок, і навчати їх євангелії нашого Господа, яка є силою Божою на спасіння всіх, хто вірить в неї й дотримується її¹⁴.

Я думаю, що ця велика організація, до якої ми належимо, має бути здатною подавати такий приклад, щоб оточуючі нас люди, нечлени Церкви, бачачи наші добрі справи, прославляли б ім'я Небесного Батька. Я так відчуваю це. Усе, що нам потрібно робити,—це подавати приклад, бути хорошими чоловіками і жінками, і вони бачитимуть це. Потім, можливо, вони нададуть нам можливість навчати їх про те, чого вони не знають¹⁵.

Якби ми як члени Церкви виконували Божі заповіді, якби ми цінували істину, як повинні її цінувати, якби наше життя підпорядковувалося красотам її вчень так, щоб оточуючі, спостерігаючи за нашою поведінкою, відчували спонукання шукати істину, то ми виконували б чудову місіонерську роботу¹⁶. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 144].

**Ми беремо участь у місіонерській роботі,
допомагаючи підготуватися майбутнім
місіонерам і підтримуючи їх на місії.**

Наша місія не лише навчати євангелії Ісуса Христа і жити за нею, але і в тому, щоб посилати у світ своїх синів і дочок, коли в належний час їх покликають трудитися священнослужителями Церкви. Відбуваючи на це служіння, вони повинні бути так навчені, щоб не піддатися спокусам супротивника; вони повинні бути чистими, непорочними й праведними у своєму житті настільки, наскільки це можливо, і тоді люди, з якими вони контактуватимуть, будуть відчувати вплив від самої їхньої присутності. Дух Божий не буде перебувати в нечистих храмах, але Його Дух буде перебувати з тими, хто тримає себе чистими й люб'язними.

Отже, [виховуймо] наших дівчат і хлопців під впливом Божого Духа¹⁷.

Не дозволяйте своїм дітям зростати без навчання їх принципів євангелії Ісуса Христа. Не чекайте, поки ви пошлете їх на місію, щоб вони там дізнавалися, що означає євангелія. Пам'ятаю, коли я був на півдні [як місіонер] п'ятдесят п'ять—шістдесят років тому, один чоловік, який походив з великої сім'ї, сказав: “Я не знаю, що казати. Я не знаю, що сказати цим людям”.

“Чому?—сказав один з братів.—Навчай їх з Біблії. Іди, візьми свою Біблію і прочитай Буття”. А той чоловік сказав: “Я не знаю, де в Біблії Буття”, і це при тому, що він прибув із ... сім'ї святих останніх днів, щоб нести послання життя й спасіння людям, які жили на півдні. Однак не пройшло багато часу, як його думка змінилася. Він отримав свідчення про істину через вивчення й молитву, і він знав, що євангелія була тут, і він міг стати перед людьми і вільно свідчити про те, що євангелія Ісуса Христа—це істина¹⁸.

Я вражений тим, наскільки важливою є підготовка до цієї роботи. Зовсім недостатньо, щоб хлопець, оскільки він довіряє своїм батькам, виявив бажання зробити те, що вони хочуть, щоб він зробив, і йти у світ та проповідувати євангелію; недостатньо, щоб він прийняв покликання служити на місії, яке Небесний Батько час від часу дає через Своїх слуг; також необхідно, щоб він був підходящим для цієї роботи, досліджував Писання і дізнавався, що Господь хоче, щоб він знав. Важливо, щоб наші сини й дочки міцно стояли у своїй вірі і знали, як це знають їхні батьки, що це—робота нашого Батька. ...

Десяток чоловіків, які відповідають вимогам для цієї роботи, є більш цінними для служіння на місії, ніж сотня тих, хто ігнорує істину і кого самих треба ще навчати, перш ніж вони зможуть пояснити це іншим.

Це—робота нашого Батька, і нею не слід легковажити. Вона має для нас величезну важливість. Давайте ж ... старатися зміцнювати віру в наших дітях, щоб вони могли охоче приймати кожне покликання і щоб в глибині своєї душі відчували готовність сказати: “Я готовий йти туди, куди мій Батько Небесний хоче, щоб я йшов”¹⁹. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 144].

Пролунав заклик, ... щоб ми посилали своїх синів і дочок служити на місії. ... Мені було радісно бачити, що чоловіки і жінки

заощаджують гроші і планують, щоб їхні діти могли поїхати у світ. Кілька тижнів тому один молодий чоловік ... залишив свій дім, щоб поїхати на місію, і його дві сестри ... посилають йому частину свого невеличкого заробітку, щоб він мав благословення, які приходять від служіння на місії. Він першим з їхньої багатодітної сім'ї поїхав на місію, щоб поширювати істину. ... Я знаю цю радість, що прийде в серця цих двох чудови жінок, які завдяки вірі віддають свої кошти братові, аби він міг служити на Господній ниві. Вони отримують благословення, що приходять від навчання євангелії, наскільки його можна отримати, не служачи самим²⁰.

Я думаю ... про наших представників на місіонерській ниві, розкиданих по різних куточках цієї країни і по деяких зарубіжних країнах. Моліться про них, брати і сестри. Їм потрібна допомога Господа, і їм потрібні наша віра й молитви. Пишіть їм і підбадьорюйте їх, щоб вони, отримавши листа з дому, знали: про них пам'ятають увесь час²¹.

Ми беремо участь в місіонерській роботі, самі готуючись служити на місії.

Недалеко вже той час, коли в цій Церкві існуватиме потреба в здібних чоловіках і жінках, щоб навчати істині в тих куточках землі, куди до цього нас не пускали. І якщо ми матимемо вічну радість в царстві нашого Батька з тими, ким Він нас благословив тут, то давайте не будемо егоїстичними у своєму житті,—то готуймося до роботи, щоб йти у світ і проголошувати істину, коли для цього настане нагода, і будьмо зняряддям в руках нашого Батька, щоб привести Його дітей назад до Нього, навчаючи їх красотам Його євангелії²².

Усього кілька років тому багато хто з моїх друзів були заможними людьми, вони мали все необхідне для життя й багато розкоші, і коли було оголошено, що вони можуть поїхати на місію, дехто з них казав: "Я не можу залишити свій бізнес, я не зможу керувати своїми справами, якщо я поїду й залишу те, що маю". Але їхній бізнес лопнув, і вони залишилися ні з чим. Те, що, на їхню думку, їм не можна було залишити, щезло з-під їхнього контролю, і багато хто саме з цих людей сьогодні були б щасливі, якби могли повернутися на десять років назад; і якби

“У цій Церкві є тисячі чоловіків і жінок, які здатні навчати євангелії і які можуть стати ще здатнішими для цього, виконуючи свій обов’язок на місіонерській ниві”.

тоді їх було покликано поїхати на служіння Господу, вони б сказали: “Я впорядкую свої справи, і я щасливий наданій нагоді бути служителем життя й спасіння”.

... Подумайте про наші можливості й привілеї—мати можливість сидіти в домах шанованих людей світу і навчати їх євангелії Ісуса Христа; подумайте, що це могло б означати—сидіти з людьми, які не мають божественної влади, і навчати їх плану спасіння та пояснювати їм, як і вони можуть мати благословення божественної влади, яку маєте ви.

Я відчуваю, що дехто з нас є егоїстичними. Ми настільки раді своїм благословенням, ми настільки щасливі, що оточені зручностями життя і що спілкуємося з найкращими чоловіками і жінками, яких тільки можна знайти у світі, що забуваємо про свій обов’язок перед іншими. Якими щасливими могли б ми бути,

якби намагалися більше приносити у світ хорошого, служачи тим, хто ще не зрозумів євангелію нашого Господа.

Багато хто з нас вже у зрілих літах, багато хто з нас завершили свою трудову діяльність. Церкві потрібні місіонери на ниві. Чоловіки, які розуміють євангелію і які готові віддати своє життя за неї, якщо це буде потрібно, і коли я кажу: нам потрібні місіонери, я маю на увазі, вони потрібні світу²³.

Наша місіонерська нива—перед нами. Ми потрібні синам і дочкам нашого Батька. ... У цій Церкві є тисячі чоловіків і жінок, які здатні навчати євангелії і які можуть стати ще здатнішими для цього, виконуючи свій обов'язок на місіонерській ниві. Вони будуть благословенні засобами, достатніми для виконання роботи, яку Господь хоче, щоб вони виконали²⁴.

Уже близько той час, коли бар'єри, зведені, щоб завадити поширенню євангелії, будуть зняті і перешкоди будуть зметені; і коли звук Господнього голосу пролунає до вас через Його слуг: "Підготуйтеся, щоб вирушити у світ і проповідувати євангелію", не робіть того, що зробив Йона, не намагайтеся сховатися чи втекти від свого обов'язку; не виправдовуйтеся тим, що у вас немає достатньо коштів, щоб їхати [на місію]; не затьмарюйте своє бачення дурницями, які не даватимуть вам побачити вічне життя у присутності Небесного Батька, бо це можна побачити лише завдяки вірі й відданості Його справі. Нехай же кожний чоловік наведе лад у своєму домі; нехай же кожний чоловік, який має священство, наведе лад в самому собі, і коли прийде покликання від слуг Господа, які скажуть йому вирушити у світ навчати істині, попереджати дітей людських, оскільки наш Батько вимагає, щоб вони були попереджені, то нехай же жодний чоловік не ховається за якісь дурниці, щоб його не проковтнула, якщо не велика риба, то марнота світу. [Див. Йона 1:1–17]²⁵.

Це нелегке завдання; можливо, не так вже й приємно бути покликаними вирушити у світ, залишити своїх рідних, але я кажу вам: місія принесе тим, хто вірні, тим, хто виконує це зобов'язання так, як від них може вимагатися, мир та щастя, що перевищують усе розуміння, і підготують їх, щоб у належний час, коли труд життя завершиться, вони стали у присутності свого Господаря, будучи прийнятими Ним завдяки тому, що зробили²⁶.

Я молюся, щоб Його Дух міг перебувати [по всій Церкві], щоб в наших серцях могла бути любов до дітей нашого Батька, щоб ми могли відчувати важливість своєї місії у світі, незважаючи на те, що ми хапаємося за те, що не є нашим, за те, що є лише позиченим нам як управителям, щоб ми не забували про безцінний дар, про безцінний привілей, доступний для нас,—навчати євангелії і спасати душі дітей людських²⁷. [Див. рекомендацію 5 нижче].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Поміркуйте над словами Президента Сміта в параграфі “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 133–135). Чому, на вашу думку, він з таким оптимізмом дивився на місіонерську роботу в Європі, незважаючи на такий відчутний спротив? Як його приклад може допомогти вам, якщо члени вашої сім’ї чи друзі відмовляються від вашого запрошення більше дізнатися про євангелію?
2. Прогляньте перший параграф з учень (сторінки 136–137). Які методи виявилися найефективнішими у ваших стараннях ділитися євангелією з сусідами і друзями?
3. Читаючи параграф, що починається на сторінці 137, подумайте про відомий вам випадок, коли завдяки прикладу члена Церкви якась людина захотіла більше дізнатися про Церкву. Чому ще життя за церковними нормами є таким важливим у місіонерській роботі?
4. На сторінках 139–140 знайдіть, що потрібно робити потенційним місіонерам, аби духовно підготуватися до своєї місії (див. також УЗ 4). Що можуть робити батьки, аби допомогти своїм синам і дочкам у такій підготовці? Як можуть допомагати кворуми священства і Товариство допомоги?
5. Перегляньте останній параграф з учень (сторінки 141–144). Які “дурниці” можуть утримати нас від служіння на місії? Які благословення приходять завдяки служінню літніх місіонерів? Подумайте, що вам потрібно зробити, аби підготуватися до місіонерського служіння.

Відповідні уривки з Писань: Матвій 5:14–16; Марк 16:15–16; 1 Тимофію 4:12; Алма 17:2–3; Учення і Завіти 31:1–8; 38:40–41.

Допомога вчителю: “Якщо ви вдаєтеся до різноманітних навчальних заходів, то це допомагає учням краще розуміти принципи євангелії і більше їх дотримуватися. Ретельно відібраний метод зробить принцип легшим для розуміння, більш цікавим і просто незабутнім” (*Навчати—немає покликання величчю*, с. 89).

Посилання

1. “New Year’s Greeting,” *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, 2.
2. “Greeting,” *Millennial Star*, July 10, 1919, 441.
3. “New Year’s Greeting,” *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, 2.
4. B Conference Report, Oct. 1921, 37–38.
5. B Conference Report, Oct. 1950, 159.
6. B Conference Report, Apr. 1916, 46.
7. B Conference Report, Oct. 1916, 50–51.
8. B Conference Report, Oct. 1929, 23.
9. B *Deseret News*, June 25, 1950, Church section, 2.
10. B Conference Report, Apr. 1948, 162.
11. B Conference Report, Apr. 1950, 170.
12. B Conference Report, Oct. 1913, 103.
13. B Conference Report, Apr. 1922, 49.
14. “The Importance of Preparing,” *Improvement Era*, Mar. 1948, 139.
15. B Conference Report, Apr. 1941, 26.
16. B Conference Report, Oct. 1916, 49.
17. B Conference Report, Oct. 1932, 25.
18. B Conference Report, Oct. 1948, 166.
19. “The Importance of Preparing,” 139.
20. B Conference Report, Apr. 1935, 45.
21. B Conference Report, Oct. 1941, 98.
22. B Conference Report, Oct. 1916, 51.
23. B Conference Report, Oct. 1933, 27–28.
24. B Conference Report, Apr. 1946, 125.
25. B Conference Report, June 1919, 44.
26. B Conference Report, Apr. 1922, 53.
27. B Conference Report, Oct. 1916, 51.

“Ми хочемо чинити добро всім та допомагати всім зрозуміти план життя й спасіння, який Господь відкрив у ці останні дні”.

Як ефективно ділитися евангелією

Наші старання ділитися евангелією найбільш ефективні, якщо ми любимо наших братів та сестер і з нами перебуває Святий Дух.

З життя Джорджа Альберта Сміта

У своїх невтомних стараннях ділитися евангелією з іншими Джордж Альберт Сміт дотримувався ось цього переконання зі свого особистого кредо: “Я не буду примушувати людей жити за моїми ідеалами, але любитиму їх так, щоб вони робили те, що правильно”¹. Він відчував: найкращий спосіб ділитися евангелією—це знаходити позитивні якості в людях іншого віросповідання, а потім сміливо, але з добротою, ділитися з ними додатковими істинами відновленої евангелії Ісуса Христа. Він розповів про один випадок, який трапився під час його служіння президентом Європейської місії:

“Одного дня я їхав у поїзді. Моїм супутником у купе був пресвітеріанський священнослужитель, дуже приємний, вишуканий джентльмен; і коли він надав мені нагоду, я сказав йому, що я є членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Він був вражений і поглянув на мене з подивом. Він сказав: “І вам не соромно належати до такої групи?”

Я посміхнувся йому й відповів: “Брате мій, мені було б соромне не належати до тієї групи, знаючи те, що я знаю”. І потім у мене виникло бажання поговорити з ним та пояснити дещо з того, у що ми віримо. ...

То був добропорядний чоловік, який і уяви не мав про те, що ми намагаємося зробити. Ми були там не для того, щоб засмутити його чи завдати йому горя; ми намагалися допомогти йому.

І коли ми говорили про це, я сказав йому: “У вас неправильне уявлення про мету Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у цій країні. Я тут як один з її представників, і якщо ви просто дозволите мені розказати вам про дещо, я думаю, ви будете до нас ставитися краще”. Я сказав: “Перш за все, ми просимо всіх вас, чудових людей тут і скрізь, дотримуватися всіх прекрасних істин, які ви пізнали у своїх церквах, які ви ввібрали в себе з ваших Писань; тримайтеся всього цього, тримайтеся всього того хорошого, що ви вивчили у своїх освітніх закладах, усього знання й істини, яких ви набули з кожного джерела, тримайтеся ... всього, що є хорошим у вашому характері і прийшло до вас завдяки вашій люблячій сім’ї; тримайтеся всієї любові і всієї краси, які є у вашому серці завдяки тому, що ви живете у такій прекрасній і чудовій країні. ... Усе це—частина євангелії Ісуса Христа. А потім давайте сядемо й поділимося з вами дечим з того, що ще не прийшло у ваше життя, і що збагатило б наше життя і зробило б нас щасливими. Ми пропонуємо це вам без грошей і без жодної платні. Усе, що ми просимо вас зробити,—це послухати, що ми маємо сказати, і якщо це сподобається вам, прийняти це вільно. ...”

“Це позиція Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”².
[Див. рекомендацію 1 на сторінці 154].

Учення Джорджа Альберта Сміта

**Місіонерська робота тоді найефективніша,
коли ми виконуємо її з любов’ю й добротою,
а не з примусом чи критикою.**

Наш Небесний Батько ... послав нас, Своїх представників, у світ не гнати людей чи примушувати їх, а запрошувати. “Іди вслід за Мною!—ось що сказав Спаситель,—І Я вас заспокою!” Саме цього вчить євангелія, і саме в цьому полягає наше священнослужіння³.

Мета Церкви не в тому, щоб робити заяви, які б ображали почуття людей, що не розуміють чогось. Ця Церква не з тих, які критикують і шукають недоліки в інших, натомість, її представники, у душі любові й доброти та з бажанням бути корисними, несуть послання євангелії народам землі⁴.

У всіх ... церквах є добропорядні чоловіки і жінки. У цих різних деномінаціях існує щось хороше, що об'єднує їх разом. Я мав привілей бувати серед людей в різних куточках світу, бувати в домах людей з різних деномінацій світу, як християнських, так і юдейських. Я бував серед [мусульман]; я бував з тими, хто сповідує конфуціанство; і я міг би назвати ще багато інших добродесних людей. У всіх цих організаціях я знайшов чудових людей, і де б я не був серед них, я мав надзвичайно велику відповідальність: не образити їх, не зачепити їхні почуття, не критикувати їх, бо вони не знають істини.

Як представники Церкви, ми маємо відповідальність ходити серед них з любов'ю як слуги Господа, як представники Господаря небес і землі. Вони того можуть цілком і не оцінити; вони, будучи егоїстичними й упередженими, можуть обурюватися, але це не змінить мого ставлення. Я не збираюся робити їх нещасними, якщо можу допомогти їм. Я хотів би зробити їх щасливими, особливо коли думаю про дивовижні можливості, які прийшли до мене завдяки членству в цій благословенній Церкві⁵.

Наше священнослужіння—це священнослужіння любові й терплячості, і ми хочемо чинити добро всім та допомагати всім зрозуміти план життя й спасіння, який Господь відкрив у ці останні дні⁶.

Ми не можемо гнати цих молодих людей і наших сусідів та друзів у царство небесне, сварячи їх та шукаючи в них недоліки, але я хочу сказати вам, що ми можемо любити їх так, як любить їх Небесний Батько, і, можливо, урешті-решт приведемо і їх туди.

Це—наш привілей. Любов—це велика сила, якою можна впливати на цей світ⁷.

Давайте ж ми, ті, хто має знання, ті з нас, хто має свідчення, з дня в день йти вперед і з любов'ю та добротою неудаваною ходити поміж тих чоловіків і жінок, у Церкві чи поза нею, і знаходити, як торкнутися їхніх сердець, та вести їх на шлях, який неодмінно приведе їх до пізнання істини⁸.

Як я молюся, щоб ми як слуги Господа могли мати милосердя до людства, могли мати терпіння до тих, хто помиляється, і в доброті та любові йшли вперед, навчаючи простих принципів

евангелії нашого Господа, аби благословити кожну душу, з якою ми входимо в контакт⁹. [Див. рекомендацію 2 на сторіці 155].

**Нам не потрібно соромитися, ділячись
тим, що, як ми знаємо, є істинним.**

Іноді я відчуваю, що ми недостатньо усвідомлюємо важливість [евангелії], якої ми навчаємо; ми навчаємо їй не з тією палкістю, як вона цього вимагає¹⁰.

Як проголосив апостол Павло [див. Римлянам 1:16], ця евангелія Ісуса Христа є силою Божою на спасіння. Вона є роботою Викупителя. Вона—єдиний шлях, яким ми можемо досягнути найвищого піднесення, яке Спаситель людства призначив отримати тим, хто йде за Ним. Я кажу це не егоїстично, я кажу це з милосердям до дітей нашого Батька, які належать до інших церков. Я кажу це з любов'ю до Його синів та дочок, які не розуміють, але Він наказав, що ми повинні казати про ці речі. Це Його воля: люди повинні знати¹¹.

Я знаю, що Бог живий. Я знаю, що Ісус є Христос. Я знаю, що Джозеф Сміт був пророком Господа. Де б не був, я ніколи не соромився свідчити про ці істини. Я не знаю, чому людина повинна соромитися знання істини через те, що хтось інший не знає її, особливо, коли це стосується евангелії, яка є силою Божою на спасіння¹².

Не слід вважати себе хвастливими, якщо ми знаємо істину настільки, що висловлюємо її. Не слід вважати себе егоїстичними і перейматися цим, якщо ми можемо сказати іншим дітям нашого Батька: “Я це знаю, і ви також можете це знати, якщо захочете”.

Це—краса евангелії Ісуса Христа. Вона—не для кількох осіб, а для кожної душі, яка народилася у цей світ, щоб знати. ... Сьогодні є ті, хто знає, що Бог живий, і є тисячі інших, які могли б знати це, аби могли. ... Ці люди незалежні від нас у тому, щоб знати, але вони залежні від нас у тому, щоб ми навчили їх, як вони можуть знати¹³.

Я знаю, що Небесний Батько промовляв у цей день і вік цього світу і що Його евангелія існує на землі, і хоч я не можу змусити жодну душу прийняти її, я молюся, щоб ми могли мати могутність,

і мудрість, і силу, щоб вплинути на цих своїх ближніх, які не розуміють істини. Давайте виконувати свій обов'язок і давайте приводити їх до кошари Господаря, щоб вони разом з нами могли знати, що Він живий¹⁴. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 155].

**Ми прагнемо додати до щастя й доброти,
які Божі діти вже мають.**

Коли [люди] запитували мене: “А що це за організація, до якої ви належите? Чим це ви так переймаєтеся, що посилаєте своїх місіонерів по всьому світу?” Я інколи відповідав: “Ми хочемо, щоб ви всі були щасливими. Ми хочемо, щоб всі ви насолоджувалися тим, чим насолоджуємося ми”¹⁵.

Тисячі тисяч місіонерів ... відправлялися у світ, і в любові й доброті вони йшли від дверей до дверей, кажучи іншим дітям нашого Батька:

“Вислухайте нас; давайте ми пояснимо вам те, що неодмінно зробить щасливими вас, як це зробило щасливими нас!”

Це є історія місіонерської роботи Церкви, з якою нас ототожнюють¹⁶.

Я пам'ятаю, колись один чоловік сказав мені після того, як ми деякий час поговорили з ним: “Ну, з усього того, що я можу дізнатися про вашу Церкву, вона така ж хороша, як і будь-яка інша церква”. Я гадаю, він думав, що це було великим компліментом для нас; однак я сказав йому: “Якщо Церква, яку я тут представляю, має не більшу важливість для дітей людських, ніж будь-яка інша церква, тоді я неправильно виконую тут свій обов'язок. Ми прийшли не для того, щоб забрати у вас істину і добродітність, які у вас є. Ми прийшли не для того, щоб знайти у вас помилки чи критикувати вас. ... Зберігайте все те добре, що ви маєте, і дозвольте нам принести вам більше хорошого, щоб ви могли бути щасливішими і щоб ви могли підготуватися до того, щоб увійти в присутність нашого Небесного Батька”. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 155].

...У час, коли Спаситель був на землі, у середині часів, існували інші церкви; було безліч деномінацій і сект, і вони вірили, що служать Господу. Великі синагоги Юдеї були заповнені

чоловіками, які вірили, що мають владу священства. Вони вважали, що дотримуються вчень Авраама і Мойсея. Вони продовжували говорити про пришествя у світ Спасителя. Вони закликали чоловіків і жінок до праведних трудів. Вони будували храми й доми для поклоніння. Вони зводили монументи пророкам, які свідчили про існування Бога; деякі з цих пророків були вбиті і вони запечатали своє свідчення кров'ю свого життя. Це були люди, до яких приходив Спаситель. ... В них було багато хорошого. Серед них було багато добродесних чоловіків і жінок. Серед цих людей було багато праведності. Спаситель прийшов не для того, щоб забрати щось хороше від них. Коли Він з'явився серед них, то це було не на їхнє засудження, а для того, щоб закликати їх до покаяння; це було, щоб закликати їх відвернутися від свого гріха і заохотити їх дотримуватися всієї істини, яку вони мали.

... Проголошуючи сім'ї людській, як ми це робимо, що людина відпала від евангелії, ми не проголошуємо щось таке, чого не сталося раніше у світі. Коли ми кажемо, що добродесних чоловіків і жінок було поведено робити те і вірити тому, що не є правильним, ми кажемо це не як засудження, ми кажемо це не з бажанням образити, а ми говоримо це з бажанням, щоб люди могли призупинитися на достатньо довгий час, аби перевірити себе і побачити, куди вони йдуть і якою буде їхня остаточна доля¹⁷.

О якби ми могли дати людству зрозуміти, що ми відчуваємо, аби вони могли усвідомити, що в нас немає бажання зменшувати їхні можливості, а щоб вони відчули, що наші серця линуць до них в любові й доброті без жодного бажання заподіяти шкоду. Наша місія у світі—спасати душі, благословляти їх і створити для них умови, щоб вони могли повернутися в присутність нашого Батька, увінчаними славою, безсмертям і вічним життям¹⁸.

Якщо ми навчаємо Святим Духом, Він свідчитиме про істину тим, кого ми навчаємо.

Місіонери послалилися цією Церквою у всі чотири краї світу, і вони проповідували евангелію Ісуса Христа. Багато з них не навчалися у відомих університетах світу. Їхня освіта великою мірою здобувалася переважно практичним досвідом життя, однак

“Працюймо ж день у день, щоб наш Батько міг благословити нас. Якщо з нами Його Святий Дух, люди, з якими ми контактуємо, відчуватимуть Його”.

у них було те, що має ще більшу силу для натхнення сім’ї людської—напарництво Святого Духа¹⁹.

Подорожуючи по всій території місії, я бачу розвиток тих чудових молодих чоловіків і жінок, які віддано служать, і усвідомляю, що вони не лише вивчають мову країн, в яких працюють, але й знають, що вони мають дар від Господа поширювати істину, яку люди не зможуть отримати в ніякий інший спосіб²⁰.

Багато хто з вас чи ваших предків почули про євангелію, коли їй навчали члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ... Можливо, ви почули її на вулиці, де знаходився смиренний місіонер, який навчав того, що покликав його навчати Господь.

Щось торкнулося сердець тих, хто слухав. У мене траплялися такі випадки на місії. Я бачив групи людей, що стояли і слухали смиренного місіонера, який пояснював мету життя, говорив з

цими людьми та закликав їх покаятися в гріхах; і час від часу я чув, як люди казали: “Я ніколи в житті ще не відчував того, що відчуваю, слухаючи, що каже цей чоловік”²¹.

Якими б обдарованими чи красномовними ми не були, це Дух нашого Батька торкається серця і переконує в божественності цієї роботи²².

Це Господня робота. Люди не змогли б її успішно виконувати, якби вона здійснювалася лише їхніми власними силами. Звичайній людині не під силу було б принести у ваші душі знання, яке ви тепер маєте. Так само і ми як люди не можемо надихнути людей у світі впевненістю, що Бог живий, що це—Його Церква, але якщо ми зробимо свою частину, Небесний Батько благословить наші зусилля²³.

Працюймо ж день у день, щоб наш Батько міг благословити нас. Якщо з нами Його Святий Дух, люди, з якими ми контактуємо, відчуватимуть Його, бо Він пронизуватиме атмосферу, в якій ми живемо, і вони сприйматимуть Його і насолоджуватимуться Ним²⁴.

Порівняно мало є тих, хто прийняв євангелію, як вона була відкрита в останні дні; але є мільйони дітей нашого Батька, які бажають знати Його волю; і коли істину принесуть до них і переконливий вплив Духа буде свідчити їм про істину, вони, одержуючи її, звеселяться²⁵. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 155].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Вивчіть останні два абзаци з “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінки 147–148). Подумайте про когось зі своїх знайомих, хто не належить до Церкви. Якими рисами цієї людини ви захоплюєтеся? В які істини євангелії ця людина вже вірить? Які ще євангельські істини могли б бути особливо корисними для неї? Як такий підхід до людей допомагає нам ділитися з ними євангелією?

2. Читаючи перший параграф з учень (сторінки 148–150), подумайте про час, коли ви відчули хороший вплив завдяки тому, що хтось виявив до вас любов? Чому так важливо уникати критики тих, які мають вірування, відмінні від наших?
3. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 150. Що означає ділитися євангелією “з палкістю”? Як ми можемо ділитися своїм свідченням про відновлену євангелію без хвастощів чи егоїзму?
4. Що, на вашу думку, мав Президент Сміт на увазі, коли сказав: “Якщо Церква, яку я тут представляю, має не більшу важливість для дітей людських, ніж будь-яка інша церква, тоді я неправильно виконую тут свій обов’язок”? (сторінка 151). Що саме пропонує Церква Ісуса Христа, що може додати щастя в житті людини?
5. Читаючи останній параграф з учень (сторінки 152–154), подумайте про якийсь випадок, коли ви з кимось ділилися євангелією. Що допомогло вам досягнути успіху в цьому? Що ви можете зробити, аби старанніше ділитися євангелією?

Відповідні уривки з Писань: Іван 13:34–35; 2 Тимофію 1:7–8; 2 Нефій 33:1; Алма 20:26–27; Учення і Завіти 50:13–22.

Допомога вчителю: Можна розділити присутніх у класі на невеличкі групи від трьох до п’яти чоловік. У кожній з груп призначте керівника. Дайте кожній групі для опрацювання різні параграфи. Дайте завдання прочитати групою їхній параграф та обговорити відповідні запитання, що в кінці розділу. Потім нехай члени класу поділяться вивченим у групах з усім класом. (Див. *Навчати—немає покликання величнішого*, с. 159–160).

Посилання

1. "President George Albert Smith's Creed," *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 199–201; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.
3. B Conference Report, Oct. 1930, 67–68.
4. B Conference Report, Oct. 1931, 120.
5. B Conference Report, Oct. 1945, 168.
6. B Conference Report, Oct. 1927, 47.
7. B Conference Report, Apr. 1950, 187.
8. B Conference Report, Apr. 1934, 30.
9. B Conference Report, Oct. 1928, 94.
10. B Conference Report, Apr. 1916, 47.
11. B Conference Report, Oct. 1927, 48.
12. "At This Season," *Improvement Era*, Dec. 1949, 801, 831.
13. "Opportunities for Leadership," *Improvement Era*, Sept. 1949, 557, 603–604.
14. B Conference Report, Oct. 1930, 69.
15. B Conference Report, Oct. 1948, 7.
16. B Conference Report, Oct. 1946, 5.
17. B *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, 7.
18. B Conference Report, Oct. 1904, 66.
19. B Conference Report, Apr. 1940, 85.
20. B Conference Report, Apr. 1935, 45.
21. B Conference Report, Oct. 1949, 7.
22. B Conference Report, Oct. 1904, 66.
23. B Conference Report, Oct. 1929, 25.
24. B Conference Report, Oct. 1906, 50–51.
25. B *Deseret News*, Jan. 12, 1907, 31.

Розвиток Господньої роботи

*Бог керує Своєю роботою, і Він закликає
кожного члена Церкви брати участь
у подальшому її розвитку.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Коли у 1903 році Джорджа Альберта Сміта було покликано служити в Кворумі Дванадцятьох Апостолів, кількість членів Церкви сягала трохи більше 300000. А на кінець його служіння як Президента Церкви їх було вже більше 1 мільйона. Президент Сміт радів такому стрімкому зростанню, бо це означало, що послання спасіння приходило до все більшої й більшої кількості людей. “Якими щасливими ми повинні бути,—сказав він на генеральній конференції в 1950 році,—і це не тому, що нас стало кількісно більше в організації, до якої належимо, а тому, що більше дітей нашого Батька, більше Його синів і дочок, було приведено до розуміння істини, і вони входять в Його організацію, яку Він підготував, щоб навчати нас шляху життя і вести нас дорогою вічного щастя”¹.

У період з 1903 по 1951 рік, коли Президент Сміт помер, по всьому світу на шляху розвитку Церкви поставало багато труднощів. Такі події, як Перша світова війна, Друга світова війна та Велика депресія (всеохоплююча економічна криза) різко позначилися на кількості місіонерів, яких би можна було послати за кордон. Попри ці труднощі, Джордж Альберт Сміт залишався впевненим, що Церква буде й далі зростати та виконувати своє призначення—“наповни[ти] усю землю” (Даниїл 2:35). У 1917 році, у самий розпал Першої світової війни, він сказав святим: “У мене не опускаються руки через те, що ця істина не може швидше знайти для себе шлях. Навпаки, у цих сьогоденних подіях

*Президент Сміт вважав, що досягнення в технологіях
“справді можуть стати благословенням, якщо ми будемо
застосовувати їх у праведності для поширення істини
й просування Господньої роботи серед людей”.*

я вбачаю спрямовуючу руку всемудрого Батька, що готує шлях для поширення євангелії, яку Він відновив на землі у наші дні”².

Незважаючи на те, що у першій половині ХХ-го століття виникали значні труднощі, виникали також і нові технології, які, на думку Президента Сміта, сприятимуть Господній роботі. Він був великим прихильником розвитку авіаційної промисловості і вбачав в ній можливість виконувати свої призначення генерального авторитета більш дієво. Він також підтримував використання Церквою радіо та телебачення, щоб донести слово Господа до ширшої аудиторії. “Ми повинні ставитися до цих винаходів як до Господніх благословень,—сказав він.—Вони значно збільшують наші можливості. Вони справді можуть стати благословенням, якщо ми будемо застосовувати їх у праведності для поширення істини й просування Господньої роботи серед людей. Велике випробування, що виникає сьогодні у світі, полягає в тому, як ми використовуємо багато з цих винаходів. Ми можемо використовувати їх для знищення, як це було з нами в минулому, або ж ми можемо використовувати їх, щоб просвітлювати й благословляти людство, як того від нас очікує Небесний Батько”³.

У 1946 році під час звернення на генеральній конференції Президент Сміт пророкував про використання таких технологій: “Не пройде багато часу, як з цієї кафедри та інших місць, які будуть надані, слуги Господа зможуть звертатися з посланням до ізольованих груп, які знаходяться так далеко, що до них неможливо дістатися. У той чи інший спосіб, але євангелія Ісуса Христа, нашого Господа, єдина Божа сила на спасіння у підготовці до целестіального царства, буде почута в усіх куточках світу, і багато хто з вас, тут присутніх, буде ще жити й побачить той день”⁴. [Див. рекомендації 1 та 4 на сторінках 166–167].

Президент Сміт розумів, що робота Церкви йде успішно тому, що вона є Господньою роботою, і він навчав святих, що можливість брати участь у цій роботі є благословенням, яке Господь пропонує кожному члену Своєї Церкви. Президент Сміт, виступаючи на першій генеральній конференції, на якій він був присутній як рукопокладений Президент Церкви, сказав: “Я усвідомлюю велику відповідальність, що лягла на мої плечі. Я знаю, що без допомоги нашого Батька Небесного організація,

до якої ми належимо, не може бути успішною. Жодна людина чи група людей не можуть зробити її успішною, але якщо члени цієї Церкви будуть виконувати Божі заповіді, житимуть за своєю релігією, подаватимуть приклад світу, любитимуть свого ближнього, як самих себе, ми будемо йти вперед і все більше щастя буде приходити до нас”⁵.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Для кожного члена Церкви існує багато можливостей брати участь у цій роботі Господа.

Відповідальність за проведення цієї роботи лежить не лише на [Президентіві Церкви], не лише на його радниках, не лише на кворумі апостолів; вона також лежить на кожному чоловіку і кожній жінці, які були хрищені Божими слугами і стали членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ... Ми не можемо передати цю відповідальність комусь, навіть, якби й хотіли; наш Батько поклав її на наші плечі, і ми повинні підставити їх і допомагати завершити цю роботу з тріумфом⁶.

Я вірю в вас, мої брати і сестри. Я впевнений у вашій вірі і вашій цілісності. ... Кожний з вас також відповідальний перед [Господом] за розвиток цієї роботи, як і ті, хто головує над вами. Я не можу сказати: “Чи я сторож брата свого?” Я не можу передати комусь цю відповідальність ... , але стоячи в лавах дітей нашого Батька, я повинен нести свою частину, я повинен нести ту частину тягаря, яку Господь поклав на мене. І якщо я буду ухилятися, то я усвідомлюю, що поплачуся благословенням, яке могло б прийти до мене через послухність заповідям нашого Батька⁷.

З яким великим бажанням ми маємо ходити, добро чинячи. Ледачим є той слуга, який чекає, поки йому у всьому буде дано наказ. [Див. УЗ 58:26–27]. Наш Небесний Батько очікує, що ми будемо звеличувати свої покликання, і немає значення, якими вони можуть бути, і немає значення, наскільки важкий жереб нам може випасти в житті⁸.

Чоловіку необов'язково бути членом Кворуму дванадцятьох або Президентства Церкви, щоб отримати найбільші благословення в царстві нашого Небесного Батька. Це лише посади, які

мають бути в Церкві, і є багато відданих та вірних чоловіків, гідних зайняти ці посади і чий час й таланти потрібні по всій Церкві. ... Пам'ятайте, що в лавах Церкви і скрізь по всій Церкві є безліч можливостей для кожного чоловіка і кожної жінки робити щось для благословення оточуючих і для просування Господньої роботи⁹.

Серед частини тих, хто має священство, і тих, хто займає якісь посади в Церкві, існує тенденція нехтувати причасними зборами та не виконувати інші важливі обов'язки, обмежуючись виконанням лише того, що вимагає їхнє конкретне покликання. Вони можуть бути членами президентства чи вчителями в Недільній школі і, виконавши свої обов'язки у Суботній день, вважають, що цього вже достатньо; або вони можуть служити у [Товаристві молодих чоловіків чи Товаристві молодих жінок], або Початковому товаристві, або відповідати за генеалогічну роботу чи за благополуччя, або мати якесь інше подібне доручення, і якщо вони виконують свої обов'язки у своєму покликанні, то вважають, що вже все зробили.

І хоч ми любимо й благословляємо всіх цих людей за їхнє чудове служіння, ми зобов'язані нагадувати собі, що від усіх нас вимагається жити за кожним словом, що виходить з вуст Небесного Батька [див. УЗ 84:44]. Взагалі-то кажучи, конкретні завдання не звільняють нас від інших наших зобов'язань; і спеціальні збори, як правило, не замінюють, або не витісняють, загальні церковні збори. І крім виконання наших особливих зобов'язань та доручень, від нас очікується, щоб ми жили день у день життям святих останніх днів у самому широкому розумінні цього слова, щоб, побачивши горе або нужду, або потребу в пораді й розраді в якійсь ситуації, ми відразу ж діяли в усьому як Господні слуги.

А ще є такі, хто формально стає членом Церкви, і хто, здається, відчуває себе звільненим від виконання будь-якого служіння. Однак раніше чи пізніше вони відчують у своєму серці тривогу, у думках—сумніви, як це буває з усіма нами, коли ми не робимо того, що, як ми знаємо, має бути цілковито нашим обов'язком. Чоловік, який живе за євангелією Ісуса Христа, ніколи не буде сумніватися в її успіху; а ось чоловік, який нехтує своїм

“Скрізь по всій Церкві є безліч можливостей для кожного чоловіка і кожної жінки робити щось для благословення оточуючих і для просування Господньої роботи”.

обов'язком, який не дотримується своїх завітів, втрачає Духа Господнього, і потім починає цікавитися, що буде з Сіоном. ...

Завжди, коли ви виконуете повноцінно свій обов'язок, ви будете знати, як знаєте те, що ви живете, що це робота нашого Батька і що Він завершить її з тріумфом¹⁰.

Хіба ви не бачите, яка чудова робота розгортається і яке диво відбувається? Хіба ви не бачите, що ми, як окремі люди, віддали лише свою лепту, але безліч людей об'єдналися, і слово Господа поширилося серед дітей людських—не по-войовничому, а в доброті й любові, з бажанням благословити все людство?¹¹. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 166].

Опір не зупинить розвиток Церкви, бо це робота Бога, а не людини.

Спочатку Церква складалася лише з шести її членів. Вона зростала день у день, незважаючи на опір супротивника. Але без могутньої руки праведності, без дбайливого нагляду Небесного Батька ця Церква вже давно була б роздушена, як та шкаралупа. Однак Господь сказав, що Він буде охороняти нас і пообіцяв нам захист, якщо ми будемо шанувати Його та виконувати Його заповіді¹².

Зростання цієї Церкви відбувалося не тому, що вона була популярною. Воно відбувалося всупереч опору обізнаних людей світу; воно відбувалося всупереч опору релігійних наставників, і воно тривало, щоб зібрати тут і там обраних духів, які жили так, що могли досягнути істини¹³.

Я читав щоденник свого діда, Джорджа А. Сміта. ... Я прочитав про пережите ним; дещо—з найбільшнього, а дещо—з дивовижного. В юні роки його послали проповідувати євангелію нашого Господа. Він набував досвіду з іншими чоловіками, яких було покликано на священнослужіння. Люди з лихими думками висунули неправдиві звинувачення проти нього та його товаришів, але він продовжував залишатися вірним, і Господь відстояв їх і звеличив в очах тих людей та дав їм свідчення про божественність цієї роботи, яке було настільки безсумнівним, що жодне завдання не було для них надто важким у справі розповсюдження істини.

Дід був у групі, посланій в Англію проповідувати євангелію в 1839 році. Там супротивник прагнув будь-яким чином відбити у них охоту до цього. Тогочасні записи в їхніх щоденниках вказують на те, що лихі люди зображували їх у хибному світлі, що злі духи нападали на них, але Господь зберіг їх, і вони виконали велику роботу. У той час там було восьмеро з Кворуму дванадцятьох. Серед тих, кого було покликано відправитися в Англію, були чоловіки, які не мали грошей на дорогу, і вони вирушили з дому пішки. Унаслідок тривалої хвороби один з цих чоловіків був надто слабким, щоб самостійно пройти три кілометри до диліжансу, але подолати цю відстань йому допоміг друг. Вони

мали віру в Бога; вони знали, що це була Його Церква, тож вони йшли своєю дорогою, і друзі, які не належали до Церкви, були натхненні давати їм гроші і платити за їхню поїздку через океан, куди вони принесли своє послання; і багато вірних людей прийняли істину завдяки їхньому священнослужінню¹⁴.

Це Божа робота. Це не робота якоїсь людини. Жодна людина чи група людей не могла б просувати її вперед і робити це успішно, не зважаючи на опір світу. Багато разів вони [ті, хто заважав цій роботі] відчували, що Церкві вже прийшов кінець, але щоразу Господь Своєю величною силою піднімав її, і вона йшла з міста до міста, із села до села, з країни в країну¹⁵.

Я знаю, що існує багато труднощів, і ще більші труднощі будуть у дні, що настануть і минуть, але Той Самий Батько Небесний, Який вів дітей Ізраїля, Який спас Даниїла й трьох єврейських юнаків від знищення, Той Самий Небесний Батько, Який зберіг наших предків, що прийшли в [Долину Солоного озера] і встановив їх тут і благословив їх, і зробив можливим у бідності народу мати цей величний [Солт-Лейкський] храм та інші величні храми, ... Той Самий Батько, ваш Батько і мій, готовий пролити Свої благословення на нас сьогодні¹⁶.

Немає підстав занепадати духом. Євангелія Ісуса Христа продовжує котитися далі. У нас є обіцяння від Небесного Батька, що вона буде продовжувати котитися й далі. У жодному з розподілів не було такого запевнення, яке маємо ми. У розподілах, що минули, євангелія забиралася з землі. Коли вона була відновлена в наші дні, було дано обіцяння, що вона ніколи більше не буде забрана з землі або передана іншому народу. Тож я благаю вас, тих, хто поклав свою руку на плуга, не озиратися назад. Служіть Богу і виконуйте Його заповіді¹⁷.

Нам не потрібно тривожитися про розвиток Сіону, бо надійний старий корабель гордо плистиме, і ті, хто є відданими й вірними, дістануться ним у Божу гавань, увінчані славою, безсмертям та вічним життям. Я не боюся за цих літніх чоловіків і жінок, які трималися віри. Я не боюся за юнаків і дівчат, які ходять у послуху Господнім заповідям. ... Але я боюсь, що члени Церкви, які, знаючи волю нашого Батька, не виконували її, які слухають вчення Господа час від часу і відвертаються від них,

не досягнуть цієї мети, якщо тільки не повернуться й не покаються всім своїм серцем¹⁸.

Його робота швидко йде вперед, ми повинні бути активними, щоб йти з нею в ногу. Кожний рік, що минав з моменту організації Церкви, показував, що вона стає сильнішою, ніж у рік попередній. Сьогодні сподівання на постійний успіх кращі, ніж будь-коли раніше. Більше людей дізнаються правду про нас і наше ставлення до них. Упередженість, що виникала через незнання, долається, коли світло поширюється серед мас. ...

Для всіх має бути очевидним, а одного дня це так і станеться, що спротив цій роботі вже дуже давно б припинив її, якби вона не була божественною. Нехай же увесь світ знає, що знищити її неможливо, бо “вона—сила Бога на спасіння кожному, хто вірує”. [Див. Римлянам 1:16]¹⁹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 167].

Бог пристосовує умови у світі так, щоб Його робота могла поширюватися по всій землі.

[Бог] встановив, що послання, проголошене Його слугами у минулі віки, відновлене й розповсюджене Його слугами в останні дні, має бути почутим і що силою Своєї могутності Він пристосовує умови в цьому світі й упокорить дітей людських, щоб вони покалися і з готовністю слухали. Істини, яких ми навчаємо, тобто істини, яких Бог вимагає, щоб ми навчали у світі, знайдуть собі дорогу²⁰.

Господь відкрив одному зі Своїх пророків, що з появою Книги Мормона Він розпочне Свою роботу серед людей для відновлення Свого народу. [Див. 2 Нефій 30:3–8; 3 Нефій 21:1–14; 29:1–2]. Якщо ми усвідомимо, з якою швидкістю евангелія Ісуса Христа може поширюватися тепер у порівнянні з її поширенням у 1830 році, то побачимо, що Господь простяг Свою руку і людям запропонована можливість знати. Не пройде багато часу, і в кожному куточку цього світу евангелія буде почута від слуг Господа, які проголошують її, маючи на це владу. Наш Небесний Батько так пристосовує умови у світі, щоб можна було проповідувати евангелію²¹.

Спаситель сказав, що Його євангелія царства буде проповідуватися в усьому світі як свідчення усім народам, а потім настане кінець! [Див. Joseph Smith—Matthew 1:31]. Господь не вимагатиме неможливого. Він усуває перешкоди, і євангелія “буде проповідуватися”²².

Сіон буде викуплений, і світ, який тепер не розуміє роботу “мормонізму”, буде існувати, аби пізнати, що ця робота є силою Божою на спасіння тих, хто буде виконувати заповіді нашого Батька. Я свідчу, що ця робота швидко розгортається і що “мормонізм” входить в душі людей; що це робота нашого Батька. Самі по собі ми можемо бути слабосильними і нерішучими, але якщо ми будемо доброчесними і чистими у своєму житті, якщо ми будемо робити те, що, як ми знаємо, є правильним, тоді чоловіки і жінки будуть підніматися, щоб продовжувати цю роботу Господа, поки робота нашого Батька не буде завершена так, як Він того бажає. Ті, хто неправильно розуміє нас зараз, будуть знати нас краще. Ті, хто вважає, що у нас є егоїстичні спонукання, позбудуться облуди, і наші брати і сестри у світі, які прагнуть істини та хочуть знати, чого Господь чекає від них, відчують муку в серці і приймуть євангелію. Сіон встане і засяє, і стане славою всієї землі, так проголосив Господь Бог Ізраїлевий²³. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 167].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Президент Сміт пророкував, що “євангелія Ісуса Христа, нашого Господа ... буде почута в усіх куточках світу” (сторінка 159). Завдяки яким технологіям це стає можливим? Якими іншими способами нові технології чи наукові винаходи сприяють Господній роботі?
2. Читаючи перший параграф з учень (сторінки 160–162), подумайте про своє теперішнє покликання або доручення в Церкві. Як виконання свого покликання дає вам можливість брати участь у “просуванні Господньої роботи”? Як сприяють цій роботі ваші зусилля домашнього вчителя чи візитної

вчительки? Як ми всі можемо брати в ній участь, крім того, що виконуємо свої формальні покликання і доручення?

3. На сторінках 163–165 Президент Сміт свідчить про те, що Господь керує роботою цієї Церкви. Що з вашого досвіду показало вам, що це так і є? Як вивчення євангелії і життя за нею у нас вдома демонструє нашу віру в Господню роботу?
4. На сторінках 159 та 165–166 знайдіть, що, за словами Президента Сміта, зробить Господь, аби підготувати дорогу для проповідування Своєї євангелії. Які ви бачите докази того, що це відбулося або відбувається у світі сьогодні?

Відповідні уривки з Писань: Даниїл 2:44–45; Йоїл 2:27–28; Мосія 27:13; Учення і Завіти 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Мойсей 1:39.

Допомога вчителю: “Може статися, що ви не знаєте відповіді на запитання. Якщо таке трапляється, просто скажіть, що ви не знаєте. Можете сказати, що постараетесь знайти відповідь на це запитання. Або ж можете запропонувати тим, кого навчаєте, самим знайти відповідь, а на наступному уроці дати їм можливість розповісти, про що вони дізналися” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 64).

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1950, 6.	13. B Conference Report, Oct. 1916, 47.
2. B Conference Report, Apr. 1917, 37.	14. B Conference Report, Apr. 1931, 32–33.
3. B <i>Deseret News</i> , May 10, 1947, Church section, 10.	15. B Conference Report, Oct. 1931, 122–123.
4. B Conference Report, Oct. 1946, 6.	16. B Conference Report, Oct. 1945, 174.
5. B Conference Report, Oct. 1945, 173.	17. B <i>Deseret News</i> , Aug. 20, 1921, Church section, 7.
6. B Conference Report, Apr. 1904, 64.	18. B Conference Report, Oct. 1906, 49.
7. B Conference Report, Oct. 1911, 44.	19. “New Year’s Greeting,” <i>Millennial Star</i> , Jan. 1, 1920, 3.
8. B Conference Report, Apr. 1934, 30.	20. B Conference Report, Apr. 1917, 37.
9. B Conference Report, June 1919, 42–43.	21. B Conference Report, Apr. 1927, 82–83.
10. “Our Full Duty,” <i>Improvement Era</i> , Mar. 1946, 141.	22. “New Year’s Greeting,” 2.
11. B Conference Report, Apr. 1930, 68.	23. B Conference Report, Apr. 1906, 58.
12. B Conference Report, Oct. 1945, 170–171.	

“Святі останніх днів, шануйте Суботний день і святить його, і це принесе вам велику радість”.

“Піднось свої священнодійства в Мій святий день”

*Дотримання Суботнього дня у святості
і гідне прийняття причастя приносять
нам зміцнену духовну силу.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Ще хлопчиком Джордж Альберт Сміт дізнався, що важливо шанувати Суботній день. Часто в неділю ватага сусідських хлопчаків приходила до його дому після Недільної школи, щоб запросити його пограти з ними у м'яча. “Я був таким, як і ці хлопчаків,—сказав він,—Я вважав, що це було б так чудово пограти у м'яча або інші ігри. Але в мене була чудова мама. Вона не казала: “Тобі не можна робити цього”, а казала: “Синку, ти будеш щасливіший, якщо не робитимеш цього. ...” Хочу сказати вам, що я вдячний за таке своє навчання вдома”¹. Те, як вплинуло мамине навчання, можна помітити в тому, що Президент Сміт часто нагадував святим, що дотримання Суботнього дня святим, приносить великі благословення.

Як генеральний авторитет, Джордж Альберт Сміт мав можливість відвідувати церковні недільні богослужіння в багатьох місцях. Спостерігаючи за тим, як святі поклоняються разом у Суботній день, він був задоволений їхнім благоговійним ставленням до причастя: “Я відчуваю, що для членів Церкви важливо розуміти священність причастя Господньої вечері. ... Я радію, коли бачу, що наші брати і сестри йдуть до святилища й приймають ці символи ... гідно”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 177].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Божа заповідь святити Суботній день— не тягар, а благословення.

[Господь] навчав, що ми повинні святити Суботній день. Один день із семи був виділений як Його день, і зважаючи на всі Його благословення, які Він давав нам в інші дні, мені здається, що ми повинні знаходити радість, роблячи те, що Він просить нас робити в Його святий день, і я вірю, що без цього ми не знайдемо щастя. ... Він хоче, щоб ми були щасливі, і сказав нам, як досягнути цього щастя³.

Ми повинні думати про призначення цього [Господнього] дня і брати участь в богослужінні, щоб відчутти на собі його вплив. Чого б можна було досягнути світу, якби всі діти Небесного Батька—а ми всі є Його дітьми—з повагою ставилися до Його бажання—зробити Суботній день днем поклоніння. Немоżliво навіть уявити, які зміни на краще могли б статися, і не лише в нашому народі, але й в усіх народах світу, якби ми шанували Суботній день і дотримували його у святості⁴.

Субота стала днем розваг ... —днем, який тисячі виділили для того, щоб порушувати заповідь, яку Бог дав давним-давно, і я переконаний, що значною мірою причина суму і розчарувань, які зараз вражають і надалі вражатимуть людство, полягає в тому, що вони ігнорують Його увіщування зберігати у святості Суботній день⁵. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 177].

Одну з перших проповідей, промовлених у цій Долині [Солоного озера], промовив Президент Бригам Янг, і він застеріг людей, щоб вони шанували Суботній день і святити його, і якими б важкими не були їхні обставини, вони не повинні були виходити на роботу й займатися фізичною працею у Суботній день. ... Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів закликала своїх людей пам'ятати, що Суботній день необхідно святити, бо нашому Небесному Батьку приємно, щоб ми так робили⁶.

Давайте навчати хлопчиків і дівчаток [Церкви], коли вони зростають, робити те, що Господь хотів би, аби вони робили в Суботній день, і несподіваним буде вплив, який вони зможуть

мати у тих громадах, де живуть. Якщо світ не покається у своєму недбалстві і байдужості, якщо ми, святі останніх днів, не покаємося в тих багатьох випадках свого безтурботного ставлення до цього святого дня нашого Небесного Батька, до нас не прийде вся та радість, все те щастя, які ми хочемо мати тут, їх не буде з нами і у вічності⁷.

Деякі люди, здається, думають, що якщо вони відвідали релігійні збори або виконали частину служіння, що вимагається від них у неділю, то після цього вони вже вільні шукати собі розваг і долучатися до заходів, які несумісні з духом Суботнього дня, і при цьому все ще мають прихильність нашого Батька. Я кажу вам: якщо члени Церкви, знаючи краще, уперто продовжують оскверняти Суботній день гонитвою за світськими задоволеннями, вони втратять свою віру; і Дух нашого Небесного Батька відійде від них⁸.

Це не дрібниця—порушувати Суботній день. Я хочу сказати: порушуючи Суботній день, ви кожного разу втрачаєте, ви втрачаєте більше, ніж можете здобути, і немає значення, що ви, на вашу думку, збираєтеся отримати⁹.

Забувати, що він [Суботній день] є Господнім днем, як дехто з нас, здається, забуває, є виявом невдячності. Він відділив один із семи днів не для того, щоб зробити його тягарем, а щоб принести радість в наше життя і щоб наші домівки могли бути місцем збирання сім'ї, щоб батьки і діти могли збиратися біля домашнього вогнища, зміцнюючи свою любов одне до одного. ...

Святі останніх днів, шануйте Суботній день і святіть його, і це принесе вам велику радість; Небесний Батько пошле вам благословення, які стають можливими завдяки послуху Його волі й поради¹⁰.

Відвідування церкви—важлива частина дотримання Суботнього дня у святості.

Якщо ми чинимо так, як Небесний Батько хоче, щоб ми чинили, ми будемо у Суботній день іти в Його святий дім і там приймати причастя на спомин про жертву, яку приніс заради нас Викупитель людства¹¹.

Цей [Суботній день]—святий день Господній; це день, який Він відділив і в який ми повинні поклонитися Йому, і в ці останні дні Він дав додаткову заповідь, щоб у Його святий день ми йшли у дім молитви й посту і там визнавали свої помилки, а також свідчили у присутності одне одного [див. УЗ 59:9–12]. ...

У цей дивовижний вік, коли люди можуть, зручно вмовившись, сидіти в себе вдома та слухати світську музику, публічні звернення і проповіді, вони залишатимуться в себе вдома і, можливо, будуть відчувати, що отримують все, що могли б отримати, якби пішли в місце, призначене для релігійного богослужіння.

Святим останніх днів не слід цим обманюватися. Корисним для нас є не лише слово, яке ми чуємо, але дуже важливим є і вплив, що поширюється в наших домах поклоніння і йде від Небесного Батька. У нас вдома може бути радіоприймач, але нам не буде від нього такої духовної користі, як від відвідування дому Господа в Його святий день, де нам дозволено прийняти причастя і де ми молимося й просимо про благословення нашого Небесного Батька та отримуємо свідчення про істину, призначену спасти людство¹². [Див. рекомендацію 3 на сторінці 177].

Приймати причастя в Суботній день—священний привілей.

На мою думку, більшість з нас, можливо, усвідомлює, який дар приходить до нас тоді, коли нам надається можливість сходитися в мирі й тиші, зустрічатися разом і приймати символи відданого на смерть тіла і пролитої крові нашого Господаря. Так повинно бути, і, я гадаю, так є, що кожний з нас розуміє: це найсвятіша і найурочистіша нагода усвідомити, що ми відновлюємо наші завіти з Тим, Хто віддав Своє життя, аби ми могли воскреснути й бути піднесеними. Коли ми причащаємося цими символами, я впевнений, ми всі усвідомлюємо, що причастя, встановлене Ним Самим перед тим, як піти з життя, має бути для нас духовним піднесенням, і натхненням, і благословенням упродовж усієї вічності¹³.

Причастя має велике значення. Сам Господь постановив, щоб ми причащалися цими символами. Багато людей вірять, що необхідно бути хрищеними і що для них мають бути виконані

“Причастя, встановлене [Господарем] перед тим, як піти з життя, має бути для нас духовним піднесенням, і натхненням, і благословенням упродовж усієї вічності”.

інші обряди євангелії, але при цьому вони байдуже й легко-важно ставляться до причастя Господньої вечері. Небесний Батько вважав причастя настільки важливим, що через Свого Улюбленого Сина і апостолів та пророків, як це записано у Писаннях, наказав святим причащатися регулярно. Три євангелісти [автори Євангелій] написали про це [див. Матвій 26:26–28; Марк 14:22–24; Лука 22:19–20], і ми знаходимо, що Писання, в багатьох місцях, навчають про важливість причастя, як про це навчав і Сам Господь, коли жив у тілі. Наш Небесний Батько не дає нам заповідей чи порад, які були б не важливими. Він навчає нас для нашого духовного піднесення, для нашого зростання й розвитку, і якщо ми будемо дослухатися до Його поради, це підготує нас, щоб ми могли повернутися в Його присутність. ... Від нас очікується, що в кожний Суботній день ми будемо зустрічатися разом і причащатися символами тіла і крові нашого воскреслого Викупителя. ...

Також ми знаходимо посилання на це у 18-му розділі книги Третій Нефій, де Спаситель настановляє народ на цьому [Американському] континенті, так само як Він навчав і Своїх учнів у Старому світі, виконувати обряд причастя. Там читаємо:

“І коли люди з натовпу з’їли і сповнилися, Він сказав учням: Дивіться, буде одного з-поміж вас посвячено, і йому Я дам владу, щоб він розламував хліб і благословляв його, і давав його людям з Моєї церкви, всім тим, хто повірить і буде хрищений в Моє ім’я.

І це ви завжди будете ретельно виконувати, саме як Я зробив, саме так, як Я розломив хліб, і благословив його, і дав його вам”.

... А в наступному вірші читаємо:

“І це ви будете робити в пам’ять Мого тіла, яке Я показав вам. І це буде свідченням Батькові, що ви завжди пам’ятаєте Мене. А якщо ви завжди пам’ятатимете Мене, Мій Дух буде завжди з вами”. [3 Нефій 18:5–7].

... До того ж ми знаходимо, що і в наші дні Господь дав нам одкровення стосовно цього. У розділі 20 Учення і Завітів Господь дає нам настанови щодо причастя. У цьому одкровенні, починаючи з 75-го вірша, Він каже:

“Доцільно, щоб Церква часто зустрічалася разом, щоб причащатися хлібом і вином у пам’ять Господа Ісуса;

І старійшина або священник має благословляти це; і таким чином має він благословляти це—він має стати навколішки з Церквою і звернутися до Батька в урочистій молитві, кажучи:”

Зверніть увагу на прекрасну молитву, яка йде далі ... :

“О Боже, Вічний Батьку, ми просимо Тебе в ім’я Твого Сина, Ісуса Христа, благословити і освятити цей хліб для душ усіх тих, хто причащається ним, щоб вони могли їсти в пам’ять тіла Твого Сина, і свідчити перед Тобою, о Боже, Вічний Батьку, що вони бажають узяти на себе ім’я Твого Сина і завжди пам’ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, які Він дав їм, щоб Його Дух міг завжди бути з ними. Амінь” [УЗ 20:75–77].

Молитва благословення води є дещо схожою [див. УЗ 20:78–79].

Якими священними, якими глибоко священними є думки, висловлені в причасній молитві. Я настійливо прошу вас, мої брати, щоб ми, виконуючи обряд причастя, точно повторювали ... слова, дані через одкровення, і щоб ми робили це з Духом Господнім. Коли ми повторюємо ці молитви, ми повинні відчувати те, що висловлюється словами, які ми промовляємо¹⁴.

Іноді у мене є побоювання, що при виконанні обряду причастя на деяких наших зборах немає урочистої атмосфери, якою б вона мала бути. Це такий священний привілей. ... Ті, хто [приймає] причастя, повинні тримати в пам'яті зобов'язання, яке вказується у молитві¹⁵. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 177].

Гідне прийняття причастя відновлює наші духовні сили.

Ми вживаємо матеріальну їжу, тобто ми вживаємо хліб і воду і т.д., щоб жити фізичне тіло. Також необхідно, щоб ми вживали символи тіла і крові нашого воскреслого Господа, щоб збільшити свою духовну силу. Помічено, що чоловіки і жінки, які з року в рік залишаються без причастя від Господньої Вечері, поступово втрачають Дух Небесного Батька; вони втрачають Його напарництво, коли мали можливість долучитися до цього благословення, але не скористалися з цього. ...

Я звернувся до уривка з Писань, це 11-й розділ Першого послання коринтянам, починаючи з 23-го вірша, де читаємо:

“Бо прийняв я від Господа, що й вам передав, що Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, узяв хліб,

подяку віддав, і переломив, і сказав: “Прийміть, споживайте, це тіло Мое, що за вас ломається. Це робіть на спомин про Мене!”

Так само і чашу взяв Він по Вечері й сказав: “Ця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене!”

Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити,—смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде.

Тому-то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню негідно,—буде винний супроти тіла та крові Господньої!

Нехай же людина випробує себе, і так нехай хліб їсть і з чаші хай п'є.

Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є.

Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто заснули". [1 Коринтянам 11:23–30].

... Я хочу привернути вашу увагу до того факту, що існує небезпека, якщо ми робимо це [тобто приймаємо причастя] не гідно. Перш ніж прийняти причастя, наше серце повинно очиститися; наші руки повинні бути чистими; ми повинні позбутися ворожості до тих, з ким спілкуємося; ми повинні бути в мирі з оточуючими нас; і ми повинні мати у своєму серці бажання чинити волю нашого Батька та виконувати всі Його заповіді. Якщо ми так робимо, прийняття причастя буде для нас благословенням і відновить нашу духовну силу. ...

... Ми повинні серйозно задумуватися над завітами, які укладаємо з нашим Батьком. Давайте дуже уважно ставитися до цих завітів, і давайте слідкувати за тим, щоб пити і їсти гідно для благословень нашої душі і зміцнення нашої духовної сили. Ці благословення—для вас, мої брати і сестри, хто є одновірними. Цінуймо їх і живімо гідно їх, щоб своїм життям ми могли виявляти нашу віру. Нехай жоден з нас не опиниться під засудженням, приймаючи причастя негідно, тим самим позбавляючи себе напарництва Духа нашого Батька¹⁶.

Ми повинні приймати його [причастя] у смиренні, підготувавшись, щоб мати чисті руки й чисте серце та бажання бути прийнятними для нашого Батька; тоді ми прийматимемо його гідно і матимемо благословення, що приходить до нас¹⁷.

Нехай Господь благословить нас; нехай Його Дух проллється на нас. Давайте любити одне одного, як це заповів нам робити наш Батько. Якщо ми можемо гідно приймати причастя, то зможемо любити одне одного, саме так, як Батько наказав, пам'ятаючи, що Він сказав нам: "Якщо ви не єдині, ви не Мої". [УЗ 38:27]¹⁸. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 177].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте останній абзац на сторінці 169. Якби Президент Церкви відвідав ваші причасні збори, яке б, на вашу думку, у нього склалося враження? Що можете зробити особисто ви, щоб виявляти більше благоговіння до Господа і причастя?
2. Подумайте над словами Президента Сміта у другому й третьому абзацах на сторінці 170. Яка була б користь суспільству взагалі, якби більше людей шанували Суботній день? Якими прийнятними способами можна допомогти нашим сім'ям та іншим людям побачити, що дотримання у святості Суботнього дня є благословенням, а не тягарем?
3. Які є переваги від спільного поклоніння в неділю, які ми не можемо отримати, просто вивчаючи євангелію у себе вдома? (Див. приклади на сторінках 171–172; див. також УЗ 59:9–12).
4. Читаючи параграф, що починається на сторінці 172, подумайте, що ви можете зробити, аби обряд причастя став більш значущою частиною вашого життя. Які є ефективні способи допомогти дітям підготуватися до причастя і ставитися до нього з благоговінням?
5. Читаючи останні чотири абзаци з учень, (сторінка 176), знайдіть, що, за словами Президента Сміта, робить нас гідними приймати причастя. Чому, на вашу думку, гідне прийняття причастя збільшує нашу духовну силу?

Відповідні уривки з Писань: Вихід 20:8–11; Ісаїя 58:13–14; Матвій 18:20; 3 Нефій 18:1–12; 20:8–9; Мороній 6:5–6.

Допомога вчителю: “Досвідчений вчитель не думає: “Що я буду робити сьогодні у класі?”, а запитує: “Що мої студенти будуть робити сьогодні у класі?”; не “Чому саме я навчатиму сьогодні?”, а скоріше “Як мені допомогти моїм студентам зрозуміти, що їм потрібно знати?” (Вірджинія Пірс в *Навчати—немає покликання величнішого*, с. 61).

Посилання

1. B Conference Report, Oct. 1948, 188.
2. B Conference Report, Apr. 1908, 34–35.
3. B Conference Report, Oct. 1937, 50.
4. “A Faith Founded upon Truth,” *Deseret News*, June 17, 1944, Church section, 4.
5. B Conference Report, Oct. 1935, 120.
6. B Conference Report, Apr. 1948, 13–14.
7. “Tribute to Richard Ballantyne,” *Instructor*, Nov. 1946, 505.
8. “Faith—and Life,” *Improvement Era*, Apr. 1949, 252.
9. B Conference Report, Oct. 1948, 188.
10. B Conference Report, Oct. 1932, 23.
11. B Conference Report, Oct. 1932, 23.
12. B *Deseret News*, Jan. 31, 1925, section 3, page 4.
13. “The Sacredness of the Sacrament,” *Improvement Era*, Apr. 1946, 206.
14. B Conference Report, Apr. 1908, 35–37.
15. “The Sacredness of the Sacrament,” 206.
16. B Conference Report, Apr. 1908, 34–35, 37.
17. B Conference Report, Apr. 1908, 36.
18. B Conference Report, Apr. 1908, 37.

Зміцнююча сила віри

Віра—це дар від Господа, завдяки якому праведним дається можливість творити дивовижні справи.

З життя Джорджа Альберта Сміта

У 1919 році Джордж Альберт Сміт, тоді ще член Кворуму Дванадцятих Апостолів, був покликаний служити президентом Європейської місії. Невдовзі після прибуття президент Сміт у своєму зверненні до місцевих святих вказав на тяжкі умови в Європі, яка все ще піднімалася з руїн після Першої світової війни: “Я усвідомлюю, що ми живемо у важливий період світової історії. У нових натягнутих стосунках, що існують між конфліктуючими народами, і в атмосфері неспокою, яка відчувається повсюди серед дітей людських, я відчуваю велику відповідальність йти їм назустріч і найпалкіше прагну божественного проводу у виконанні своїх обов’язків”. Президент Сміт мав віру, що незважаючи на тяжкі часи, які настали для них, зусилля членів Церкви і місіонерів будуть винагороджені успіхом: “З допомогою хороших, здібних колег в офісі [місії] та відданих чоловіків і жінок на території місії, я із задоволенням чекаю на багаті жнива чесних душ”¹.

Для Президента Сміта як президента місії одним з найневідкладніших завдань було збільшити кількість місіонерів в Європі. За час війни Церква послала до Європи зовсім мало місіонерів, а тепер нестача продовольства та інші економічні негаразди були причиною того, що європейські посадовці неохоче видавали візи іноземцям. Тож перед президентом Смітом постало нелегке завдання—переконати цих посадовців дозволити місіонерам перебувати в їхніх країнах. У листі до дочки Емілі президент Сміт розповів про поїзду в Лондон, яку він здійснив з цією метою.

“Наш американський посол був дуже люб’язний і зміг домовитися про нашу зустріч з сером Робертом Хорном, міністром

“У Писаннях повно доказів того, яку силу має віра... Вірою пророк Ілля прикликав вогонь з неба, щоб той “пожер” його жертву”.

праці Великої Британії. Представившись в офісі, ми передали лист від посла секретареві сера Роберта, який спитав нас, чи не може наша справа почекати, оскільки його шеф вже через кілька хвилин вирушає до Шотландії і повернеться через три тижні. Я запевнив його, що ми були б дуже вдячні, якби він віддав нам п'ять хвилин свого часу зараз, оскільки ми не живемо в Лондоні і наша справа є невідкладною. Секретар зайшов до сера Роберта і скоро повернувся, повідомивши нам, що той віддав свою поїздку і зустрінеться з нами сьогодні о четвертій. Того ранку я молився так палко, як тільки міг, щоб перед нами відкрився шлях, і коли нас запросили прийти знову, я відчув велику вдячність до нашого Небесного Батька”.

У призначений час президента Сміта і його товаришів запросили до кабінету сера Роберта Хорна. “Ми старалися розказати йому, що нам потрібно, і запевнили його, що Велика Британія потребує того, про що ми просимо. Приблизно півтори години він з дуже великою цікавістю слухав про історію Церкви, нашу віру і т.д.

Після того як я закінчив, він знову спитав мене, чого ми хочемо від нього, і коли ми сказали, що хочемо отримати дозвіл на збільшення кількості наших місіонерських сил до двохсот п'ятдесяти, а саме стільки їх було до війни, він відповів, що із задоволенням дасть розпорядження своєму відомству, щоб такій кількості місіонерів було дозволено перебувати у країні відразу ж після їхнього прибуття. Звичайно, ми були дуже задоволені і залишили його, запевнивши, що після розмови з ним на душі нам стало набагато легше.

У мене було впевнене відчуття, що ми подружилися з одним з найвпливовіших людей Англії і я міг не вагаючись приходити до нього у будь-який час, якщо в цьому виникатиме потреба”².

Джеймс Ганн Мак-Кей, один з місіонерів, присутніх на зустрічі президента Сміта з сером Робертом Хорном, пізніше сказав: “Подивіться-но, яку прекрасну роботу він виконав. Тоді було всього кілька старійшин [у місії]. І хоч шлях, здавалося, був перегорджений, він таки пішов, сповнений натхненням від Господа, і зміг відімкнути двері до посадовців, здобути їхню довіру. І врешті-решт ми отримали бажані для нас дозволи, щоб старійшини

могли прибувати і братися до своєї роботи та здійснювати свою місію, просуваючи справу Бога і виконуючи Його роботу, і таким чином він дав нам можливість здобути свідчення, що Бог керує цією роботою”³. Старійшина Мак-Кей приписував успіх президента Сміта його “вірі, відданості та милосердю до всіх, з ким він спілкувався”. “Я працював з ним,—сказав він.— З ним я радився; з ним я молився, і я знаю, що його віра і прихильність були такими ж глибокими, як саме життя”⁴. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 188].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Силу віри ясно показано у Писаннях.

Нам сказано, що без віри ми не можемо догодити Богу [див. Євреям 11:6]. Саме вона є рушійною силою усіх дій, і в Писаннях повно доказів того, яку силу має віра. Саме завдяки своїй вірі Ной зміг збудувати ковчег, і через послухність Божим заповідям він та його домашні були врятовані, а ті, хто не мав віри, були поглинуті великим потопом [див. Буття 6:13–22; 7:1–24].

Завдяки вірі Лот і члени його сім’ї були збережені, коли вогонь з небес знищував міста Содом і Гомору та винищив їхніх жителів, які не мали віри [див. Буття 19:12–25]⁵.

Вірою Мойсей вивів народ Ізраїля з рабства, і пройшли вони через Червоне море як по суші; сила-силенна єгиптян, що гналися за ними, спробували теж перейти його, однак їх було по-топлено. Безліч людей було нагодовано манною з неба. Коли Мойсей вдарив по скелі в Хориві, вода хлинула, щоб [втамувати] їхню спрагу; і вони, пройшовши пустинею, були приведені до землі обіцяної. [Див. Вихід 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6]⁶.

Даніїл продовжував і далі відкрито молитися Богу Ізраїля, хоч це й було всупереч наказу, підготовленому його ворогами для його знищення, через це його було кинуте до лев’ячої ями і залишено там на всю ніч. Він знав, що Небесний Батько може зберегти його, і впевненість його була непохитною. Наступного ранку, на світанку, цар прийшов до ями і знайшов там Даніїла живим. Його віра була винагороджена: хижі звірі не завдали йому шкоди і цар виявляв йому свою велику прихильність. [Див. Даніїл 6:4–28].

“Вірою Мойсей вивів народ Ізраїля з рабства, і пройшли вони через Червоне море як по суші”.

Три євреї, Шадрах, Мешах та Авед-Него, які відмовилися поклонитися золотому бовванові, встановленому Навуходоносором, були кинуті в палахкотячу вогненну піч, яку натопили в сім разів більше, ніж звичайно. Вони довірилися живому Богу, і їхня віра була винагороджена збереженням їхнього життя. [Див. Даниїл 3:8–28].

Вірою пророк Ілля прикликав вогонь з неба, щоб той “пожер” його жертву, і цар та народ переконалися, що Бог Ізраїля є Богом, а Ваал—ні [див. 1 Царів 18:36–40].

Це завдяки вірі брат Яреда і ті, хто був з ним, зберегли мову своїх батьків під час змішання мов, що сталося при Вавилонській башті, і вони були приведені у цю Західну півкулю [див. Етер 1:33–43]. ... Це була така ж віра, яка дала Легію перетнути зі своєю сім’єю води і ступити на цю землю, вибрану серед усіх інших земель.

Саме віра дала можливість учням Ісуса витерпіти переслідування, які випали їм, і, незважаючи на спротив юдеїв, запроваджувати євангелію, яку Спаситель приніс їм⁷.

Саме вірою були вчинені всі чудеса Викупителем світу і тими, хто був з Ним. Від початку часів і до сьогоднішнього дня тільки вірний чоловік мав силу від Бога⁸. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 188].

Сила віри виявляється в житті праведних святих у цьому розподілі.

У цьому останньому розподілі саме завдяки своїй цілковитій вірі в Бога юний пророк [Джозеф Сміт] пішов у гай, став на коліна, молився й отримав перше велике небесне явлення, яке прийшло до нього і в якому природа Божества знову стала відома людству. Саме завдяки вірі він зміг піти на пагорб Кумора й отримати з рук ангела ті священні літописи, які він пізніше переказав даром і силою Бога. Саме завдяки вірі він вивів свій народ з Кертленда до землі Міссурі, а тоді—до Іллінойса, і хоч їх неодноразово грабували й виганяли з їхніх домівок, віра, посаджена в їхні серця, залишилася з ними, і вони знали, що Бог дбав про них. Саме завдяки вірі, під керівництвом пророка Джозефа Сміта, було засновано велике місто Наву; і саме завдяки вірі славетні істини, що містяться в Ученні і Завітах, були отримані ним.

Саме вірою Бригам Янг привів народ у ці західні землі [в Долину Солоного озера]; і коли він зійшов на вершину гори і подивився на долину, Бог дав йому свідчення, що це—саме те місце, куди Ізраїль має бути посаджений. ... Саме вірою цей народ заклав наріжний камінь цього величного храму [Солт-Лейкського храму] у своїй немочі та бідності, вірячи, що Бог підготує шлях і дасть засоби, щоб завершити будівництво цієї споруди. Саме завдяки вірі милість нашого Небесного Батька поширилася на народ, коли вони, у своїх злиднях, дивилися, як сарана знищує їхні посіви, не маючи чим захиститися від неї; і, за провидінням Божим, на їхні молитви прийшла відповідь, і вони отримали свідчення про це—з'явилися чайки, завдяки яким зберігся їхній врожай і вони врятувалися від голодної смерті. ...

“Саме вірою Бригам Янг привів народ у ці західні землі [в Долину Солоного озера]”.

... Саме завдяки вірі чоловіки, що стояли на чолі цієї роботи, час від часу отримували натхнення, щоб давати настанови, яких ми потребували. Це завдяки вірі нас напучують ... ті, хто служить в ім'я Господа, і Утішитель оживлює їхнє розуміння, нагадуючи їм усе, що минуло, і показуючи їм те, що настане; і в цьому виявляється дух одкровення⁹.

Це завдяки вірі старійшини Ізраїля йшли вперед, залишаючи свої домівки й дорогих їм людей, і, терплячи ганьбу від світу, несли свідчення про те, що Бог живий і що Ісус є Христос, що Джозеф Сміт був пророком Господа. Вірою ваші хворі зцілювалися, ваші мертві поверталися до життя. Якби можна було записати чудеса, що творилися серед цього народу ... , то це було б свідченням, неперевершеним у всі часи цього світу, про силу Бога, що виявлялася через віру.

Це той принцип, мої брати і сестри, який вказує нам на небеса, який дає нам надію у цій битві життя. Коли ми

заплутуємося і стикаємося з перешкодами, які, здається, нам не подолати, то, маючи віру у Викупителя світу, ми можемо йти до Нього і знати, що на наші молитви буде відповідь і вона буде нам на благо¹⁰. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 189].

Часто запитують: “А чи зможуть хлопці і дівчата, молоді чоловіки і молоді жінки, які вирости у цій Церкві, бути готовими до страждань від тяжких випробувань, нужди і труднощів, які заради євангелії довелося витерпіти їхнім батькам? Чи залишать вони свої затишні домівки, щоб вирушити до людей в чужу країну заради своєї віри?”

Я кажу вам, що якщо в їхні серця було посаджено знання про божественність цієї роботи, як про це знаємо ми, якщо їм була дана віра на прикладі нашого виконання заповідей Господа, якщо вони навчені і знають, що Ісус є Христос і що Джозеф Сміт був пророком Господа, тоді я скажу вам: “Так! Вони зроблять те, що зробили їхні батьки і матері, вони займуть своє місце в лавах Ізраїля останніх днів”.

Якщо настануть труднощі, якщо прийдуть хвороби і злидні або навіть якщо відбудеться вигнання з домівок, сотні й тисячі наших синів і дочок, які, знаючи, що це євангелія Христа, запечатають, якщо буде потрібно, своє свідчення своїм життям¹¹. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 188].

Якщо ми виявляємо віру, Господь відкриє нам шлях, щоб ми виконали те, що Він просить.

Пам'ятаю, як одного дня я відчув, що маю сказати місіонеру, який збирався їхати в місто, де нам не дозволяли проводити вуличні збори:

“А тепер запам'ятай: дай Господу шанс. Ти збираєшся просити про прихильність. Дай Господу шанс. Попроси Його відчинити двері”.

Молодий чоловік поїхав у те місто, зайшов у приймальною мера і спитав, чи може він зустрітися з мером. Він хотів запитати, чи не можуть вони змінити свою постанову.

З'ясувалося, що мера у місті не було. Молодий чоловік вийшов з приймальної, глянув у коридор і побачив на дверях у кінці

його табличку “Начальник поліції”. На якийсь момент він завагався, але щось сказало йому: “Дай Господу шанс”. Він зайшов у кабінет начальника поліції і сказав за чим прийшов. Коли він закінчив, той чоловік спитав:

“Добре, а яке перехрестя ви б хотіли зайняти?”

Він сказав: “Я не знаю це місто так добре, як ви. І мені не хотілося б, щоб перехрестя, про яке я попрошу, було б непідходящим або де ми заважали б дорожньому руху. А чи не сходите ви зі мною, щоб допомогти вибрати таке перехрестя?”

Ви тільки подумайте: місіонер просить начальника поліції вибрати перехрестя, на якому буде проповідуватися євангелія!

Начальник поліції сказав:

“Звичайно ж, я піду з вами”.

Через п’ятнадцять хвилин вони вже мали одне з найкращих перехресть у місті і дозвіл проповідувати євангелію Ісуса Христа, де вона не проповідувалася на вулицях ще з довоєнних часів [до Першої світової війни]. ...

У Господа є спосіб здійснити те, що зробити нам не під силу, і Він ніколи не просить нас зробити щось, не підготувавши для цього шлях. Про це він сказав нам через Нефія. Він не вимагатиме нічого, не підготувавши шлях для досягнення цього.

“І сталося, що я, Нефій, сказав моему батькові: Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм”. [1 Нефій 3:7].

Якщо Господь попросив вас щось зробити або чекає, що ви щось зробите, а ви не знаєте, що робити, робіть все, що можете. Ідіть у напрямку, в якому повинні йти; довіртеся Господу, дайте Йому шанс, і Він ніколи вас не підведе¹².

Як це чудово знати, що ми можемо, якщо хочемо, триматися за руку нашого Батька Небесного і направлятися Ним. Жоден народ у світі не має такого запевнення, яке має ця група людей¹³. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 189].

Бог дарує праведним віру як дар.

Наша віра обумовлюється праведністю нашого життя. Ми не можемо жити неправильно і мати віру, як повинні були б, але якщо ми виконуємо заповіді Господа, ми можемо мати віру і вона міцнішатиме й збільшуватиметься із зростанням нашої праведності¹⁴.

Якщо у когось із нас немає віри в цю роботу, так це тому, що ми не виконували заповіді Бога. Якщо є такі, хто не знає, що це—робота нашого Батька, так це тому, що вони не виконували свого обов'язку. Я знаю так само, як я знаю, що живу, що це—Господня робота і що знання приходить завдяки виконанню Його заповідей¹⁵.

Ми знаємо, що віра—це дар Божий, вона є плодом праведного життя. Вона не приходить до нас за нашим наказом, а є результатом виконання волі нашого Небесного Батька. Якщо нам бракує віри, давайте перевіримо себе, щоб з'ясувати, чи виконували ми Його заповіді, і давайте негайно покаємося, якщо виявиться, що не виконували. ... Нехай Господь збільшує нашу віру, а ми давайте жити так, щоб бути гідними її¹⁶.

Я сподіваюсь, що ті, хто отримав цей чудовий дар віри, живуть, зберігаючи його¹⁷. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 189].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Знайдіть докази віри Джорджа Альберта Сміта в історії на стрінках 179–182. Один з місіонерів президента Сміта сказав, що його досягнення дали “нам можливість здобути свідчення, що Бог керує цією роботою” (сторінка 182). Як на вас вплинула віра інших, наприклад, когось із членів сім'ї чи близького друга?
2. Прогляньте приклади віри, що на сторінках 182–186. Які ще приклади віри є особливо значущими для вас? Як ви можете використовувати ці приклади, щоб допомогти людині, яка виявляє віру, але ще не отримала благословень, яких бажає?

3. Як ваша віра давала вам “надію у битві життя”? Як віра може допомогти нам подолати страх або інші “перешкоди, які, здається, нам не подолати”? (сторінки 185–186).
4. Прочитайте історію, що починається на сторінці 186, і порівняйте її з історією в частині “З життя Джорджа Альберта Сміта”. Що з вашого досвіду подібне до цього? Що, на вашу думку, означає “дати шанс Господу”?
5. Президент Сміт навчав, що “віра—це дар Божий” і вона “не приходить до нас за нашим наказом” (сторінка 188). Як цей принцип впливає на те, як ми намагаємося збільшити свою віру і надихнути вірити інших людей? Що конкретно ми можемо робити, щоб “зберігати” дар віри? (див. Алма 32:35–43).

Відповідні уривки з Писань: Євреям 11:1–11, 17–34; Якова 2:17–24; Алма 32:26–43; Етер 12:6–22; Мороній 7:27–39; Учення і Завіти 136:42.

Допомога вчителю: “Щоб допомогти підготувати учням відповіді на запитання, можна сказати їм перед тим, як щось читати чи показувати, що ви попросите відповідати вам... . Наприклад, ви можете сказати: “Послухайте, коли я буду читати цей уривок, щоб ви змогли розказати, що вас найбільше зацікавило в ньому” або “Під час читання цього уривка з Писань, зверніть увагу на те, чи зрозуміло нам, що Господь каже про віру” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 69).

Посилання

1. “Greeting,” *Millennial Star*, July 10, 1919, 440–441.
2. B Glenn R. Stubbs, “A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951” (PhD diss., Brigham Young University, 1974), 142–143.
3. James Gunn McKay, в Conference Report, Oct. 1921, 156.
4. James Gunn McKay, в “A Biography of George Albert Smith,” 160.
5. B Conference Report, Apr. 1923, 75–76.
6. B Conference Report, Oct. 1913, 102.
7. B Conference Report, Apr. 1923, 75–76.
8. B Conference Report, Oct. 1913, 102.
9. B Conference Report, Oct. 1913, 102–103.
10. B Conference Report, Oct. 1913, 102–103.
11. “As to This Generation,” *Improvement Era*, Feb. 1949, 73.
12. “Give the Lord a Chance,” *Improvement Era*, July 1946, 427.
13. B Conference Report, Apr. 1947, 164.
14. B Conference Report, Oct. 1950, 6.
15. B Conference Report, Oct. 1915, 27–28.
16. B Conference Report, Oct. 1913, 103.
17. B Conference Report, Oct. 1913, 103.

“Якщо ми будемо прислухатися до ради й поради, які дав Господь, наш шлях буде шляхом до щастя”.

Стійте на Господній стороні від тієї лінії

*Господь дав нам заповіді, щоб ми могли
протистояти злу і знайти щастя.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Дід Джорджа Альберта Сміта, Джордж А. Сміт, упродовж багатьох років служив у Кворумі Дванадцятьох Апостолів, а потім у Першому Президентстві—як радник Бригама Янга. Джордж Альберт Сміт часто повторював пораду, яку його дід дав своїй сім'ї: “Існує чітко позначена демаркаційна лінія між територією Господа і територією диявола. Якщо ви будете стояти на стороні Господа від тієї лінії, ви будете знаходитися під Його впливом і у вас не виникатиме бажання чинити неправильно; але якщо ви переступите ту лінію і хоч на трішечки перейдете на сторону диявола, то опинитеся у владі спокусника, і якщо він візьме над вами гору, то ви не зможете належним чином ні думати, ні навіть робити висновки, бо ви не матимете Духа Господнього”.

Джордж Альберт Сміт сказав, що він, роблячи вибір, користувався цією порадою усе своє життя: “Іноді, коли у мене виникала спокуса щось зробити, я запитував себе: “По яку сторону від тієї лінії я знаходжусь?” Якщо я вирішував бути на безпечній, Господній стороні, я завжди робив те, що є правильним. Тож коли приходять спокуса, помоліться й подумайте про вашу проблему і вплив Господа допоможе вам прийняти мудре рішення. Безпека для нас існує лише на Господній стороні від тієї лінії”¹. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 199].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Щоб стояти на Господній стороні від тієї лінії, нам необхідно з точністю виконувати заповіді.

Уся безпека, уся праведність, усе щастя—на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви виконуєте Божі заповіді, дотримуючись Суботнього дня, ви на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви молитесь особисто і разом із сім'єю, ви на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви вдячні за їжу і висловлюєте цю вдячність Богові, ви на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви любите свого ближнього, як самого себе, ви на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви чесні у своїх справах з оточуючими, ви на Господній стороні від тієї лінії. Якщо ви дотримуетесь Слова мудрості, ви на Господній стороні від тієї лінії. І так я міг би продовжувати далі, називаючи всі Десять заповідей та інші заповіді, які Бог дав, щоб направляти нас, і я знову кажу: усе, що збагачує наше життя і робить нас щасливими та готує до вічної радості, знаходиться на Господній стороні від тієї лінії. Відшукування хиб в тому, що Бог дав для нашого скерування,—не на Господній стороні від тієї лінії². [Див. рекомендацію 2 на сторінці 199].

[Господь сказав]: “Я ... не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення”; не з найменшою мірою допущення [УЗ 1:31]. Чому? Бо Він знає: якщо ми скуштуємо від гріха, то втратимо благословення, яке б могли мати, якби не зійшли з дороги, що веде до цього благословення³.

Час від часу ми чуємо, як хтось каже: “Не треба так ретельно старатися. Господь не збирається бути дуже суворим до нас, якщо ми лише частково виконуємо якусь заповідь”. Той, хто каже таке, уже знаходиться на диявольській стороні від тієї лінії, і вам не слід слухати цю людину, бо якщо ви послухаете її, то зійдете на хибний шлях. Той, хто має Духа Господнього, такого не скаже. Господь Сам сказав, що ми повинні виконувати Його заповіді: “Існує закон, нескасовно встановлений в небесах до заснування цього світу, на якому ґрунтуються всі благословення” (УЗ 130:20). Євангелія Ісуса Христа є для того, щоб навчати нас, як заробити це благословення⁴.

“Одкровення Господа, дані нам у цей день та вік світу, є насправді приємною музикою, що звучить голосом нашого Батька Небесного у Його милості до нас”.

Наш люблячий Батько Небесний дає нам заповіді, щоб допомогти нам знайти щастя.

Господь у Своїй доброті, бачачи ставлення Своїх дітей і знаючи, що їм потрібне скерування, дав нам Десять заповідей та інші заповіді, які давалися час від часу, щоб допомогти нам знайти щастя. Ви бачите людей, які бігають туди-сюди у світі, шукаючи щастя, та не знаходять його. Якби вони лише зупинилися на достатній час, щоб прийняти Господню пораду, то щастя прийшло б до них, інакше вони його не знайдуть⁵.

Ще в дитинстві я усвідомив або думав, що усвідомив, що заповіді Господа були Його законами і правилами, даними, щоб вести мене. Думаю, що я усвідомлював, що через непослух тим законам приходить покарання, і ще дитиною, думаю, я, можливо, відчув, що Господь все так влаштував і впорядкував у

цьому житті, що я повинен слухатися певних законів, інакше наступить швидке покарання. Але коли я подорослішав, то засвоїв цей урок по-іншому, і тепер для мене закони, які називаються Господніми, поради, що містяться у Священних Писаннях, одкровення Господа, дані нам у цей день та вік світу, є насправді приємною музикою, що звучить голосом нашого Батька Небесного у Його милості до нас. Вони є нічим іншим, як думкою й порадою люблячого Батька, Який більше піклується про наше благополуччя, ніж це можуть робити земні батьки, і тому поради, які називалися, як мені колись здавалося, суворим словом “закон”, тепер є для мене люблячою й м’якою порадою всемудро Небесного Батька. Тому-то я й кажу, що мені не важко вірити, що найкращим для мене є виконання Божих заповідей⁶.

Усе щастя, що прийшло до мене і моєї сім’ї, є результатом старання у виконанні Божих заповідей і життя, гідного благословень, які Він пообіцяв тим, хто шанує Його і виконує Його заповіді⁷.

Якщо ми будемо прислухатися до ради й поради, які дав Господь, наш шлях буде шляхом до щастя. Він, можливо, не буде завжди легким і зручним, але, зрештою, він приведе нас у присутність Небесного Батька, і слава, безсмертя і вічне життя будуть нашим наділом⁸. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 199].

Супротивник старається збити нас з дороги своїми обманами й хитрощами.

Існує два впливи у світі сьогодні, і вони були від початку. Один—це вплив, який є конструктивним, який збільшує щастя і який формує характер. Інший вплив—той, що руйнує, перетворює людей в демонічні натури, робить нищими і розхолоджує. Ми всі підпадаємо під обидва впливи. Один йде від Небесного Батька, а інший—від диявола, який є у світі від початку, прагнучи привести до знищення людську сім’ю⁹.

Ми всі будемо підпадати під спокуси; жодній людині не уникнути спокуси. Супротивник буде використовувати всі засоби, щоб обманути нас; він безуспішно намагався зробити це зі Спасителем світу. Він намагався застосувати це до багатьох людей, які мали божественне повноваження, і іноді він знаходив

слабкість і людина втрачала те велике благословення, яке могла б мати, якби залишалася вірною¹⁰.

Один чоловік якось сказав мені—чи, може, висловився у моїй присутності—так: “Чому ці люди тут, здається, думають, що я від диявола, а це ж не так”. І я сказав йому: “Мій брате, чи знали ви кого-небудь, хто був від диявола і знав це?” Це один з трюків диявола: заволодіти вами і тримати вас у незнанні про це. І це для нас трудність, одна з багатьох¹¹.

Пророк Нефій за сотні років побачив, що відбудеться: люди будуть сперечатися одне з одним і заперечувати силу Святого Духа і Святого Ізраїлевого та будуть навчати доктрини заповідей людських. Сьогодні у світі відчувається вплив, завдяки якому є спроба переконати людей повірити в те, що це завдяки їхньому власному розуму і їхній власній силі вони можуть здобути вічне життя. Дозвольте мені ... прочитати з Нефія:

“І буде також багато таких, які скажуть: Їжте, пийте і звеселяйтеся; проте бійтеся Бога—Він виправдає, коли чинитиметься маленький гріх”.

Я хочу, щоб ви звернули увагу на слова: “Він виправдає, коли чинитиметься маленький гріх”. Це підступність диявола, який знає: якщо тільки йому вдасться підштовхнути чоловіка або жінку хоч трохи схибити, то тоді чим далі вони заходять на його територію, тим більше вони будуть у його владі.

“Проте бійтеся Бога—Він виправдає, коли чинитиметься маленький гріх; так, брешти трохи, май перевагу над кимось через його слова, рий яму сусідові; немає в цьому нічого поганого; і роби все це, бо завтра ми помremo; а якщо буде так, що ми винні, Бог поб’є нас кількома ударами бича, і врешті ми будемо спасеними в царстві Бога”. [2 Нефій 28:8].

Чи не те ж саме каже диявол дітям людським сьогодні так само просто, як це тут написано? Та вчини маленький грішок, у цьому ж немає нічого поганого; трохи зрешти, це ж не завдасть якоїсь шкоди; Господь простить це, і ти лише отримаєш кілька ударів бича і врешті будеш спасеним в царстві Бога. Саме це він каже чоловіку або жінці, які були навчені Слову мудрості, коли він каже: “Та випий трохи чаю, це ж тобі не зашкодить;

дозволь собі трохи тютюну, у цьому нічого поганого немає; крапля алкоголю тобі зовсім не завадить”. Це—дрібниці; він завжди діє поступово, а не відразу. І я хочу, щоб ми це пам’ятали. ... Це ті підступні нашіптування стосовно незначного, які обманюють людство і через які ми опиняємося у владі диявола. ...

І Нефій каже далі:

“А других він умиротворить, приспить їх до плотської безпечності так, що вони скажуть: Усе гаразд у Сіоні; так, Сіон процвітає, усе гаразд—і таким чином диявол ошукує їхні душі”.

А тепер я хочу, щоб ви звернули увагу на слова: “І таким чином диявол ошукує їхні душі, і веде їх старанно до пекла”. [2 Нефій 28:21]. Це він і робить, саме так він і робить. Він не приходиться і не хапає раптово вас цілком і не тягне на свою територію, а нашіптує: “Зроби це невеличке зло”, і домігшись свого в цьому, а потім в іншому маленькому злі і ще в іншому, він, як сказано у цьому вірші, “ошукує їхні душі”. Він так це і робить. Він змушує вас повірити, що ви чогось набуваєте, коли насправді ви втрачаєте. Тож кожний раз, коли ми не дотримуємося Божого закону або не виконуємо заповіді, ми піддаємося ошуканню, тому що в цьому світі або у світі прийдешньому отримувати можна лише завдяки послушності закону нашого Небесного Батька.

... Ці особливі слова “і веде їх *старанно* до пекла” є дуже важливими, бо описують його метод. Чоловіки і жінки у сьогоднішньому світі підвладні цьому впливу, і їх тягне то туди, то сюди; вони чують те нашіптування і не розуміють, що Господь хоче, аби вони робили, але продовжують залишатися на території диявола, під його владою, там, куди Дух Господній не піде.

Він каже далі: ...

“А ось других він манить, і каже їм, що немає пекла; і він каже їм: Я ніякий не диявол, бо такого не існує—і таке він шепоче їм на вухо, доки він не стисне їх своїми жажливими ланцюгами, з яких немає визволення”. [2 Нефій 28:22].

Ось в таких умовах, мої брати і сестри, перебуває світ сьогодні. Якби Нефій був тут, у цьому світі, сьогодні, він не зміг би описати це точніше. Супротивник—у роботі, а оскільки

Небесний Батько хотів зберегти Своїх дітей від зла такого вчення і такого вірування, то послав хлопця-пророка, Джозефа Сміта, у світ, уповноважив його божественною владою, організував Свою Церкву і почав знову навчати істині дітей людських, щоб вони могли повернутися зі своїх хибних шляхів¹².

Ми повинні навчитися долати свої пристрасті, свої погані схильності. Ми повинні навчитися не піддаватися спокусам. Для цього ми і є тут, а щоб ми робили це досконаліше, на землі було відновлено евангелію, і ми змогли стати причасниками її, і ми маємо силу, яка приходить до нас завдяки силі Святого Духа. Ми маємо не тільки силу протистояти спокусам, що є у звичайної людини, яка обмежена незнанням істини,—ми маємо силу протистояти спокусам, рівну її силі, а крім цієї сили, ще й силу протистояти, яка приходить від знання істини і знання мети нашого існування¹³. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 200].

Ми можемо протистояти злу, вибираючи піддатися впливу Господа.

Я згадую про випадок з одним порядним чоловіком, що трапився кілька років тому, коли він був головою наглядової ради Універсалістської Церкви Америки. Він приїхав сюди, щоб відвідати [Солт-Лейк-Сіті], і побував на двох заняттях нашої Недільної школи. На одному з [дитячих] уроків він виявив неабияку цікавість. А потім, вже наприкінці [уроку], президент Недільної школи сказав: “Можливо, ви хочете сказати кілька слів [класу]?” ... Він відповів: “Кілька слів мені хотілося б сказати”. І сказав: “Якби я тільки міг жити в атмосфері, яку відчув у цьому ... невеличкому класі на цій Недільній школі цього ранку, я неодмінно став би хорошою людиною”. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 200].

Я думав про це дуже багато разів. Ми ретельно вибираємо атмосферу, якою дихаємо, щоб бути здоровими. Але іноді через свою легковажність ми підпадаємо під вплив аморальності, який знищує нашу силу протистояти злу, і ми змушені робити те, що не повинні робити і що не робили б, якби перебували під впливом Господа. Якби ми тільки були смиренними, якби ми тільки перебували у молитві, якби ми тільки жили так, щоб кожну годину свого життя могли чесно сказати: “Батьку Небесний, я

“Якими уважними ми, святі останніх днів, повинні бути, щоб кожний день свого життя жити так, аби відчувати силу Господню”.

готовий і прагну робити те, що Ти хочеш, аби я робив”, тоді б наше щоденне життя збагачувалося б завдяки земному досвіду, якого ми набуваємо¹⁴.

Ми вибираємо, де ми будемо. Бог дав нам свободу волі. Він не забере її від нас, і якщо я роблю те, що не є правильним, і ступаю на територію диявола, то я роблю це тому, що маю бажання і силу робити це. Я не можу звинувачувати когось; і якщо я вирішую виконувати Божі заповіді і жити так, як я повинен жити, і залишатися на Господній стороні від тієї лінії, я роблю це, бо повинен так робити, і за це я отримаю своє благословення. І це не буде результатом дій когось іншого¹⁵.

Якими уважними ми, святі останніх днів, повинні бути, щоб кожний день свого життя жити так, аби відчувати силу Господню і бути здатними відвернутися від того, що націлене зламати нашу силу для здобуття цілестіального царства¹⁶.

Стежте за тим, щоб ваші ноги стояли на скелі. Стежте за тим, щоб ви знали бажання Господаря стосовно вас, і, знаючи ці бажання, стежте за тим, щоб ви трималися Його шляхів і виконували Його накази. Стежте за тим, щоб чистота вашого життя давала вам право на присутність Святого Духа, бо якщо ви чисті, цнотливі і чесні, то диявол не матиме сили знищити вас¹⁷.

Я молюся про те, щоб ми перевіряли себе і виявляли, на якій стороні від тієї лінії ми знаходимося; і якщо ми на стороні Господній, залишаймося там, бо це веде до вічного щастя у товаристві найкращих чоловіків і жінок, які будь-коли жили на землі.

Якщо ж ми сповзли на якийсь інший шлях, якщо ми були легковажними; якщо ми послушалися спокусника і перейшли через ту лінію, аби спробувати того, що світ вважає таким бажаним, а Господь сказав, що воно не є добрим для нас, то давайте якомога швидше повернемося на іншу сторону, і будемо просити Господа простити нас за нашу нерозумність, а потім з Його допомогою продовжимо жити життям, яке веде до вічного щастя¹⁸.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте “З життя Джорджа Альберта Сміта” (сторінка 191) і Мороній 7:10–19. Як ви знаєте, коли ви знаходитесь “на Господній стороні від тієї лінії”? Що ми можемо зробити, аби допомогти одне одному залишатися на Господній стороні від тієї лінії?
2. У першому абзаці на сторінці 192 Президент Сміт назвав кілька заповідей, які ми повинні виконувати, щоб залишатися на Господній стороні від тієї лінії. Які ще Господь дав нам норми, щоб допомогти залишатися на Його стороні від тієї лінії?
3. Читаючи параграф, що починається на сторінці 193, подумайте, як ви можете використати вчення Президента Сміта, щоб допомогти людині, яка вважає, що заповіді надто обмежують.

4. Переглядаючи сторінки 194–197, знайдіть, якої тактики, описаної Президентом Смітом, дотримується Сатана, і подумайте про випадки, коли ви бачили прояви цієї тактики. Як ми можемо допомогти молодим людям визначити її і не піддаватися їй? Як “знання мети нашого існування” (сторінка 197) допомагає нам не піддаватися спокусам?
5. Подумайте, як розповідь на сторінці 197 може стосуватися вас. В яких місцях чи обставинах ви відчуваєте, що не маєте бажання чинити зло? Що ми можемо робити, аби створити таку атмосферу у нас вдома? на роботі? у своїх громадах? у нашому особистому житті?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 4:1–11 (у тому числі уривки з Перекладу Джозефа Сміта); Якова 4:7; 1 Івана 5:3–4; Алма 13:27–28; Геламан 5:12; Учення і Завіти 82:8–10.

Допомога вчителю: “Запитання, написані на дошці ще до початку уроку, допоможуть учням задуматися над темами заздалегідь” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 93).

Посилання

1. “A Faith Founded upon Truth,” *Deseret News*, June 17, 1944, Church section, 9.
2. B Conference Report, Oct. 1945, 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), 198; address given Nov. 4, 1945, in Washington, D.C.
4. “Seek Ye First the Kingdom of God,” *Improvement Era*, Oct. 1947, 690.
5. B Conference Report, Apr. 1941, 25.
6. B Conference Report, Oct. 1911, 43–44.
7. B Conference Report, Apr. 1949, 87.
8. B Conference Report, Apr. 1937, 36.
9. “A Faith Founded upon Truth,” 9.
10. B Conference Report, Oct. 1945, 117.
11. B Conference Report, Apr. 1948, 179.
12. B Conference Report, Apr. 1918, 39–41.
13. B Conference Report, Oct. 1926, 102.
14. B Conference Report, Oct. 1929, 23.
15. B Conference Report, Oct. 1932, 27.
16. B Conference Report, Oct. 1926, 103.
17. B Conference Report, Oct. 1906, 48.
18. “Seek Ye First the Kingdom of God,” 691.

Мирські й духовні благословення, що приходять завдяки Слову мудрості.

*Небесний Батько дав нам Слово мудрості,
щоб благословити нас фізичним здоров'ям
і підготувати до вічного життя.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт перехворів у дитинстві на черевний тиф. Лікар, який поставив діагноз, сказав його матері, щоб він залишався у ліжку впродовж трьох тижнів, не їв твердої їжі і пив каву. Пізніше Президент Сміт пригадавав:

“Коли він пішов, я сказав матері, що не хочу ніякої кави. Мене навчили, що Слово мудрості, дане Господом Джозефу Сміту, радить нам не вживати кави.

Мати народила на світ трьох дітей і двоє з них померли. Тому вона особливо хвилювалася за мене.

Але юний Джордж Альберт Сміт попросив дати йому благословення священства і отримав його від свого домашнього вчителя.

“Коли наступного ранку прийшов лікар, я вже грав з іншими дітьми на вулиці. Він був здивований. Він оглянув мене і побачив, що температури не було й, здавалося, зі мною все було гаразд.

Я був вдячний Господу за одужання. Я був упевнений, що це Він зцілив мене”¹.

Президент Сміт хотів, щоб святі зрозуміли: послухність Слову мудрості приносить не лише фізичне здоров'я, але й духовні благословення. Під час генеральної конференції на сесії священства він розповів історію зі Старого Завіту про Даниїла, якого

Президент Сміт навчав: через те, що Даниїл дотримувався Господнього закону здоров'я у свій час, він був гідний "натхнення від Всемогутнього".

було забрано до Вавилона; там від нього очікували, що він буде їсти царську їжу та пити царське вино.

“Даніїл був пророком Бога, і він був пророком, бо виконував заповіді Бога. Я хотів би, щоб ви ... пам’ятали про це послання. Даніїл разом зі своїми товаришами дотримувався учень Бога стосовно їжі та питва, які вони мали споживати, і відмовився прийняти їжу, яку дали йому з царського столу. [Див. Даніїл 1:3–16]”.

Далі Президент Сміт пояснив, що оскільки Даніїл дотримувався Господнього закону здоров’я у свої дні, то не тільки було збережене його життя, але Даніїл також отримав і велике духовне благословення: “натхнення від Всемогутнього”². [Див. рекомендацію 1 на сторінках 209–210].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Слово мудрості—це любляча порада від нашого Батька, Який знає все.

Я хочу прочитати вам частину того, що Господь сказав Церкві 27 лютого 1833 року.

“Слово мудрості, на благо раді первосвящеників, які зібралися в Кертленді, і Церкві, і також святим у Сіоні—

Послане як привітання; не як заповідь чи силування, але як одкровення і слово мудрості, що показує порядок і волю Бога в земному спасінні всіх святих в останні дні”.

А тепер просто замисліться на мить—“в земному спасінні всіх святих в останні дні”.

“Дане як принцип з обіцанням, пристосоване до здатностей слабких і найслабкіших з усіх святих, які є або яких можна назвати святими”. [Див. УЗ 89:1–3].

Далі Господь продовжує говорити нам про те, що є корисним для нас, пояснює, яку їжу нам бажано вживати, а потім попереджає нас про те, що є найбільш згубним і шкідливим [див. УЗ 89:5–17].

Мені здається, що як народ ми були надзвичайно благословенні. ... Господь був милостивий до нас: Він попередив нас, дав пораду й застеріг стосовно багатьох речей³.

Подивіться на Слово мудрості як на своєрідну пораду Небесного Батька, Який бажає бачити, як Його діти стають більш схожими на Нього. ... Я сприймаю Слово мудрості як батьківську пораду Того, Хто, знаючи, що мені потрібно, сказав мені: “Мій сину, ось це не є добрим для тебе, і якщо ти уникатимеш цього, Я дам тобі у напарники Мого Святого Духа і радість, поки ти житимеш у цьому світі і врешті-решт у житті вічному”. Яким би нерозумним я був, якби після цього вживав заборонене, маючи запевнення, що це—порада Господа і що я повинен утримуватися від цих речовин. Я почував би себе під осудженням, якби вживав їх, коли Той, Хто знає краще за будь-кого, каже, що вони шкідливі, і застеріг мене проти них. ...

... Він вважав його достатньо важливим, щоб дати його нам і попередити нас, і якщо Він, Хто знає все, вважає за потрібне дати знати Свою думку і пораду стосовно цих мирських речей, то як уважно ми, ті, хто не знає, що з нами буде завтра, повинні дотримуватися цієї божественної поради. Я відчуваю, що святі останніх днів мають у Слові мудрості закон, який піднесе і підніме їх вище тих, хто його не дотримується⁴.

Євангелія Ісуса Христа призначена зберегти душі, для яких тіло є храмом, для вічного щастя. Якими нерозумними ми будемо, якщо піддамося звичкам і звичаям світу! ... Небесний Батько у Своїй доброті і любові [попередив]: “Внаслідок зла та злих замірів, які існують і будуть існувати в серцях змовників у останні дні, Я попередив вас і застеріг вас, давши вам це слово мудрості через одкровення”. (УЗ 89:4). ... Мета євангелії Ісуса Христа—підготувати нас, щоб ми зрозуміли красу життя і те, як Господь вказав, його необхідно прожити, сказавши нам, як ми можемо уникати того, що руйнує світ⁵.

Ви вірите, що це Господь дав нам Слово мудрості? Ви справді думаєте, що Він знає, що є добрим для нас? Як ви думаєте, Йому приємно, якщо ми дотримуємося цього закону? Він каже, що так. Що, на вашу думку, Він мав на увазі?⁶

Брати і сестри, ми не можемо безкарно нехтувати Словом мудрості. Воно дано як думка і порада, не як заповідь чи

силування, але як слово мудрості від нашого Батька для фізичного спасіння наших тіл і підготовки наших душ до вічного життя⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 210].

**Господь пообіцяв розумове і фізичне здоров'я
тим, хто дотримується Слова мудрості.**

Я вдячний за це прекрасне Слово мудрості, таке просте, як воно є і, як Господь каже, “пристосоване до здатностей слабких і найслабкіших з усіх святих, які є або яких можна назвати святими”. Я зупиняюся, щоб спитати ... , а ми гідні називатися святими? Усі, хто сподівається називатися святими, неодмінно повинні дотримуватися Слова мудрості. І що воно означає для нас? Воно дає нам солодкість життя, воно забирає від нас отруйні дими, якими так багато людей дихає, палячи тютюн. Воно дає нам можливість не відчувати нудоту, що виникає від жування тютюну. Воно зберігає нас, якщо ми його дотримуємося, від недуг, які виникають у системах нашого організму через [наркотики], що містяться у чаї та каві, і від глибоких наслідків алкоголю. ...

Небесний Батько каже нам не тільки про те, чого ми повинні уникати, але й про те, що ми можемо з користю для себе вживати. Він сказав нам, що всі види круп, усі корисні трави, плід виноградної лози і т.д. є добрими для людини. М'ясо тварин і птахів повітряних; і це, як Він вказує, ми можемо вживати помірно і з вдячністю; і я хочу наголосити: з вдячністю⁸.

Ми помічаємо, що виконання законів здоров'я дає розумове і фізичне здоров'я, і ми виявляємо, що через недотримання їх настає погіршення розумового і фізичного здоров'я. Це наш Творець, Батько наших Духів, Той, Хто дав нам можливість жити на цій землі, сказав, що певні речовини, названі в цьому одкровенні, не є корисними для нас. Він дав нам безцінні обіцяння, за умови, що ми будемо слухатися Його закону,—обіцяння мудрості, здоров'я і сили та обіцяння, що ангел знищення пройде повз нас і не вразить нас, як не вразив він дітей Ізраїля [див. УЗ 89:18–21]⁹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 210].

“Небесний Батько каже нам не тільки про те, чого ми повинні уникати, але й про те, що ми можемо з користю для себе вживати”.

Дотримання Слова мудрості зміцнює нашу віру і духовність.

Я цілковито переконаний, що Господь у Своїй милості, даючи нам Слово мудрості, дав нам його не лише для того, щоб ми могли мати здоров'я, поки живемо у цьому світі, але і щоб наша віра могла зміцнюватися, і щоб наше свідчення про божественність місії нашого Господа і Господаря могло зростати, щоб завдяки цьому ми могли краще підготуватися, аби повернутися у Його присутність, коли завершимо тут свій труд. Я боюся, що як сини і дочки Сіону, ми іноді не усвідомлюємо важливості цього великого послання світу¹⁰.

Я хочу сказати вам, що, на мою думку, вживання тютюну, якою б дрібницею воно не здавалося деяким людям, стало засобом знищення їхнього духовного життя, стало причиною відходу від них Духа нашого Батька, воно позбавило їх товариства

хороших чоловіків і жінок і призвело до байдужості й нарікання з боку дітей, народжених ними, і все ж диявол казатиме людині: “Та це ж така дрібниця!”¹¹

Ми живемо у пору, коли Господь знову говорив до Свого народу. Ми, хто є членами Церкви, хто погоджується з вимогами нашого Небесного Батька, цілком розуміємо, що Бог живий і що Він винагороджує тих, хто старанно служить Йому. Ми розуміємо, що Він дав певні правила й настанови, щоб направляти нас у цьому житті; і послухність Його вимогам приносить Йому задоволення; і обіцяні благословення будуть йти вслід за нашою послухністю. Але якщо ми не дотримуємося Його вчень, якщо ми ігноруємо Його мудрі поради, тоді ми не маємо від Нього обіцянь і втрачаємо можливості, які більше до нас не прийдуть. Я відчуваю, як важливо святим останніх днів дотримуватися цього особливого закону [Слова мудрості]. Я вірю, що завдяки його виконанню у святих останніх днів може бути набагато більше віри. Ми читаємо в ученнях Моронія: якщо чудеса не творяться серед цього народу, то це тому, що вони не мають віри; і далі він сказав їм, що без віри “жахливим є становище людини”. [Див. Мороній 7:37–38]. Якщо ми не виконуємо повідомлену нам волю Господа, то природно, що наша віра слабшає, бо Дух не завжди буде боротися з нами. ...

... Я твердо вірю, що через ігнорування цієї простої вимоги в серці декого з нашого народу ослабла віра, але якщо всі ми, як загал, будемо більше дотримуватися Слова мудрості, то віра буде зростати серед святих останніх днів і завдяки цьому більше знання буде сходити на нас; бо через дотримання його виникне схильність слухатися інших законів нашого Батька, а послух кожному з них гарантує благословення¹². [Див. рекомендації 3 і 4 на сторінці 210].

**Дотримуючись Слова мудрості,
ми готуємося до вічного життя.**

Я іноді думаю: чи усвідомлюють святі останніх днів, що [Слово мудрості] було дано нам для нашого піднесення; не лише для благословення у мирському, але й щоб підготувати нас до духовного життя. ...

Нам сказано, що славою Бога є розум [див. УЗ 93:36], і всі ми захоплюємося розумними чоловіками і жінками, отже у нас має бути бажання закласти фундамент для зростання розумової сили і не робити нічого, що могло б послабити її. Життя декого з людей показує, що вони позбавили самі себе розумової сили, яку б могли мати, але продовжували вживати те, що, за словами нашого Небесного Батька, не приносить користі; і, як результат, вони стали менш розумними і не готуються до вічного життя, а це мало б бути їхнім прагненням¹³.

Якщо ми віримо, як заявляємо, що Ісус є Христос і що ми—діти нашого Небесного Батька, тоді якими уважними ми повинні бути, щоб поводити себе так, аби бути гідними храмів, які займаємо і які створені за подобою Божою. Чи багато з нас усвідомлює, що приймаючи у свій організм заборонені Батьком речовини, ми оскверняємо храм духа? Чи багато з нас зупиняється, щоб замислитися, що коли ми даємо дорогу для послаблення тіла, ми самі себе позбавляємо можливостей, які чекають на нас у майбутньому, і відсікаємо себе від благословень, які Господь має в запасі для вірних?¹⁴

Якщо дотримуватися цього закону, що враховує можливості найслабших з нас, то він стане фундаментом, на який може додаватися багато великих благословень, які Небесний Батько з радістю дасть, на які інакше ми не будемо мати права і які інакше не зможемо отримати. Як може хтось із нас відчувати себе виправданим, ігноруючи простий закон Бога, в якому Він, Своїм власним голосом, сказав, що кожний з нас може його виконувати? Чи можемо ми сподіватися, що зможемо виконувати вищий закон і досягнути вищого піднесення, якщо нам не вдається виконувати цю просту вимогу?¹⁵. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 210].

Найкращий спосіб навчати свої сім'ї дотримуватися Слова мудрості—дотримуватися його самим.

Якщо батьки і матері будуть дотримуватися Слова мудрості, то зможуть передати своїм нащадкам чесноти і силу, які інакше дати їм не зможуть. Я вірю, що присутність Духа нашого Батька відчуватиметься в серцях і домітках тих, хто дотримується цього закону, і їхнє бажання бути послухними передаватиметься і

їхнім дітям. ... Добре відомим є той факт, що тютюн впливає на дитячий мозок надзвичайно шкідливо, руйнуючи пам'ять і притупляючи тонші чуття; також на мозок підлітка отруйно діє й алкоголь: він заважає розвиватися бажанню бути шанованим і чесним і веде до пороку й злочину. ... Господь дав нам цей закон у доброті й любові, обіцяючи певні благословення, якщо ми будемо слухатися Його поради. Я відчуваю, що маю закликати вас, мої брати і сестри, навчати його у ваших домівках. Приверніть увагу своїх підростаючих дітей до нього і до нагороди, яка обов'язково прийде за його дотримання.

Дозвольте вам сказати, що найкращим проявом нашої віри у цей закон, віри в те, що він прийшов від Бога, є постійне дотримання його у своєму житті. Ми можемо проповідувати його цілий день, але якщо ми на ділі порушуємо його, наш приклад може бути згубним для тих, кого ми любимо більше за своє життя, бо вони відчуватимуть, що можуть безпечно йти туди, куди ви ведете¹⁶.

Дозвольте попросити вас з молитвою досліджувати Слово мудрості. Не просто його читайте; досліджуйте його з молитвою. Зрозумійте, для чого Небесний Батько дав його. Він дав нам його з обіцянням довшого життя і більшого щастя, але не за умови, що ми його не виконуємо, а за умови, що ми його виконуємо. Читайте Слово мудрості у колі своєї сім'ї і подавайте приклад. Якщо ми будемо так робити, Сіон буде й далі зміцнюватися. Якщо ми будемо так робити, Церква Агнця Божого буде й далі ставати силою заради добра у світі¹⁷. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 210].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. На сторінках 201–203 Президент Сміт посилається на історію про Даниїла, який відмовився вживати царську їжу і питво. Прочитайте 1 розділ з книги Даниїла і подумайте про досвід, який, можливо, у вас був, коли очікували, що ви будете вживати щось із того, що забороняється у Слові мудрості. Як можна належним чином виконувати Слово

мудрості в таких обставинах і все ж залишатися поштивим до інших?

2. Продивіться перший параграф з учень (сторінки 203–205). Як ви можете використати ці вчення, аби допомогти людині, якій важко дотримуватися Слова мудрості?
3. Швидко прогляньте сторінки 205–208, де Президент Сміт обговорює деякі з благословень, обіцяних тим, хто дотримується Слова мудрості (див. також УЗ 89:18–21). Як ці обіцяння виповнилися у вашому житті? Які ще благословення ви отримали, живучи за цим законом?
4. На сторінці 207 Президент Сміт обіцяє, що послух Слову мудрості приводить до “схильності слухатися”. Що ці слова означають для вас?
5. Як, на вашу думку, наш послух Слову мудрості допомагає Церкві “ставати силою заради добра у світі”? (сторінка 209). З молитвою вивчіть розділ 89 Учення і Завітів, як це радив Президент Сміт, і подумайте, що ви можете зробити, щоб повніше виконувати Слово мудрості.

Відповідні уривки з Писань: 1 Коринтянам 6:19–20; Алма 34:36; Учення і Завіти 29:34; 130:20–21.

Допомога вчителю: “Ви можете виразити любов до тих, кого навчаєте, уважно вислуховуючи їх і щиро цікавлячись їхнім життям. Любов, подібна до Христової, має силу пом’якшувати серця і допомагати людям бути сприйнятливими до шепоту Духа” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 46).

Посилання

1. “Boyhood Experiences,” *Instructor*, Feb. 1943, 73.
2. B Conference Report, Oct. 1943, 44.
3. “Saints Blessed,” *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 5.
4. B Conference Report, Apr. 1907, 19–21.
5. “Seek Ye First the Kingdom of God,” *Improvement Era*, Oct. 1947, 688.
6. B Conference Report, Oct. 1935, 121.
7. B Conference Report, Apr. 1907, 21.
8. B Conference Report, Oct. 1923, 72–73.
9. B Conference Report, Apr. 1907, 19.
10. B Conference Report, Apr. 1907, 19.
11. B Conference Report, Apr. 1918, 40.
12. B Conference Report, Oct. 1908, 83–84.
13. B Conference Report, Apr. 1907, 19.
14. B Conference Report, Apr. 1905, 62.
15. B Conference Report, Oct. 1908, 84.
16. B Conference Report, Apr. 1907, 21.
17. B Conference Report, Apr. 1949, 191.

Мирське спасіння самих себе та інших

*Якщо ми дотримуємося Господньої поради,
нам буде легше задовольняти власні
мирські потреби і допомагати тим, хто
потребує допомоги навколо нас.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт став Президентом Церкви, коли закінчувалася Друга світова війна. Війна залишила розореними багато країн, і тисячі людей не мали харчів та всього необхідного. У зверненні на генеральній конференції Президент Сміт описав їхнє скрутне становище і наполягав, щоб святі допомогли полегшити їхнє страждання: “Вони всі—[Божі] діти. Їм ми потрібні; їм потрібні не лише наша моральна підтримка й наше релігійне навчання, їм потрібні харчі та одяг, постільні речі та інша всяляка допомога, бо у багатьох з них просто нічого немає. Якби ви могли прочитати листи, що приходять в наш офіс від декого з цих бідних людей, вони б змусили ваше серце страждати. Людей було забрано з їхніх домівок під гаслом, що їм буде дозволено оселитися десь в іншому місці; і вони все поспішно залишали, а потім, коли повернулися у свої домівки, знайшли їх пограбованими, у них було забрано все—все, що вони мали, і вони залишилися безпомічними, не маючи куди йти”¹.

Оскільки Церква мала запаси продуктів харчування на багато років, це дало можливість допомогти в даних обставинах. Зусилля з надання такої допомоги розпочалися десь наприкінці 1945 року, коли Президент Сміт поїхав у Вашингтон, округ Колумбія, щоб домовитися з президентом Сполучених Штатів Гаррі С. Труменом послати продукти харчування й одяг в

Джордж Альберт Сміт відвідує єпископську комору разом з іншими провідниками Церкви. Завдяки тому, що Церква мала запаси продуктів харчування, вона була готова допомагати нужденним, що потерпали від наслідків Другої світової війни.

Європу. Під час їхньої зустрічі президент Трумен сказав: “Ми будемо раді допомогти вам усім, чим можемо. ... Скільки вам потрібно часу, щоб підготувати все це?”

Президент Сміт здивував його, відповівши: “Уже все підготовлено. ... Ми будували елеватори і наповнювали їх зерном, збільшували поголів'я нашої дрібної і великої рогатої худоби, і тепер єдине, що нам потрібно, так це потяги і кораблі, щоб відправити значну кількість їжі, одягу й постільних речей людям в Європі, які зараз бідують. У нас у Церкві є організація [Товариство допомоги], яка вже має більше двох тисяч ковдр домашнього виготовлення”.

Президент Сміт повідомив святим, що завдяки цим вантажам “багато людей отримали теплий одяг, постільні речі та їжу без жодної затримки. Як тільки нам надавалися потяги й кораблі, ми могли їх завантажувати всім необхідним, яке вже в нас було, для відправлення в Європу”².

За 15 років до цього старійшина Сміт, на той час член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, звернувся до Товариства допомоги в інший період відчайдушної нужди—під час Великої депресії. Він навчав, що допомога тим, хто в нужді,—це не лише надання матеріальної підтримки; вона вимагає справжньої доброти і милосердя:

“На мою думку, ніколи не було часу, коли доброта була б більше потрібна, ніж тепер. Це дні, коли душі людей піддаються випробуванню і коли їхні серця терзаються. Це дні, коли так багато є голодних і нужденних навіть серед святих останніх днів. ...

... Я вірю, що Небесний Батько дає нам можливість для розвитку. ... Тепер ми побачимо, чи буде любов, про яку Спаситель сказав, що вона повинна бути в наших серцях, відчуватися серед нас”³. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 221].

Учення Джорджа Альберта Сміта

**Якщо ми мудро розпоряджаємося тим, що маємо,
то будемо підготовленими до важких часів.**

Раннім піонерам Президент [Бригам] Янг порадив мати річний запас продуктів харчування, щоб у випадку, коли у когось

пропаде врожай, йому можна було б протриматися до наступного сезону. ...

Для нас, брати і сестри, можуть настати тяжкі часи, та ми можемо підготуватися до них, якщо ми подумаємо про сім років достатку і сім років голоду у дні фараона і зробимо так, як зробили вони [див. Буття 41]. Такі обставини можуть знову настати. Ми їх не знаємо, але нам відомо, що в ранній період існування Церкви Президентство і провідництво Церкви радили людям мати в запасі достатньо харчів на непередбачений випадок. У результаті, оскільки люди відтоді остаточно оселилися тут і ферми почали виробляти продукцію, поголів'я великої та дрібної худоби почало збільшуватися, уже ніхто не відчував справжньої нестачі харчів⁴.

Ми живемо у небезпечний час. Писання збуваються, і, як мені видається, зараз особливий час, коли, якщо можливо, то навіть і вибраний може бути обманутий. Це дивовижно, з якою легкістю ті, хто хоче успіху у своїх фінансових інтересах у світі, знаходять підставу, щоб ігнорувати прості вчення Господа стосовно нашого життя. І мені дивно, як багато людей звикають слухатися тих, хто каже протилежне волі Небесного Батька, відкритій через одкровення. ...

... Цьому народу було дано пораду зберігати свої сили і те, що вони мають. Нас навчають ті, кого Господь поставив наставляти нас, щоб ми жили за своїми статками, щоб ми не брали приклад зі світу і не витрачали швидко і навіть швидше, ніж ми можемо заробити, гроші, які йдуть нам у руки, а щоб турбувалися про самих себе та свої сім'ї.

Я боюся, що святі останніх днів, у багатьох випадках, засліплені своїм власним марнославством, своїм бажанням бути такими, яким є світ; а нам Небесний Батько сказав зрозумілими словами, що ми не можемо жити так, як живе світ, і при цьому мати Його Духа⁵.

Дехто ... витрачає свої статки й марнотратить свої гроші на те, що не є необхідним, і якщо настають важкі часи, то ці люди приходять до висновку, що не можуть виконати своїх зобов'язань.

Ми можемо навчитися від мурашки. Вона збирає все потрібне їй, коли це тільки можливо, і складає зібране у сховку для дня, коли не буде можливості щось знайти. Завдяки цьому в її коморі,

“Для нас, брати і сестри, можуть настати тяжкі часи, та ми можемо підготуватися до них”.

як правило, всього повно. Коник, комаха набагато більша, так не робить. Він нічого не збирає на тяжкі часи, а покладається на провидіння, щоб мати те, що йому потрібно, а тому більшість коників гине від голоду.

Я боюся, що дехто з людських істот схожий на коників і не користується зі своїх можливостей належним чином. Якби вони навчилися від мурашки, то могли б збирати про запас необхідні їм харчі і завжди мати щось у руці⁶. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 221].

Господь наказав нам працювати, щоб заробляти на своє прожиття.

Той факт, що дуже великі гроші стали доступними для багатьох людей, дає молоді в деяких випадках відчуття, що оскільки гроші приходять порівняно легко, то чесна важка праця не є необхідною чи бажаною. І все ж я задоволений, що не було ще

людей на землі, які б заробляли собі на життя чесно й старанно і стали б зіпсованими.

Якщо наші діти зростають у лінощах, ми знаємо, що це неприємно Господу⁷.

Наскільки для нас краще, коли ми зайняті якоюсь підходящою роботою⁸.

Наш Небесний Батько ... говорив давно, дуже давно про ледарів у Сіоні, і Він сказав: “Той, хто лінується, не їстиме хліба і не носитиме одяг трудівника”. [УЗ 42:42]. Я вважаю, що Він не мав на увазі тих, хто не може знайти собі роботу і хто належним чином старається турбуватися про себе. Я вважаю, що Він має на увазі звичку деяких людей покладатися на свого ближнього. ... Я відчуваю, що ні в кого в цьому світі немає жодних підстав відчувати, що він може покладатися на когось іншого у забезпеченні свого існування. Уже в дитинстві я відчував, що ніхто не зобов'язаний забезпечувати мене засобами для прожиття. Господь дав мені розум. Він наказав, що я повинен працювати, і я почав працювати, коли мені було дванадцять років, і я знайшов радість в цьому, заробляв собі на життя і допомагав іншим упродовж більше п'ятдесяти років.

Я дякую Богу за роботу, за радість, яка приходить від того, що ми робимо щось у світі. Я не відокремлюю ніякого конкретного виду роботи, а говорю про роботу, яка заслуговує на повагу. Господь вказав, що ми повинні бути працелюбними. У давні часи Він сказав, що ми повинні заробляти на життя у поті свого лица [див. Буття 3:19]⁹. [Див. рекомендацію 3 на сторінках 221–222].

**Ні заможний, ні бідний не повинен
зосереджуватися серцем на багатстві.**

“Горе вам, багаті люди, які не віддають свого майна бідним, бо ваші багатства роз'їдатимуть ваші душі; і таким буде ваше голосіння у день відвідання, і суду, і гніву. Жнива пройшли, літо скінчилося, а моя душа не спасенна!” (УЗ 56:16).

Це Господь каже багатим людям, які відмовляються вдіяти від свого статку бідним. Але Він серйозно застерігає й бідну людину, яка не старається. Він каже:

“Горе вам, бідні люди, чиє серце не скрушено, чий дух не упокорено, і чиє черево не вдоволено, і чії руки не утримуються від того, щоб хапати майно інших людей, чії очі сповнені жадібності, і хто не хоче працювати своїми власними руками!” (УЗ 56:17). ...

... Далі Він каже: “Але благословенні бідні ті, які чисті серцем”. І тут цілковита різниця, “... благословенні бідні ті, які чисті серцем, чиє серце скрушено, і чий дух упокорено, бо вони побачать царство Бога, що наступає в силі і великій славі для їхнього визволення; бо насить землі буде їхньою” (УЗ 56:18).

Вони—це ті, хто не мають багатства світу, але які однак мають життя, і існування і розум і які палко бажають робити те, що Господь хоче, щоб вони робили. ...

Тепер, мої брати і сестри, у нашій організації ми маємо і багатих, і бідних. Якщо ми бідні, ми можемо бути гідними, як це Господь тут вказав. Ми можемо бути чисті серцем і робити все, що тільки можемо, і Він не дозволить тим, хто робить все можливе, відчувати нужду в необхідному для життя серед народу, який є в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ...

Я сподіваюсь, ми не будемо відчувати гіркоту від того, що хтось із чоловіків і жінок є заможними. Якщо ми заможні, то, я сподіваюсь, ми не будемо зосереджуватися лише на собі і не дбати про потреби інших дітей нашого Небесного Батька. Якщо ми заможніші, ніж вони, то повинні на ділі бути братами і сестрами, а не вдавати їх із себе. Наші бажання мають бути націлені на розвиток такої організації у цьому світі, щоб інші, бачачи наші добрі справи, були б змушені прославляти ім'я нашого Небесного Батька. ...

Ми не повинні переймати погані звички інших людей. Ми не повинні допускати думки, що візьмемо те, що належить іншій людині. Згадайте десять заповідей, і ви знайдете один короткий абзац, [що починається словами]: “Не жадай”. [Вихід 20:17]. ...

Ми не повинні допускати такої думки. Інші можуть робити це, але якщо ми у своєму серці маємо дух евангелії Ісуса Христа, то не будемо обманюватися стосовно цього.

Нам сказано, що ми не можемо служити Богу та іншому пану [див. Матвій 6:24]. Ми маємо зробити свій вибір, і якщо ми

хочемо бути слугами Бога і дітьми Небесного Батька та заробити Його благословення, то повинні служити, шануючи Його і виконуючи Його заповіді. Наші почуття і наша любов, якщо я можу так образно сказати, повинні прийти до всіх у світі, щоб вони отримали їх¹⁰. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 222].

**Через десятину та інші пожертвування
ми допомагаємо у цій роботі Церкви
і благословляємо нужденних.**

Господь дав нам привілей віддавати одну десятю нашого доходу для Його Церкви, для розвитку Його роботи у світі. Ті, хто платить десятину, отримують свої благословення. ... Ми не можемо сподіватися, що заробимо благословення без найщиріших зусиль. Від нас буде вимагатися робити те, що для декого здається жертвою. Я гадаю, люди думають, що коли вони платять свою десятину, то приносять жертву, але це не так; вони роблять реальну інвестицію, яка повернеться вічними дивідендами. Небесний Батько дає нам усе, що ми маємо. Він все дає в наші руки, дозволяючи нам залишати для нашого власного використання дев'ять десятих цього, а потім просить, щоб ми поклали Його десятю частину туди, куди Він вказує, туди, де, як Він знає, це буде найкраще сприяти розвитку Його Церкви.

Коли ми слухали вранці звіти про цю велику Церкву [під час сесії генеральної конференції], фінансовий звіт мене дуже вразив—знати, що велика організація, як ця, з безліччю її людей, яка функціонує багатьма різними способами, посеред сум'яття й нужди, що панують у світі, знаходиться в такому стані, що один з членів Президентства Церкви міг стати тут і правдиво сказати нам, що ця Церква не має боргів. І хоч країни й більшість людей у боргах, але Церква так керувалася, що не має боргів. Давайте задумаємося над цим. Давайте підтримувати Церкву. Давайте наслідувати дієве провідництво Церкви. Давайте жити так, щоб Господь міг благословляти нас, як Він благословляє Церкву¹¹.

Якщо ви платили чесну десятину, то я без вагань можу сказати: інші дев'ять десятих були більшим благословенням для тих, хто платив, ніж сто процентів для тих, хто не платив. Це Господня робота. ... Не люди виконують її. Стосовно всієї вашої

“Господь дав нам привілей віддавати одну десяту нашого доходу для Його Церкви, для розвитку Його роботи”.

щедрості і всіх ваших приношень, стосовно всієї вашої місіонерської роботи, стосовно всієї вашої турботи про бідних, ... стосовно всього того, що ви віддавали як звичайні люди, я свідчу: те, що ви віддали, приносить вам більше щастя, більше миру, більше спокою і більше гарантує вічне життя, ніж будь-що з того, що сьогодні мають інші люди у світі¹².

Я впевнений, що Господь любить ті смиренні, віддані душі, які охоче простягають руку й допомагають нужденним чи то харчами, чи то одягом, чи то постільними речами, чи то доброю, бо це є частиною євангелії Ісуса Христа¹³. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 222].

Якщо ми щедрі, ніхто не буде з пустими руками.

Жодному чоловіку, жодній жінці чи дитині в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів немає потреби ходити з пустими руками, бо Церква була організована, щоб допомагати тим, у кого немає необхідного для життя. Досить є для всіх і навіть ще більше. ... Бог дозволив людям збирати багатство, і якщо вони отримали його належним чином, воно їхнє, і Він буде благословляти їх в його використанні, якщо вони будуть використовувати його належним чином¹⁴.

Ми настільки занурюємося у світ, що забуваємо про людей, які страждають і яким ми могли б допомогти багатьма різними шляхами¹⁵.

Подумайте про чоловіків, які залишилися без роботи, і також про жінок. ... Подумайте про безліч дітей Батька, які потраплять у нужду і яких Він любить так само, як Він любить і вас. Подумайте про страждання, які настануть, якщо ми, щасливіші, не будемо щедро вділяти від майна, яке Бог дав нам у руки,—і не лише від майна; але якщо ми будемо скупитися і на слово підбатьорення й люб'язності для Його дітей і не будемо відвідувати домівки, де є так багато нужденних, і не будемо давати їм того, що кожний з нас може дати. Брати і сестри, усі ці можливості дані нам, щоб ставати кращими і розвивати свій характер та щоб ми могли складати скарби для себе на небесах, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопаються і не вкрадуть [див. Матвій 6:20]. Ці нагоди надаються нам всемудрим Батьком, Який, знаючи кінець від початку, сказав: "Це та дорога,—простуйте ви нею!"

Потурбуймося про ... тих, хто навколо нас,—не залишаймо це для єпископа і Товариства допомоги, але нехай кожний з нас буде виразником люблячої доброти до людей, яким ми так потрібні. І що б ми не робили, не давайте людям, які просять про допомогу, відчути себе жебраками. Даваймо те, що ми даємо, так, наче це належить їм. Бог позичив це нам. Трапляється, що ми, чимось володіючи, поводимося так, наче вважаємо, що воно належить нам. Усе, що ми маємо: наші харчі, наш одяг, наше помешкання, наші доми і наші можливості—усе це дано нам як

управителям у Церкві і царстві Небесного Батька, і якщо ми будемо ... вдіяти від нашого майна, навіть нехай це буде лише як вдовина лепта, ми отримуємо від Того, Хто живе у височині, благословення, які нам потрібні у наш день тут, на землі, і коли настане для нас час йти в інше життя, ми побачимо, що на нас чекає благословення люблячого Батька, Який оцінив докладені нами зусилля¹⁶.

Якщо ми хочемо, щоб нас ототожнювали з царством нашого Господа, з целестіальним царством, для нас є можливість підготуватися—з любов'ю неудаваною, зі старанням, з ощадливістю, з наполегливістю, з бажанням робити все, що в нашій силі, аби благословити інших, віддавати—і не з постійним відчуттям, що ми повинні отримувати, але відчуваючи бажання віддавати, бо я кажу вам: “Блаженніше давати, ніж брати!” [Дії 20:35]. Євангелія Ісуса Христа—це євангелія віддавання, і не лише свого майна, але й самих себе, і я дякую моему Небесному Батьку за те, що належу до такої організації, яка навчена цьому¹⁷. [Див. рекомендацію 6 на сторінці 222].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Джордж Альберт Сміт сказав святим під час Великої депресії: “Я вірю, що Небесний Батько дає нам можливість для розвитку” (сторінка 213). Що це означає для вас? Як саме ми “розвиваємося”, коли служимо нужденним?
2. Читаючи перший параграф з учень (сторінки 213–215), подумайте, що ви можете зробити, щоб розпочати збирання продуктів харчування і запасів або поліпшити своє вміння в цьому. Які ви можете назвати приклади стихійних лих чи інших умов, до яких ми повинні готуватися? Як кворуми священства і Товариства допомоги можуть допомогти членам Церкви підготуватися до таких непередбачених випадків?
3. Перегляньте параграф, що починається на сторінці 215 і прочитайте Учення і Завіти 68:31. Чому, на вашу думку, Господь

- вимагає, щоб ми працювали і заробляли собі на прожиття? Які є ефективні способи навчати дітей про важливість праці?
4. Прочитайте застереження Президента Сміта багатим і бідним, що на сторінках 216–218. До чого може призвести зосередженість нашого серця на багатствах? Що ми можемо робити, аби уникнути цього?
 5. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 218, в якому Президент Сміт говорить про благословення від сплати десятини та інших пожертвувань. Які є ефективні способи навчати молодь або нових членів Церкви про ці благословення?
 6. Вивчаючи останній параграф з учень (сторінки 220–221), подумайте про щось конкретне, що ви можете зробити, аби допомогти єпископу та іншим провідникам приходу задовольнити потреби людей у вашому приході чи вашій громаді. Що для вас означає віддавати “не лише своє майно, але й самих себе”?

Відповідні уривки з Писань: Ефесянам 4:28; Якова 1:27; 2 Нефій 5:17; Кн. Якова 2:17–19; Мосія 4:22–25; Учення і Завіти 104:13–18.

Допомога вчителю: “Навіть навчаючи багатьох людей одночасно, можна бути ближче до кожного особисто. Наприклад, можна бути ближче до всіх, якщо тепло вітатися з кожним перед початком занять. ... Ви також станете ближчими до людей, якщо пропонуєте брати участь в обговоренні і робите це тактовно” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 35).

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1948, 181.
2. B Conference Report, Oct. 1947, 6.
3. “To the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 706.
4. B Conference Report, Apr. 1947, 162, 165.
5. B Conference Report, Apr. 1929, 30.
6. B *Improvement Era*, Aug. 1946, 521.
7. “Some Warning Signs,” *Improvement Era*, July 1948, 425.
8. B Conference Report, Oct. 1949, 171.
9. B Conference Report, Oct. 1934, 49–50.
10. B Conference Report, Oct. 1949, 170–172.
11. B Conference Report, Apr. 1941, 25, 28.
12. B Conference Report, Apr. 1948, 16–17.
13. B Conference Report, Apr. 1947, 162.
14. B Conference Report, Oct. 1949, 169, 171.
15. B Conference Report, Apr. 1948, 181.
16. “Saints Blessed,” *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, 8.
17. B Conference Report, Oct. 1934, 52.

Сила доброти

*Будучи добрими й терпеливими, ми
можемо пом'якшувати серця та
заохочувати інших жити праведно.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Джордж Альберт Сміт твердо вірив у силу доброти, яка може пом'якшувати серця. Він навчав, що ми повинні “вирішувати свої проблеми у душі любові й доброти до всіх”¹. Його онука розповіла, як його доброта й увага до інших розрядили одну напружену ситуацію:

“Одного жаркого літнього дня щось трапилося під дорожнім покриттям неподалік дідового дому в Солт-Лейк-Сіті, і прибуло кілька робітників, щоб все полагодити. На вулиці було спекотно, сонце несамовито пекло; робітникам доводилося працювати лопатами, піт так і тік по обличчях і спинах чоловіків, коли вони копали проїжджу частину дороги. Робітники не добирали слів або, можливо, їхні матері не навчили їх кращій мові, але вони лаялися і вживали бридкі слова. І невдовзі їхні слова вже стали образливими для багатьох сусідів, чиї вікна були відчинені, щоб випустити в приміщення хоч якийсь вітерець і принести в них прохолоду.

Хтось із сусідів вийшов на вулицю і попросив цих чоловіків припинити брудну лайку, додавши, що зовсім поряд живе брат Сміт,—тож чи не були б вони такі ласкаві виявити якусь повагу і поводитися тихо? На це чоловіки відповіли новою порцією огидних слів. Дідусь спокійно приготував лимонад і, поставивши кілька склянок та глечик на тацю, виніс її чоловікам, що знемагали від спеки, і сказав: “Мої друзі, вам так жарко, ви такі стомлені. Може зайдете та посидите тут, під моїми деревами, та трохи вип'єте холоденького?” Куди й подівся їхній

“Дідусь спокійно приготував лимонад і, поставивши кілька склянок та глечик на тацю, виніс її чоловікам, що знемагали від спеки”.

гнів; чоловіки відповіли на доброту лагідністю і вдячністю. Після короткого приємного перепочинку вони знову взялися за свою роботу і закінчили її ретельно й тихо”². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 231].

Однією з підстав такого доброго ставлення Президента Сміта до людей було його переконання, що в кожному є щось хороше. Усього за кілька тижнів до смерті Президента Сміта старійшина Метью Коулі, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідав його в лікарні. “Я підійшов до його ліжка,—розказував він,—і він простяг свою руку і взяв мою, міцно потискаючи її, сказав: “Молодий чоловіче, пам’ятай усі дні свого життя: ти можеш знаходити хороше в кожному, якщо хочеш, тільки шукай це хороше”.

Старійшина Коулі потім сказав про Президента Сміта:

“Він любив кожного, бо міг бачити в кожному хороше. Він не дивився на гріх з бодай найменшою мірою допущення, але він любив грішника, бо знав, що Бог—це любов [див. 1 Іван 4:16] і що це Божа любов оновлює людські душі і може, таким чином, трансформувати грішника в святого.

Можливо є такі грішники, які помилково прийняли його любов за повагу. Він не поважав грішника, але любив його. Я впевнений, що любов знаходила відгук в серці і житті тих, кого він любив”³.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Дух Господа—це дух доброти, а не грубості та критики.

Мені іноді стає сумно, коли я чую, як розказують щось недобре не лише про людей у Церкві, але й про людей у світі. Щось недобре, як правило, не говориться під натхненням від Господа. Дух Господа—це дух доброти; це дух терпіння; це дух милосердя й любові, стриманості й довготерпіння; і немає жодного з нас, кому були б не потрібні всі ці чесноти, які приходять, коли ми маємо Дух нашого Небесного Батька⁴.

Слід застосовувати кожний вплив заради добра. Люцифер застосовує кожний засіб, щоб знищити душі в людській сім’ї. Він набагато активніший, ніж будь-коли до цього, і працює дуже

підступним шляхом. Я не займатиму багато часу, щоб назвати всі численні шляхи, якими він діє, але є один, яким він діє і діяв від початку світу, і цей шлях—спокушати одну людину, щоб вона шкодила репутації інших, кажучи про них щось недобре⁵.

Так легко когось критикувати, так легко знаходити чийсь помилки, і часом ми говоримо щось неприємне про наших сусідів і друзів. А Небесний Батько ось що сказав нам ... :

“Не судіть, щоб і вас не судили;

бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас, і якою мірою будете міряти, такою відміряють і вам.

І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?

Або як ти скажеш до брата свого: “Давай вийму я заскалку з ока твого”, коли он колода у власному оці?” [Матвій 7:1–4].

Нам, як народу, дано пораду не критикувати тих, з ким ми спілкуємося, не ставитися до них недобре, не говорити про них неприємне. У цьому відношенні нам належить бути якнайкращим прикладом у всьому світі. Задумайтеся над тим, скільки є сьогодні критики. Візьміть свої газети, і ви побачите те недобре, що сказано одними людьми на адресу інших, і хоч часто людина, яка критикує, має колоду у власному оці і нічого чітко не бачить, вона все одно думає, що її брат має скалку у своєму оці⁶. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 231].

Чи ми все ж таки схильні помічати недоліки й слабкості наших ближніх? Але це суперечить вченням евангелії Ісуса Христа. Існує категорія людей, які завжди знаходять помилки і критикують в самий нищівний спосіб. Критика є різною. Якщо ми можемо критикувати конструктивно під впливом Духа Господа, то можемо змінити на користь і належним чином те, що робиться. Але якщо ми маємо дух, що підштовхує відшукувати помилки, вказувати на слабкості та невдачі інших у нищівній манері, то це ніколи не відбувається завдяки присутності Духа Небесного Батька і завжди є шкідливим⁷.

**Ми маємо шукати чесноти в інших
людях і щиро їх хвалити.**

Цього вечора я стою тут, щоб розказати про одного чоловіка, який кілька років тому відправився додому. ... Я маю на увазі Френсіса М. Лімана [з Кворуму Дванадцятьох Апостолів], і я хочу сказати вам, що цей великий чоловік був ніжним, як немовля, ну просто як маленька дитина, і його бажання допомогти та підбадьорити було прекрасним. Я чув, як він часто хвалив своїх братів, коли ті робили щось гідне похвали—один виступив з чудовою промовою, інший переконливо свідчив, ще інший зробив щось ще, що заслуговувало похвали. Я бачив, як він обнімав їх і казав: “Я пишаюся вами і тим, що ви так добре зробили”. Чи не заслуговує на похвалу такий спосіб життя? Живучи так, ми робимо себе щасливими. Якби ми замість того, щоб заздрити, помічали чесноти і здібності оточуючих, і дякували їм та хвалили їх, якби ми бачили силу, націлену на добро, в [інших], то наскільки б це було краще.

Багато хто з нас живе в такій атмосфері, в якій ми майже німіємо, коли настає момент похвалити когось. Ми, здається, нездатні сказати те, що могли б сказати ... для благословення інших. Давайте шукати чесноти в оточуючих нас людях і, помічаючи ці чесноти, давайте робити людей щасливими, хвалячи їх⁸.

Я благаю вас, мої брати і мої сестри, давайте будемо щедрими одне з одним. Давайте будемо настільки терпеливими одне до одного, як ми б хотіли, щоб інші були терпеливими до нас. Давайте помічати чесноти наших сусідів та друзів і говорити про ці чесноти, а не шукати помилки та критикувати. Якщо ми будемо робити це, то будемо випромінювати радість, і ті, хто знає нас найкраще, будуть любити нас⁹. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 231].

Доброта має силу вести людей від їхніх помилок.

Є ті, хто допускатиметься помилок. Сьогодні серед нас є ті, хто збився зі шляху, але вони—діти нашого Господа і Він любить їх. Він дав вам і мені право йти до них з добротою і любов'ю, з терпінням і з бажанням благословити, знайти, як їм виправити помилки, яких вони допускаються. Я не маю

привілею судити когось із тих, хто зробив помилки і продовжує їх робити, якщо тільки я не покликаний для цього через владу, яка може надати мені такі повноваження. Але я маю привілей—якщо я бачу, що вони чинять неправильно,—тим чи іншим способом, якщо це можливо, повернути їх назад на шлях, що веде до вічного життя в цілестіальному царстві¹⁰.

Давайте не висловлювати своє невдоволення нашими друзями та сусідами через те, що вони не роблять того, чого ми хочемо, щоб вони робили. Натомість давайте любити їх за те, що вони роблять те, що Небесний Батько хотів би, щоб вони робили. Ми можемо робити це, і ми не можемо завоювати їхню довіру або їхню любов ніяким іншим шляхом¹¹.

Яка радість, який спокій, яке задоволення можуть прийти в життя наших сусідів та друзів завдяки доброті! Якби мені хотілося написати це слово великими літерами і проголошувати його. Доброта—це сила, яку Бог дав нам, щоб відмикати тверді серця і пом'якшувати уперті душі й вести їх до розуміння Його цілей¹². [Див. рекомендацію 4 на сторінці 231].

Любов і доброта в наших оселях можуть спонукати наших дітей прислухатися до нашої поради.

Це наш обов'язок—я повинен сказати, це також і наш привілей, так само як і наш обов'язок—приділяти достатньо часу, щоб оточити наших дітей охороною і так любити їх та заслугувати їхню любов, щоб вони з радістю прислухалися до нашої думки та поради¹³.

Живіть так, у любові й доброті, щоб мир і молитва, і вдячність були разом у вашому домі. Не дозвольте, щоб ваш дім був просто місцем, де ви вішаєте ввечері свій кашкет, споживаєте їжу, а потім біжите кудись в інше місце; нехай ваш дім буде місцем перебування Духа Господнього¹⁴.

Я молюся, щоб ми могли сповнитися того духа, який іде від [Господа] і який є духом любові, доброти й допомоги, терпіння і стриманості. І якщо ми зберігатимемо цей дух з нами в нашому домі, наші хлопчики і дівчатка виростатимуть такими, якими ми хотіли б, щоб вони були¹⁵.

*“Живіть так, у любові й доброті, щоб мир,
молитва і вдячність були у вашому домі”.*

Пам’ятаю, кілька років тому я їхав потягом на північ. Сидячи у вагоні, я помітив знайому жінку. ... Вона впізнала мене, коли я йшов проходом вагону. Вона заговорила до мене, і я запитав: “Куди ви їдете?” Вона відповіла: “Я їду в Портленд, [Орегон]”. Я знав, що її сім’я була не з багатих. Я знав, що ця жінка була матір’ю сім’ї, в якій було багато синів, і сказав: “Що за справи ведуть вас у Портленд?” Вона сказала: “У мене там син у лікарні”.

Мені не було відомо, що хтось із її дітей переїхав жити так далеко, тому я трошки розпитав її і вона відкрила мені своє серце. Вона сказала: “Мій наймолодший хлопець кілька тижнів тому залишив дім і не сказав, куди збирається податися. Ми жодної висточки не отримали від нього, але, безсумнівно, він збирався поїхати у світ, йому хотілося самому подивитися на світ; і перше повідомлення, яке ми отримали з місця його перебування, була телеграма. Вона прийшла з лікарні Мерсі, що в Портленді, і в ній було сказано, що наш хлопчик захворів і перебуває у тій

лікарні”. Вона сказала: “Звичайно, це послання просто шокувало нас. Єдине, що залишалося робити, це зібрати все, що ми маємо, і відразу ж їхати до хлопця”.

... Вона була готова сидіти всю ту тривалу поїздку, день і ніч, не ображаючись на недоброту й нерозсудливість свого сина, а тільки думаючи, що він—її, що він належить їй, що Бог дав його їй і що Небесний Батько очікував, що вона зробить все можливе, аби збагатити його життя і підготувати його до можливостей, що були у нього попереду. Тож усі довгі години вночі, коли потяг гуркотів по рейках, ця добра жінка сиділа, глибоко переживаючи за свою дитину, і кожна миля наближала її хоч трошки до того магніту, який притягав її серце. Нарешті приїхавши, вона щодуху помчала до лікарні. Виявилось, що місце, де я мав зупинитися, знаходилося неподалік тієї лікарні, тож я пішов туди, аби подивитися, що сталося.

Ласкава мати сиділа біля ліжка свого сина, який захворів на тяжку форму пневмонії; він лежав, страждаючи від болю. Вона не сварила його за те, що він не подумав про неї; вона не тримала образу за його байдужість і легковажність, вона просто дякувала за можливість бути зі своїм хлопчиком, якого Бог їй дав. Вона тепер намагалась знову доглядати за дитиною, заради якої вона увійшла в партнерство зі своїм Небесним Батьком, щоб привести її у цей світ. До речі, юнаку було приблизно 16 років, та він все ще був для неї дитиною. Вона намагалась підбадьорити його, розповідаючи про те, що могло звеселити його і принести задоволення, тим самим показуючи йому можливості, які будуть в нього, коли він одужає. У цьому місці горя й муки, що заповнювали палату до її приходу, було справжнє сяйво світла, спокою і щастя, що з'являлося на обличчі хлопця, коли він дивився на лице тієї, яка жертвувала своїм життям заради його існування і яка у цьому випадку проїхала таку довгу відстань, щоб сидіти біля нього і повернути його до життя.

Я іноді замислююся: чи ці матері усвідомлюють, якими чудовими вони є в очах своїх дітей у ситуаціях, подібних цій. Той хлопець уже задовго до того, як його мати опинилася там, вирішив, що ніколи більше не зрадить свою матір, ніколи знову не буде неуважним до того, що вона йому дала, і прийняв рішення,

що ім'я, яким його було названо, буде шануватися ним доти, поки він житиме¹⁶. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 231].

Я молюся, щоб любов до євангелії нашого Господа палала в наших душах і збагачувала наше життя, щоб вона робила чоловіків добрими до дружин, дружин—до чоловіків, батьків—до дітей і дітей—до батьків, бо це—євангелія Ісуса Христа, яка є євангелією любові і доброти¹⁷.

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте історію про Джорджа Альберта Сміта, який приготував лимонад для стомлених робітників (сторінка 223). Коли ви бачили добрий вчинок, який пом'якшив чиєсь серце? Які, на ваш погляд, проблеми можна було б розв'язати “в душі любові й доброти до всіх”?
2. Президент Сміт навчав, що “нам належить бути якнайкращим прикладом у всьому світі”, уникаючи жорсткої критики (сторінка 225). В яких ситуаціях ми можемо подавати такий приклад? Чому, на вашу думку, жорстка критика і пошук помилок є такими згубними?
3. На сторінці 227, Президент Сміт розказує про старійшину Френсіса М. Лімана, який хвалив своїх братів. Як подіяла на вас щира похвала іншої людини? На мить задумайтесь над тим, кого ви можете похвалити.
4. Президент Сміт навчав, що “доброта—це сила, яку Бог дав нам, щоб відмикати тверді серця” (сторінка 228). Які, на вашу думку, історії з Писань можуть проілюструвати цей принцип? (Наприклад, див. Матвій 9:10–13; Алма 20:1–27).
5. Прогляньте історію про матір, яка сиділа біля свого сина в лікарні (сторінки 229–230). Коли дитина збивається з пуття, чому іноді важко прореагувати так, як це зробила мати в цій історії? З молитвою подумайте, як дух доброти й терпіння може поліпшити наші стосунки з членами нашої сім'ї.

Відповідні уривки з Писань: Приповісті 15:1; Матвій 18:15; Іван 8:2–11; Ефесянам 4:29–32; 3 Нефій 12:22–24; Учення і Завіти 121:41–46.

Допомога вчителю: Обговорення в невеликих групах дає “можливість якомога більшій кількості учнів взяти участь в уроці. Ті учні, які переважно неактивні на уроці можуть ділитися своїми ідеями в невеликих групах, що вони не зробили б перед усім класом” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 159).

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1941, 28.
2. Martha Stewart Hatch, in Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), 130–131.
3. Matthew Cowley, in Conference Report, Apr. 1951, 166–167.
4. B Conference Report, Apr. 1937, 34.
5. “To the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 704.
6. B Conference Report, Oct. 1949, 168–169.
7. B Conference Report, Oct. 1934, 50.
8. “To the Relief Society,” 707.
9. B Conference Report, Oct. 1934, 50.
10. B Conference Report, Apr. 1937, 34.
11. B Conference Report, Oct. 1945, 174.
12. “To the Relief Society,” 709.
13. B Conference Report, Apr. 1929, 33.
14. B Conference Report, Apr. 1948, 183.
15. B Conference Report, Oct. 1950, 9.
16. B *Deseret News*, May 15, 1926, section four, 6.
17. B Conference Report, Oct. 1948, 167.

Виховувати дітей у світлі й істині

*Господь дав батькам відповідальність навчати
своїх дітей євангелії словом і прикладом.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

Наприкінці свого життя Президент Джордж Альберт Сміт згадував, як його виховували й навчали батьки:

“Я народився у бідній сім’ї. ... Мої батьки жили в дуже скромних умовах, але я підношу хвалу своєму Творцю і дякую Йому від всього серця за те, що Він послав мене в їхню сім’ю.

Я зростав у Солт-Лейк-Сіті. У вісім років я був охрищений в Сіті-Крік. Мене конфірмавав член Церкви на зборах посту у Сімнадцятому приході, і ще будучи хлопчиком я дізнався, що це робота Господа. Я дізнався, що на землі є живі пророки. Я дізнався, що натхнення від Всемогутнього впливає на тих, хто живе, щоб отримати його. ...

Я не знаю нікого у всьому світі, у кого було б більше підстав бути вдячним, ніж у мене. Я вдячний за своє народження, вдячний за батьків, які навчали мене євангелії Ісуса Христа і подавали приклад у своєму домі. Якщо я зробив щось, чого не повинен був робити у своєму житті, то цього я не міг навчитися в домі своєї матері. В умовах багатодітної сім’ї від матері вимагається неабияке терпіння, та вона завжди була терпелива до нас. Завжди відчувалися ніжність, доброта і любов”¹.

У своїй власній сім’ї Джордж Альберт Сміт старався наслідувати приклад своїх батьків, навчаючи з терпінням і любов’ю. Його дочка Едіт розповіла про випадок з її юності:

“Він постійно давав нам поради стосовно нашої поведінки, наголошуючи на чесності і ввічливості. Пам’ятаю, одного дня,

*Дружина Джорджа Альберта Сміта, Люсі, та їхні
дочки, Едіт (ліворуч) і Емілі (праворуч).*

коли я поверталася додому після уроку музики, кондуктор у трамваї не взяв з мене плату за проїзд. ... Яюсь так сталося, що він проминув мене, і я їхала до своєї зупинки, так і тримаючи в руці п'ятицентову монету; я відчувала піднесений настрій, щиро радіючи, що проїхала безкоштовно.

... Я весело підбігла до батька, щоб розказати, як мені по-везло. Він терпеливо слухав мою розповідь. Я вже почала уявляти, яка ж це я щаслива. ... Я була впевнена, що кондуктор не знав, що я не заплатила за проїзд, а отже все було гаразд.

Коли я закінчила своє оповідання, батько сказав: "Але ж, сонечко, навіть якщо не знає про це кондуктор, знаєш про це ти і знаю я, і знає Небесний Батько. Отже, вже троє нас повинні бути задоволені, бачачи, що ти повністю платиш за те, що отримала".

Едіт повернулася на риг вулиці і заплатила за проїзд, коли трамвай повертався назад. Пізніше вона висловила вдячність за те, як її батько повівся у тій ситуації: "Я справді вдячна за батька, який був достатньо мудрим, щоб з добротою вказати мені на зроблену помилку, бо якби це пройшло непоміченим, я подумала б, що він схвалив мою поведінку, і могла б іншим разом зробити щось подібне"². [Див. рекомендацію 1 на сторінці 244].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Першочергова відповідальність батьків— навчати своїх дітей євангелії.

Одним з усіх найбільших і найцінніших ваших благословень буде те, яке приходить до вас, якщо ви навчаєте так, як повинні, і виховуєте так, як повинні, цих вибраних духів, яких Небесний Батько посилає у світ у ці останні дні. ... Не перекладайте виховання своїх дітей на загальні школи. Не перекладайте їхнє виховання на Початкове товариство, на Недільну школу, на [молодіжні організації Церкви]. Вони допомагатимуть вам і значною мірою долучатимуться до цього виховання, однак пам'ятайте, що сказав Сам Бог: якщо батьки не вчать своїх дітей вірі в Бога, покаяння, хрищенню та рукопокладанню у віці восьми років, гріх буде на головах батьків [див. УЗ 68:25–28]. Це, мої брати і сестри, не погроза, це добра і любляча порада Небесного

Батька, Який знає все і розуміє та усвідомлює, до чого призводить те, що дітям дозволяють зростати без такого виховання³.

Мені так хочеться, аби те, що я скажу, закарбувалося в розумі усіх батьків у Сіоні: хоч Господь і надав усі ці чудові освітні установи, і хоч наука зробила так багато для нашої вигоди й нашого благословення, і хоч Церква підготувала місця, куди ми можемо посилати своїх дітей, щоб їх навчали там евангелії Христа, усе ж це не звільняє вас або мене від відповідальності й зобов'язання, яке поклав на нас Небесний Батько,—навчати своїх дітей. ... Недостатньо, щоб моїх дітей навчали вірі, покаяттю, хрищенню і рукопокладанню для надання дару Святого Духа у допоміжних організаціях. Мій Батько Небесний наказав, що це я повинен робити сам⁴.

Ніхто інший не може виконати ту частину, яку Бог призначив нам, батькам. Ми взяли на себе зобов'язання, привівши дітей у цей світ. Ми не можемо перекласти цю відповідальність ні на яку організацію. Ця відповідальність—наша. ... Перше і найважливіше зобов'язання, яке лежить на вас і мені,—не тільки висловлювати свою думку і давати пораду, але й виховувати, подаючи приклад, проводячи достатньо часу з найдорожчими для нас людьми, з цими хлопчиками і дівчатками, щоб їх не можна було звести на ... заборонені дороги⁵.

Скликайте до себе свою сім'ю, і якщо ви у минулому не спромоглися дати їм розуміння цілей життя і знання про евангелію нашого Господа, то зробіть це зараз, бо, як Господній слуга, я кажу вам: це їм потрібно зараз і це буде потрібно їм і надалі⁶. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 244].

Інші інтереси не повинні заважати нам виконувати наш обов'язок навчати своїх дітей.

В [Евангелії від] Луки нам сказано, що бувають часи, коли люди придушені клопотами й багатствами та життєвими розкошами [див. Лука 8:14]. Я маю зараз на увазі ... чоловіків і жінок, яких я люблю, чия духовність придушена цим; і супротивник веде їх цією легкою дорогою задоволень і вони ігнорують свій обов'язок батьків і членів Церкви Ісуса Христа.

... Зараз серед збентеження, збудження та всіх задоволень життя ... не губімо з поля зору обов'язок, який маємо перед цими хлопчиками і дівчатками, створеними за подобою Бога. Він— Батько їхніх духів, і Він питає з нас, яке навчання вони отримують. Я сподіваюся й молюся, аби ми так навчали їх, щоб, коли настане кінець, ми могли отримати від Нього це благословення: “Гаразд, рабе добрий і вірний, увійди до радощів пана свого” і щоб ми могли бути у вічності з тими, хто нам найдорожчий⁷.

Мені хотілося б розповісти вам одну історію. Багато років тому в Індіані жило двоє хлопців, це були юнаки, які працювали на фермах; від ферми до ферми було вісім—одинадцять кілометрів. Щодня вони старанно працювали, виконуючи свою роботу, доячи корів і т.д. Одного дня перший хлопець, якому було приблизно 13—14 років, прийшов до свого батька і сказав: “Батьку, мені хотілося б поїхати у місто. Я хочу побачити яскраві вогні. Ось я й думаю, чи можна мені якось увечері раніше поїхати туди, якщо я старанно попрацюю і виконаю свою роботу?” Батько відповів: “Ти не зможеш поїхати, бо не встигнеш виконати свою роботу”. “А якщо я встану на світанку і працюватиму цілий день, можна мені буде поїхати у місто? Це ж не дуже далеко, я побув би там годину—другу, а потім рано повернувся б додому”. Батько сказав: “Ну що ж, якщо ти зробиш усю свою роботу, то можеш їхати”. Батьки, зверніть увагу. Він все встиг зробити і поїхав. Приїхав він у місто, коли вже темніло. Крамниці і банки були зачинені. Було відчинено безліч залів для більярду та азартних ігор. Усі порядні люди порозходилися, більшість з них були вже вдома. Усіляка потолоч вешталася по вулицях або ж знаходилася у гральних місцях. Вони примітили цього приїжджого юнака і причепилися до нього. Не пройшло багато часу, як вони вже показали йому те, що жоден хлопець не повинен був би бачити. Ось таким був його досвід. І завдяки цьому він спробував те, що не було для нього добрим.

Другий хлопець прийшов до свого батька з тим же. Він сказав: “Батьку, мені хочеться поїхати колись у місто. Хіба ж ти не хочеш, щоб я поїхав і побачив те, що я ніколи ще не бачив? Мені треба було б приїхати туди ще засвітла, аби щось побачити”. “Мій хлопче,—відповів батько,—я думаю, ти заслуговуєш поїхати у

місто, і думаю, ти заслуговуєш, щоб твій батько поїхав з тобою. Вибери день, і я допоможу тобі все зробити, щоб ми могли якомога раніше виїхати і ти зміг зустрітися з деким з моїх товаришів”.

Те, про що я розкажую, відбувалося в тому самому штаті—дві ферми були недалеко одна від одної. Він вибрав день на тижні. Вони виконали всю свою щоденну роботу й поїхали у місто. Прибули туди, коли не було ще й чотирьох годин. Вони приїхали ще до закриття банків. Юнак був одягнений у свій гарний одяг. Батько взяв його з собою в банк і представив банкіру, який потиснув йому руку і сказав: “Будеш у місті, заходь, побачимося; ми будемо завжди тобі раді”.

Завдяки цьому, він, коли виріс і поїхав у місто, мав можливість бути в товаристві чудових людей⁸. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 244].

Я хочу вам сказати ... , що ніякий час, який ви можете провести, і ніякий спосіб його проведення не принесуть вам більшої користі, ніж навчання ваших хлопчиків і дівчаток бути гідними благословень Небесного Батька⁹.

Батьківський приклад може направляти дитину до безпеки, праведності й щастя.

Давайте будемо прикладом праведності для своїх дітей, давайте молитися сім'єю і просити благословення для їжі. Нехай наші діти бачать, що ми як чоловіки і дружини закохані одне в одного. Поки ще є час, користуйтеся нагодою як чоловіки і дружини благословляти одне одного вашою любов'ю, вашою добротою і вашою готовністю допомагати в будь-який спосіб. Користуйтеся нагодою, поки ще є час, навчати своїх синів і дочок, як їм жити, щоб бути щасливими. ... Нехай же ваші домівки будуть святилищами миру і надії, і любові¹⁰.

Усього кілька днів тому я побачив лист від чоловіка, який, можливо, вже прожив половину свого життя. У листі до свого батька він написав: “Твоя дбайливість до дорогих тобі людей, те, як ти навчав мене, приклади, які ти подавав мені,—усе це надихало мене робити те, що Господь чекав від мене. Я відчув, що, йдучи твоїми слідами, я буду в безпеці”. То був мудрий

“Ніякий час, який ви можете провести, і ніякий спосіб його проведення не принесуть вам більшої користі, ніж навчання ваших хлопчиків і дівчаток бути гідними благословень Небесного Батька”.

батько, то був благословенний батько, якому вдалося вселити у розум свого сина таку впевненість. ... Завдяки поведінці батька—у всякому разі, син у цьому листі високо оцінив її,—завдяки прикладу, який подавався вдома, він сьогодні є одним з вірних прихильників цієї Церкви. Він може жити у світі й виконувати заповіді Господа. Його прагнення чинити добро було натхненне сім'єю, в якій він жив. Удома він бачив не егоїзм, а безкорисливість. Батьки не прагнули мати все, що тільки зможуть, і тримати це лише для самих себе; вони шукали тих, кому вони були потрібні, підбадьорюючи і благословляючи їх. Серце цього чоловіка стало таким, як воно є сьогодні, не завдяки всьому тому, що казалось у світі, а завдяки прикладам, які подавали його батьки, ті, хто жив у тому ж домі, що й він.

У мене немає сумнівів, що є сотні чоловіків і жінок, можливо, їх і тисячі, у громадах, де ми живемо, і у світі, які могли б сказати

те саме про навчання їхніх батьків і матерів. Та я боюся, що дехто з нас перебуває під впливом традицій світу і деким з нас заволоділа нав'язлива ідея, що ми повинні бути такими, як усі, незалежно від того, у що ті люди вірять чи що роблять. У цьому випадку наш приклад не буде благословенням, а може знищити щастя наших дітей¹¹.

Давайте свідчити своїми щоденними вчинками, а також своїми розмовами, що ми віримо в те, що це Батькова робота, і тоді до нас прийде невимовна радість, і в дітей, які зростають у наших домах, буде більше віри і смирення. І їм “буде додано”, і буде дано силу ухилятися від націлених в них стріл супротивника, і в стражданнях, що вразили дітей людських через гріховність, буде втішення, мир та щастя; і ... чоловіки й жінки будуть жити на цій землі, і вони матимуть силу характеру не зважати на біди життя¹². [Див. рекомендацію 4 на сторінці 244].

**Люблячи й навчаючи нашу молодь, ми
можемо допомогти їм убергтися від зла.**

Святі останніх днів, навчайте своїх дітей дотримуватися закону моралі. Огорніть їх, наче руками, своєю любов'ю, щоб у них не виникало бажання хоч якимось чином спокуситися на зло, яке оточує їх з усіх боків. ...

Який це привілей для батьків сісти у своєму домі в оточенні сім'ї, чистих хлопчиків і дівчаток, даних їм Небесним Батьком, цими духами, народженими Небесним Батьком! Яка це радість разом відчувати благословення Небесного Батька й радіти напарництву Його Духа, і так виховувати їх у дні їхньої юності, щоб, і змужнівши, вони залишалися чистими у своєму житті!

Мої брати і сестри, я благаю вас, щоб ви з більшою серйозністю, з більшою вдумливістю, з більшим терпінням, ніж будьколи раніше, охороняли підрастаюче покоління від пасток, які супротивник розставив біля їхніх ніг. Багато з наших [кінофільмів], радіопрограм, журналів, книг і т.п. є неприйнятними ... , і якщо ми не нейтралізуємо їхній вплив правильним навчанням і здоровим оточенням, приносячи молоді користь завдяки отриманню знань про життя порядних чоловіків і жінок, навчаючи

їх про силу пророків і значення евангелії Ісуса Христа, то дехто з тих, кого ми любимо, можуть поступово відійти від нас. ...

Навчаймо наших дітей бути чистими в житті, бути чесними. Навчайте своїх хлопців оберігати невинність їхніх сестер і їхніх подруг. Навчайте ваших дочок оберігати невинність хлопців, з якими вони товаришують. ... Давайте, якщо можна так сказати, вивчати спецкурс з виховання наших хлопців і дівчат під впливом Духа Божого, щоб супротивник не мав сили збити їх з пуття¹³. [Див. рекомендації 5 і 6 на сторінці 244].

Вивчення евангелії сім'єю допоможе нам бути близькими з нашими дітьми.

У себе вдома, брати і сестри, у нас є привілей, у нас є обов'язок скликати свою сім'ю, щоб радіти одне одному, зміцнювати й підтримувати одне одного та навчатися істинам із Святих Писань. У кожній домівці слід заохочувати дітей до читання Господнього слова, як воно було відкрито нам у всіх розподілах. Ми повинні читати Біблію, Книгу Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінну Перлину; і в себе вдома ми повинні не лише читати його, але й пояснювати його своїм дітям, щоб вони могли розуміти ... стосунки Бога з жителями землі.

Давайте подивимося, чи можемо ми у майбутньому зробити в цьому напрямку більше, ніж зробили у минулому. Візьмімо на себе зобов'язання дотримуватися цього принципу й цієї практики—збирати вдома навколо себе свою сім'ю. Нехай кожний з нас запитає себе: “Чи виконав я свій обов'язок у себе вдома стосовно читання і навчання евангелії, який було відкрито через Господніх пророків? Чи тримав я своїх дітей близько до себе і чи зробив свій дім прийнятним місцем і місцем благоговіння, любові, розуміння та благочестя?”

Якщо ні, то давайте покаємося у своїй неувважності і зберемо сім'ю навколо себе і навчатимемо їх істині. ...

“Чи привів я до ладу свій дім?” Таке запитання повинно бути в кожному серці. Не “Чи зробив це мій сусід?”, а чи зробив *я* те, що Господь вимагав від мене?¹⁴

Наші діти—найцінніший дар, яким Батько обдаровує нас. Якщо нам вдасться направляти їхню ходу дорогою спасіння, буде вічна радість і для нас, і для них. ...

Один із способів, яким ми можемо тримати їх ближче до себе,—частіше збиратися разом у себе вдома. Церква попросила, щоб кожного тижня принаймні один вечір був виділений для всієї сім'ї, щоб зібратися разом і радіти товариству одне одного, радіти простим радощам домашнього затишку і обговорювати між собою те, що має велику й вічну цінність.

... У 1915 році Перше Президентство написало про це “президентам колів, єпископам та батькам у Сіоні” і я процитую з того, що вони тоді сказали:

“Ми радимо й закликаємо по всій Церкві узаконити “Домашній вечір”, під час якого батьки й матері зможуть збирати своїх хлопців і дівчат навколо себе в домі й навчати їх слову Господньому. ... Цей “Домашній вечір” слід присвячувати молитві, співу гімнів, пісень, інструментальній музиці, читанню Писань, розгляду питань, що стосуються сім'ї, та особливому навчанню певних принципів євангелії та етичних питань життя, а також обов'язків та зобов'язань дітей перед батьками, сім'єю, Церквою, суспільством і країною”.

І ось яке благословення обіцяється тим, хто буде робити те, про що попросили:

“Якщо святі послухаються цієї поради, ми обіцяємо їм за це великі благословення. Зросте любов у сім'ї та послух батькам. У серцях молоді Ізраїля буде розвинуто віру, і вони здобудуть силу, щоб боротися зі злим впливом і спокусами, що оточують їх”.

Ці принципи і обіцяння все ще перед нами¹⁵.

Якби тільки домашній вечір міг стати дійсністю серед святих останніх днів, якби під час одного вечора кожного тижня ми були б з нашими рідними під впливом Духа Господнього біля нашого сімейного вогнища, в оточенні тих, кого Господь дав нам і сказав нам, зокрема, що ми повинні навчати їх, то скільки б було щасливих сімей там, де сьогодні сум, і розбрат, і горе. ...

... Якщо ми не допускаємо до себе світ і те, що йде ззовні, і під силою молитви та вдячності передаємо своїм синам і дочкам

“Якби тільки домашній вечір міг стати дійсністю серед святих останніх днів, ... то скільки б було щасливих сімей”.

ті цінні істини, які Господь ввірив нам для нашого та їхнього благополуччя, тоді настане справжній розвиток віри. Я сподіваюся, що для нас буде можливим повернутися і робити це, якщо ми ще не прислухалися до цієї поради. Давайте збирати своїх дітей навколо себе, і нехай наші домівки будуть місцем перебування Духа Господнього. Якщо ми будемо робити свою частину, ми можемо знати і бути впевненими, що Небесний Батько Свою частину зробить¹⁶. [Див. рекомендацію 7 на сторінках 244–245].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Подумайте про історію на сторінках 233–235. Чому, на вашу думку, Джордж Альберт Сміт міг настільки успішно навчати свою дочку Едіт? Подумайте про час з вашої юності, коли батько чи мати навчили вас чомусь, що вплинуло на подальше ваше життя. Чому той урок був настільки ефективним?
2. Вивчіть перший параграф з учень (сторінки 235–236) і Учення і Завіти 93:37–40. Як ви думаєте, чому Господь дав батькам, а не якимсь іншим організаціям, відповідальність навчати їхніх дітей евангелії? Як організації Церкви можуть допомагати батькам у виконанні цього обов'язку? Як можуть допомагати члени всієї родини? Якщо у вас немає власних дітей, подумайте, як саме ви можете праведно впливати на молодь Церкви, щоб бути підтримкою для батьків.
3. Прогляньте історію на сторінках 237–238. Яку користь мають діти, коли їхні батьки проводять з ними час? Що це за “клопоти ... та життєві розкоші” (сторінка 236), які можуть змусити нас нехтувати виконанням своїх обов'язків перед нашими сім'ями? Що ми можемо зробити, щоб не піддаватися таким принадам?
4. Прочитайте параграф, що починається на сторінці 238. Замисліться над своїм ставленням до “традицій світу” і тим, як це ставлення може позначитися на ваших дітях. Які зі “щоденних вчинків” особливо сильно свідчать нашим дітям про наші переконання?
5. Які спокуси виникають перед дітьми й молоддю у вашій громаді? Вивчіть параграф, що починається на сторінці 240, і знайдіть, що саме можуть зробити батьки, дідуся й бабусі та інші, щоб допомогти молоді не піддаватися спокусам.
6. Президент Сміт порадив, щоб ми неодмінно “вивчали спецкурс” з виховання своїх дітей під впливом Духа, тобто приділили особливу увагу цьому вихованню (див. сторінку 241). Що це означає для вас? Що саме можуть робити батьки, щоб зосередитися на вихованні своїх дітей у праведності?
7. На сторінках 242–243, Президент Сміт розглядає деякі з обіцянь, які даються сім'ям, що регулярно проводять

домашній сімейний вечір. Як ці обіцяння справдилися у вашій сім'ї? Яку пораду ви дали б сім'ї, яка ще ніколи не проводила домашній сімейний вечір, але хоче його проводити?

Відповідні уривки з Писань: Приповісті 22:6; Ісаїя 54:13; Енош 1:1–3; Мосія 4:14–15; Алма 56:45–48; Учення і Завіти 68:25–31; див. також “Сім'я: Проголошення світові” *Ліягона*, жовт. 2004, с. 49.

Допомога вчителю: “Будьте уважними, щоб не завершити цікаве обговорення надто швидко, аби тільки подати весь підготовлений вами матеріал. Хоч і важливо подати весь матеріал, та все ж важливіше допомогти тим, кого навчаєте, відчутти вплив Духа, знайти правильні рішення, збільшити своє розуміння евангелії і укріпитися у своєму зобов'язанні виконувати заповіді” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 64).

Посилання

1. “After Eighty Years,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 263.
2. Edith Smith Elliott, “No Wonder We Love Him,” *Relief Society Magazine*, June 1953, 367.
3. “To the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, 708–709.
4. B Conference Report, Apr. 1926, 145.
5. B Conference Report, Apr. 1933, 72.
6. B Conference Report, Apr. 1937, 36.
7. B Conference Report, Apr. 1926, 146–147.
8. “President Smith Gives Scouting Address,” *Deseret News*, Feb. 22, 1947, Church section, 8.
9. B Conference Report, Oct. 1948, 181.
10. B Conference Report, Oct. 1941, 101.
11. B Conference Report, Apr. 1937, 35.
12. B Conference Report, Apr. 1913, 29.
13. B Conference Report, Oct. 1932, 24–25.
14. “The Family Hour,” *Improvement Era*, Apr. 1948, 248.
15. “The Family Hour,” 201.
16. B Conference Report, Apr. 1926, 145–146.

*“Пам’ятайте приклад Божественного Учителя,
Який, висячи у муках на хресті, сказав: “Отче,
відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!”*”

“Від вас вимагається прощати всіх людей”

*Прощаючи інших, ми звільняємося від тягаря
ненависті і готуємо себе до вічного життя.*

З життя Джорджа Альберта Сміта

У 1897 році Джордж Альберт Сміт, тоді ще молодий чоловік, записався в Національну гвардію штату Юта. За заохоченням декого зі своїх товаришів він виставив свою кандидатуру для виборної посади у Гвардії, але за кілька тижнів до самих виборів один гвардієць, його конкурент, почав розповсюджувати неправдиві чутки, в яких Джордж Альберт Сміт звинувачувався у нечесній поведінці. Через це сержант Сміт програв вибори, які, як він відчував, мав би виграти. Ситуація була ще тяжчою тому, що чоловік, який поширював ці неправдиві чутки, колись був йому другом.

І хоч Джордж Альберт Сміт старався викинути це з голови, усе ж образа заповнила його серце гіркотою. Наступної неділі він пішов у церкву, але не відчував, що має право прийняти причастя. Він молився про допомогу й усвідомив, що йому потрібно покаятися в тому, що він відчував образу. Він вирішив знайти свого друга і помиритися з ним.

Джордж Альберт Сміт пішов прямо в офіс того чоловіка і сказав йому лагідним голосом: “Мій брате, я хочу, щоб ти простив мені ненависть, яку я мав до тебе останні кілька тижнів”.

Серце його друга відразу ж пом’якшало. “Брате Сміт, тобі немає потреби просити прощення у мене,— сказав він.— Це мені потрібно просити прощення в тебе”. Вони потисли руки, і відтоді й надалі залишалися добрими друзями¹. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 253].

Через кілька років Джордж Альберт Сміт визначив прощення іншим людям як одну з цілей власного життя, написавши у своєму кредо: “Я не ображу свідомо жодної людини, навіть тієї, яка, можливо, зробила мені зло, але я буду прагнути ставитися до неї по-доброму і зроблю її своїм другом”².

Один з близьких товаришів Президента Сміта зауважив, що здатність прощати і справді була однією з його визначальних рис: “Дійсно, він прощав усіх. Усе своє життя він дотримувався цієї заповіді Бога: Бог прощатиме тому, кому Він прощатиме. А щодо нас, то ми повинні прощати всім людям. Йому це вдавалося, а потім він віддавав справу Богу. Коли він прощав, я впевнений, то й забував. Коли людина, яка прощає, може забути [образу], то така людина є справді людиною незвичайною, дійсно є людиною Божою”³.

Учення Джорджа Альберта Сміта

Якщо ми розуміємо евангелію Ісуса Христа, то більш схильні прощати іншим людям.

Є одна риса, яку ми можемо дуже старанно культивувати в собі, це—схильність прощати одне одному наші провини. Дух прощення—це чеснота, без якої ми ніколи не усвідомимо повною мірою благословення, які сподіваємося отримати⁴.

Люди у світі не розуміють, ... що відчував Спаситель, коли в нестерпних муках душі Він, звертаючись до Свого Небесного Батька, благав, щоб Той не прокляв і не знищив людей, які відбирали в Нього земне життя, і сказав:

“... Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони” (Лука 23:34).

Подібне ставлення має бути у всіх членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Усі сини і дочки Бога повинні мати подібне ставлення, і, як мені здається, мали б, якби цілком розуміли план спасіння. ... Гнів і ненависть у наших серцях не принесуть нам миру й щастя⁵.

Господь дав нам важливі знання, відкрив нам Свою думку й волю, навчив нас того, про що світ і не знає, і, завдяки

отриманим знанням, Він вважає нас відповідальними й очікує, що ми будемо жити вищим життям, більш ідеальним життям, ніж ті, хто не розуміє євангелію настільки повно, як ми. Дух прощення—це те, що святі останніх днів можуть повніше виявляти між собою і що принесе користь. ... Ми повинні досягнути такого стану, коли б могли прощати своїм братам⁶. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 253].

**Прощаючи іншим, ми виявляємо вдячність
Небесному Батьку за Його прощення нам.**

Про це [прощення іншим], я прочитаю кілька віршів з вісімнадцятого розділу з Євангелії від святого Матвія, починаючи з двадцять першого вірша. Як здається, у тій ситуації апостоли знаходилися разом з Учителем і Петро підійшов до Нього та й сказав:

“Господи,—скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?”

Ісус промовляє до нього: “Не кажу тобі—до семи раз, але аж до сорока раз по семи!”. [Матвій 18:21–22].

Потім Спаситель розповів притчу ... про двох чоловіків. Один з них заборгував своєму цареві величезну суму грошей і прийшов до нього сказати, що не може віддати борг, і спитав, чи не міг би цар простити йому те, що він винен йому. Цар цього слуги відчув співчуття і простив йому борг. І чоловік, якого було прощено, негайно вийшов та знайшов свого товариша-слугу, який заборгував йому незначну суму, і почав вимагати, щоб той віддав йому борг. Бідний чоловік не мав чим віддавати і, у свою чергу, спитав, чи не міг би товариш простити йому борг. Але йому не було прощено борг; навпаки, його схопив і кинув у в'язницю той, якому цар вже простив його борг. Коли інші товариші-слуги побачили, що відбулося, вони прийшли до царя того чоловіка та й розказали все йому; цар розгнівався і віддав того, кому простив, на тортури, допоки він не віддасть все, що заборгував. Душа того чоловіка не була достатньо вдячною за милість, виявлену йому, і через відсутність милосердя він втратив усе. [Див. Матвій 18:23–35].

Час від часу поміж нами виникають якісь незначні розбіжності, і ми забуваємо, яке терпіння Небесний Батько виявляє до нас, і у своєму серці ми перебільшуємо те несуттєве, що, можливо, зробили нам чи сказали стосовно нас брат або сестра. Ми не завжди живемо за законом, який Господь хоче, щоб ми виконували стосовно цього. Ми забуваємо заповідь, яку Він дав апостолам у словах молитви, в якій їм було сказано молитися про те, щоб їм могли бути прощені їхні борги так само, як вони прощають своїм боржникам [див. Матвій 6:12]. Я відчуваю, що ми повинні ще багато попрацювати над цим. Ми ще не так повно, як повинні були б, виконуємо вимоги нашого Небесного Батька⁷. [Див. рекомендацію 3 на сторінці 254].

**Вибираючи не ображатися, ми можемо очистити
своє серце від всіх недобрих почуттів.**

Нас навчали любити своїх ворогів і молитися за тих, хто жорстоко ставиться до нас і каже про нас погане [див. Матвій 5:44]. ... Коли вас кривдять, не кривдіть у відповідь. Коли інші кажуть про вас погане, зжальтеся над ними і моліться про них. Пам'ятайте приклад Божественного Учителя, Який, висячи у муках на хресті, сказав: "Отче, відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!"⁸

Трапляється, що брат-провідник тим чи іншим ображає одного з членів Церкви, можливо й не знаючи цього; і ця дитина нашого Батька затаює в собі почуття образи, замість того, щоб зробити так, як цього вимагав від нас Господь: прийти до людини, яка тебе образила, і з добротою розказати їй про почуття свого серця і дати цьому брату можливість сказати їй: "Вибачте, я образив вас, і я хочу, щоб ви простили мені". І як результат, у деяких випадках, ми виявляємо, що почуття образи, яке ми відчували, було спровоковане Сатаною⁹. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 254].

Ми не маємо поганих почуттів ні до кого з людей, у нас немає для цього підстав. Якщо вони неправильно нас розуміють, перекручують наші слова, переслідують нас, нам слід пам'ятати: вони знаходяться в руках Господа. ... То ж коли ми приймаємо причастя Господньої вечері, ... давайте очищати своє серце від недобрих почуттів одне до одного і до наших братів і сестер з інших віросповідань¹⁰.

“Якщо у вас є якісь розбіжності між собою, якщо є якась незгода між вами і вашими ближніми, з’ясуйте це з ними якомога швидше під впливом Духа Господнього”.

Прощаючи іншим, ми готуємося до цілестіального царства.

Нехай кожен з нас живе так, щоб супротивник не мав влади над нами. Якщо у вас є якісь розбіжності між собою, якщо є якась незгода між вами і вашими ближніми, з’ясуйте це з ними якомога швидше під впливом Духа Господнього, щоб коли настане час, то і ви, і ваші нащадки, які можуть піти за вами, могли підготуватися, щоб отримати спадок у цілестіальному царстві¹¹.

У книзі Учення і Завіти ми знаходимо рекомендацію стосовно прощення, яка дається нам Господом як заповідь; вона знаходиться у шістдесят четвертому розділі і стосується нас у ці дні. Там сказано:

“... Істинно Я кажу вам, Я, Господь, прощаю гріхи тим, хто сповідує свої гріхи переді Мною і просить прощення, хто не згрішив на смерть.

Мої учні у дні давнини шукали приводу бути один проти одного і не прощали один одного у своїх серцях; і за це зло вони бідували і суворо каралися.

Отже, Я кажу вам, ви повинні прощати один одного; бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх”.

Я хотів би наголосити на вірші, який читаю наприкінці.

“Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей.

І вам слід сказати у своїх серцях—нехай Бог розсудить між мною і тобою і нагородить тебе згідно з твоїми вчинками”. [УЗ 64:7–11].

Якби наше життя було таким, щоб коли ми не погоджуємося зі своїм ближнім, то замість того, щоб ставати суддями одне одному, ми могли чесно й добросовісно звернутися до нашого Небесного Батька і сказати: “Господи, розсуди між мною і братом моїм; Ти знаєш моє серце; Ти знаєш, у мене немає почуття гніву проти нього; допоможи нам зрозуміти однаково, і дай нам мудрість, щоб ми могли у праведності поводитися один з одним”, то наскільки б менше було розбіжностей і яка б радість, які б благословення могли прийти до нас! Але час від часу між нами виникають незначні розбіжності, вони порушують рівновагу нашого щоденного життя, і ми залишаємося нещасливими, бо залюбки піддаємося непотрібному впливу й не маємо милосердя. ...

... “Тепер, Я кажу вам стосовно ваших сімей—якщо люди заподіють лихо вам або вашим сім’ям один раз, і ви знесете це терпляче, і не скривдите їх, і не будете прагнути помсти, вас буде винагороджено;

Але якщо ви не зносите це терпеливо, буде вважатися, що це відміряно як справедлива міра для вас”. [УЗ 98:23–24].

Це також слово Вчителя до нас. Якщо ми живемо за цим законом, то будемо зростати у милості й силі з дня у день і прихильність Небесного Батька до нас буде збільшуватися. Віра у серцях наших дітей буде зростати. Вони любитимуть нас за чесність і цілісність нашого життя, і вони будуть радіти тому,

що народилися від таких батьків. Я кажу вам, що ця заповідь дається небезпідставно, бо Господь проголосив, що Він не дає жодного закону безцільно, але кожний закон дається, щоб він міг виконуватися і ми жили за ним.

У цьому світі ми будемо лише короткий час. Наймолодші й найсильніші з нас просто готуються до іншого життя, і перш ніж ми досягнемо слави нашого Батька і матимемо благословення, які сподіваємося отримати через свою вірність, ми повинні будемо жити за законами терпіння і прощати тим, хто завинив перед нами, і звільняти своє серце від будь-якого почуття ненависті до них.

“І ще, якщо ваш ворог заподіє вам лихо вдруте, і ви не скривдите вашого ворога і знесете це терпляче, ваша винагорода буде в сто разів більше.

І ще, якщо він заподіє вам лихо втретє, і ви знесете це терпляче, ваша винагорода збільшиться ще вчетверо”. [УЗ 98:25–26]. ...

Нехай з нами перебуває Дух Учителя, щоб ми могли прощати всім людям, як це Він наказав, і прощати не лише своїми вустами, а від всієї глибини нашого серця, і прощати кожну провину, яка могла бути вчинена проти нас. Якщо ми будемо робити це впродовж життя, Господні благословення будуть перебувати в наших серцях і наших домівках¹². [Див. рекомендацію 5 на сторінці 254].

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Подумайте над історією, що на сторінці 247, і прочитайте 3 Нефій 12:22–24. Чому, на вашу думку, Господь вимагає, щоб ми примирилися зі своїми братами і сестрами перш, ніж прийти до Нього?
2. На сторінках 248–249 Президент Сміт пояснює, що наше знання плану спасіння має допомагати нам більше прощати. Як ви думаєте, чому це так? Як ми “досягаємо такого стану” (сторінка 249), коли можемо прощати інших?

3. Вивчаючи параграф, що починається на сторінці 249, подумайте про час, коли Небесний Батько простив вас. Чому, на вашу думку, непростення інших може зробити нас негідними отримати прощення, якого ми прагнемо?
4. Прочитайте повністю абзац, що на сторінці 250. Що заважає нам примиритися з якимось церковним провідником чи кимось іншим, хто свідомо чи несвідомо образив нас? Що ми можемо зробити, аби подолати ці розбіжності?
5. Прогляньте останній параграф з учень (сторінки 251–253). Як наша готовність прощати готує нас до цілестіального царства? Як благословляються наші сім'ї, коли ми прощаємо інших?

Відповідні уривки з Писань: Матвій 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Нефій 7:16–21; Учення і Завіти 42:88.

Допомога вчителю: “Коли хтось ставить запитання, то розгляньте його, запрошуючи інших дати на нього відповідь, а не самим відповідати на нього. Наприклад, можна сказати: “Це запитання цікаве. Що думає про це решта?” або “Може хтось відповісти на це запитання?” (*Навчати—немає покликання величнішого*, с. 64).

Посилання

1. Див. Merlo J. Pusey, “The Inner Strength of a Leader,” *Instructor*, June 1965, 232.
2. “President George Albert Smith’s Creed,” *Improvement Era*, Apr. 1950, 262.
3. Matthew Cowley, in Conference Report, Apr. 1951, 167.
4. “The Spirit of Forgiveness,” *Improvement Era*, Aug. 1945, 443.
5. B Conference Report, Oct. 1945, 169.
6. B Conference Report, Oct. 1905, 27.
7. B Conference Report, Oct. 1905, 27.
8. B Conference Report, Oct. 1904, 65–66.
9. B Conference Report, Oct. 1905, 27.
10. B Conference Report, Oct. 1906, 50.
11. Звернення на конференції Мексиканської місії 26 травня 1946 р., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, page 288.
12. B Conference Report, Oct. 1905, 27–28, 30.

Праведне життя у небезпечні часи

Завдяки своїй відданості євангелії, ми можемо знайти безпеку від загроз наших днів і позитивно впливати на світ.

З життя Джорджа Альберта Сміта

Служіння Джорджа Альберта Сміта генеральним авторитетом припало на більшу частину першої половини 20-го століття. У цей період світ побачив багато спустошливих і бурхливих подій, у тому числі Велику депресію та дві світові війни. Ці біди та загальний, як він вважав, моральний занепад у суспільстві давали підстави Президенту Сміту неодноразово казати: “Цей світ перебуває у критичному стані”¹. Він вбачав у світових подіях виконання пророцтв стосовно останніх днів, і він був упевнений: єдине, що могло б принести мир у світ,—це послухність Божим законам. У розпал Першої світової війни він застерігав: “Війна не закінчиться і розбрат у цьому світі не припиниться доти, поки діти людські не покаються у своїх гріхах і не повернуться до Бога та не служитимуть Йому і не виконуватимуть Його заповіді”².

У ті тяжкі часи Президент Сміт переконався, що багато людей занепали духом. Він писав: “Я мав привілей побувати у різних куточках [Сполучених Штатів], і рідко коли вдавалося знайти когось, хто б не був дуже великим песимістом, оскільки умови, які ми спостерігали, вийшли з-під контролю”³. І хоч Президент Сміт визнавав, що війна, природні катаклізми і духовна небезпека є частиною життя в останні дні, він все ж навчав святих, що вони можуть уникнути багатьох нещасть цих небезпечних часів, живучи за євангелією і не піддаючись спокусам.

Він також знаходив оптимізм у своєму переконанні, що праведні святі останніх днів можуть мати могутній вплив на

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Іван 14:27).

оточуючий їх світ. Він навчав, що святі не повинні просто приймати стан світу таким, яким він є; вони повинні залишатися активними у своїх громадах і старатися зробити свій вплив відчутним, незважаючи на будь-який опір, що виникає. “Ми всі знаходимося під зобов’язанням зробити цей світ щасливішим місцем для нашого життя в ньому”,—сказав він⁴.

Сестра Белл С. Спеффорд, генеральний президент Товариства допомоги, розказала про один випадок, коли Президент Сміт навчав її цього принципу. Невдовзі після її покликання на цю посаду сестрі Спеффорд повідомили про зібрання, яке мала проводити в Нью-Йорку National Council of Women (Національна рада жінок). Упродовж багатьох років Товариство допомоги було членом цієї Ради, однак останнім часом кілька інших членів Ради стали вороже ставитися до Церкви і заважали делегаткам—святим останніх днів під час зібрань Ради. Через це сестра Спеффорд та її радники відчували, що Товариство допомоги має припинити своє членство у цій Раді, і вони підготували проект документа, в якому виклали свої погляди. Пізніше сестра Спеффорд розповідала:

“У призначений час, вранці, я прийшла сама зустрітися з Президентом Джорджем Альбертом Смітом, взявши з собою той документ, а також перелік причин, через які цей документ був складений. Президент уважно прочитав надрукований матеріал. Потім поцікавився: “А це не та організація, до якої сестри приєдналися перед кінцем століття?”

Я відповіла: “Так, сер”.

Він сказав: “Отже, як я розумію, ви хочете тепер припинити членство в ній?”

Я сказала: “Так, сер”. Потім я додала: “Знаєте, Президенте Сміт, ця Рада нічогоісінько нам не дає”.

Президент здивовано глянув на мене. Він сказав: “Сестро Спеффорд, чи ви завжди думаєте, щоб лише отримувати? А чи не вважаєте ви, що добре було б іноді думати, що необхідно й давати? Я вірю,—продовжив він,—що у жінок-мормонів є що дати жінкам світу, і що вони також можуть і навчитися чогось від них. Замість того, щоб припиняти своє членство, я радив

би вам взяти кілька самих здібних членів вашого правління і поїхати на це зібрання”.

Потім він наголосив: “Зробіть свій вплив відчутним”⁵.

Сестра Спекфорд прислухалася до цієї поради; з часом вона призначалася на керівні посади в National Council of Women, і врешті-решт була обрана її президентом. [Див. рекомендацію 1 на сторінці 264].

Учення Джорджа Альберта Сміта

Для останніх днів передрікалися великі труднощі.

Нам було сказано, що в останні дні настануть великі труднощі. ... Ми були попереджені не лише через Писання, які давалися у дні Спасителя і до Його часу, і через ті, які давалися після Нього, але і в наш день і вік Господь промовляв, і одкровення Небесного Батька знаходяться в Ученні і Завітах. Якщо ми будемо читати ці одкровення, то дізнаємося: те, через що ми проходимо, було передречено. ...

... Щодня преса приносить нам повідомлення про катастрофи, які стаються скрізь—моря бушують і забирають життя людей; землетруси, великі торнадо, такі, про які нам сказано, що будуть ставатися в останні дні,—і мені справді здається, брати і сестри, що якби люди серйозно замислилися, якби вони читали Писання, то обов’язково б знали: те, що відбувається,—це те, що Господь сказав буде відбуватися в останні дні. На фіговому дереві й справді вже розпускається листя [див. Джозеф Сміт—Матвій 1:38–39], і люди вдумливі повинні знати: літо вже близько і те, що, як Господь передрік, має статися перед Його Другим пришествям, тепер починає збуватися⁶.

Ми—не поза небезпекою. Цей світ призначено очищатися, аж поки сини і дочки Небесного Батька не покаються у своїх гріхах і не повернуться до Нього. А це стосується і святих останніх днів, тобто членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, так само як і всіх інших людей, але ми маємо першими з усіх подавати у цьому приклад⁷. [Див. рекомендацію 2 на сторінці 264].

Єдиний шлях до миру—євангелія Ісуса Христа.

Є лише одні ліки від цього всесвітнього горя—вони є панацеєю від хвороби світу. Це—євангелія Ісуса Христа; досконалий закон життя і свободи, який був відновлений на виконання сказаного у Писаннях⁸.

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Іван 14:27).

Це запевнюючі слова Князя миру, звернені до Його вірних послідовників. Справді, нічого людям не потрібно більше, ніж благословення мати мир і щастя та серце, вільне від страху. І вони пропонуються всім нам, якщо тільки ми будемо заслуговувати їх.

Коли євангелія була відновлена на землі у цьому розподілі, Господь знову повторив те, що багато разів казав у Старому і Новому Завітах: ціна миру і щастя—праведність. І все ж, незважаючи на це знання, багато є тих, хто думає, що ми можемо отримати щастя якимось іншим шляхом, однак нам всім необхідно знати на цей час: іншого шляху немає. І хоч своєю підступною хитрістю Сатана переконав більшість людства зійти зі шляху, що приведе до справжнього щастя, він все ж не сидить склавши руки. Супротивник праведності ніколи не спить.

Але дотримуючись учень Господа, повертаючись до Нього і каючись у гріхах, ходячи, добро чинячи, ми можемо мати і мир, і щастя, і процвітання. Якби люди любили одне одного, ненависть і недобрі почуття, які так відчутні у світі, зникли б⁹.

У ці дні непевності, коли люди кидаються сюди і туди, шукаючи якогось нового способу, яким би можна було б принести мир у світ, знайте: єдиний шлях до миру для цього світу—це шлях євангелії Ісуса Христа, нашого Господа. Іншого шляху немає. ... Оволодіти знанням про істину—ось що варте всіх багатств світу; знати, що ми на безпечній магістралі, якщо рухаємося шляхом обов'язку, як його визначив Небесний Батько, і знати, що ми можемо й далі рухатися ним, якщо хочемо, незважаючи на вплив та принади, які можуть пропонуватися тими, кого не було призначено бути нашими керівниками,—це безцінне благословення¹⁰.

Ми живемо у день, коли серед народів здійснюються Писання, в яких Господь сказав через одного зі Своїх пророків, що в останні дні "... загине мудрість премудрих ... , а розум розумних ... заховається". (Ісаїя 29:14). Маючи всю мудрість світу, жодна група усе ж не здатна вказати шлях до миру з впевненістю, що саме він і є цим шляхом. Ми ... щасливі знати, що шлях до миру існує і що лише він приведе до нього, і що шлях цей— виконання заповідей Бога, як вони були відкриті дітям людським у давнину і в наш день. Якщо йти цим шляхом, то всі проблеми, які є такими складними у світі, можна було б розв'язати, і мир прийшов би на цю нещасливу землю¹¹.

І хоч у світі може бути повно горя, і небеса збиратимуть чорноту, і спалахуватимуть яскраві блискавки, і земля буде здригатися від центру й до своєї поверхні, але якщо ми знаємо, що Бог живий, і наше життя є праведним, то ми будемо щасливі, і прийде невимовний мир, бо ми знаємо: Батько схвалює наше життя¹². [Див. рекомендацію 3 на сторінці 264].

**Нам не потрібно боятися, якщо ми робимо
те, що Господь попросив нас робити.**

Нам не потрібно боятися, якщо ми робимо те, що Господь попросив нас робити. Це Його світ. Усі чоловіки і жінки підвладні Йому. Усі сили зла будуть контролюватися заради Його народу, якщо цей народ буде шанувати Його і виконувати Його заповіді¹³.

Якщо ми маємо довіру Небесного Батька, якщо ми маємо Його любов, якщо ми гідні Його благословень, то всі армії світу не зможуть знищити нас, не зможуть зламати нашу віру і не зможуть подолати Церкву, яка носить ім'я Сина Божого.

Прочитайте в дев'ятнадцятому розділі Другої книги царів, як Санхерів, цар асирійський, прагнув перемогти Єрусалим. Цар Єзекія від всього Ізраїля благав Господа про порятунок, а Санхерів в цей час насміхався над ним, кажучи: "І не думай, що твої молитви до вашого Бога допоможуть тобі. У кожному краї, де я був і яким вже заволодів, вони молилися. Ви безпомічні", а вже наступного ранку велика частина асирійського війська була знайдена мертвою на землі, а Єрусалим був збережений

Господом. [Див. 2 Царів 19:10–20, 35]. Він—наша сила, ... ваш Батько і мій, Батько всіх; і якщо ми тільки будемо гідні, Він збереже нас, як зберіг Геламанових синів [див. Алма 57:24–27], і як Він зберіг Даниїла від левів [див. Даниїл 6], і трьох єврейських юнаків від огненної печі [див. Даниїл 3], і шістсот тисяч нащадків Авраама, коли Він виводив їх із Єгипта під керівництвом Мойсея і втопив військо фараона у Червоному морі [див. Вихід 14:21–30]. Він є Богом цього всесвіту. Він є Батьком нас усіх. Він—всемогутній, і Він обіцяє нам захист, якщо ми будемо жити гідно цього¹⁴.

Які б не збиралися хмари, як би не били барабани війни, в яких би умовах не опинився б світ, тут, у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, де ми шануємо і виконуємо Божі заповіді, буде захист від сил диявола, і чоловікам та жінкам буде дозволено жити на землі, поки їхнє життя не закінчиться в шані й славі, якщо вони виконуватимуть заповіді Небесного Батька¹⁵. [Див. рекомендацію 4 на сторінці 264].

Наші домівки можуть бути спокійними, святими місцями навіть серед нещасть.

Я думаю, що через страждання, які є повсюди, через застереження, яке Господь дав у першому розділі Учення і Завітів про те, що “мир буде забрано з землі” [УЗ 1:35], ми повинні відчувати, що час настав. Справді, ми повинні оцінити самих себе і наші домівки повинні стати місцем молитви, і вдячності, і подяки. Чоловіки повинні бути добрими до своїх дружин, а дружини—уважними до своїх чоловіків. Батьки повинні зберігати любов дітей своїм праведним життям. Тоді наші домівки будуть не лише місцем молитви і вдячності, але й місцем, де завдяки нашій гідності наш Батько зможе дарувати Свої найвибраніші благословення¹⁶.

Я молюся, щоб наші домівки могли бути освяченими праведністю нашого життя, щоб супротивник не мав сили прийти туди і знищити дітей в наших домах і тих, хто живе під нашим дахом. Якщо ми будемо шанувати Бога і виконувати Його заповіді, наші домівки будуть священними, і супротивник не матиме впливу там, і ми будемо жити у щасті й мирі, поки не опуститься завіса

*“Зробіть свої домівки місцем перебування Духа
Господнього; нехай вони будуть святими місцями”.*

на сцені земного життя і ми не підемо отримувати свою винагороду у безсмерті¹⁷.

Приспособуйте своє життя до вчень євангелії Ісуса Христа, і коли будуть загрожувати нещастя, ви відчуєте підтримку Його всемогутньої руки. Зробіть свої домівки місцем перебування Духа Господнього; нехай вони будуть святими місцями, куди супротивник не зможе увійти; прислухайтеся до тихого лагідного голосу, який підказує вам чинити те, що є праведним. Я молюся про кожного і всіх, щоб вас не було зведено зі шляху, який веде до знання і сили Бога, спадку вірних, до самого безкінечного життя¹⁸.

Я молюся, щоб у наших серцях і в наших домівках міг перебувати дух любові, терпіння, милосердя, допомоги, який збагачує наше життя і завдяки якому цей світ стає яскравішим і кращим¹⁹. [Див. рекомендацію 5 на сторінці 264].

Ми можемо позитивно впливати на світ.

Я хочу попросити вас ... бути якорями у спільнотах, де ви живете, щоб інші могли покладатися на вас і відчувати безпеку. Нехай ваше світло сяє так, щоб інші, бачачи ваші добрі справи, захотіли б у своєму серці бути схожими на вас²⁰.

Це наш обов'язок—подавати приклад; це наш обов'язок—високо тримати знамено істини. Це наш обов'язок—заохочувати інших дітей нашого Батька прислухатися до Його думки й поради і все так влаштовувати, щоб де б ми не були, ми відчували, що Дух Божий палає в наших душах, і щоб ми надихали на добрі справи²¹.

Господь не вимагає чогось неможливого. Навпаки, Він дав нам заповіді, побажання й поради, які ми всі можемо виконувати у цей день і вік, в який ми живемо. ...

... Брати і сестри, ми повинні бути вірними. Земля, на якій ми живемо, має бути освячена праведністю нашого життя. ... Усе, що нам потрібно,—це покаятися у своїх гріхах, зійти з хибних своїх шляхів, очистити своє життя від нечистоти, а потім йти чинити добро. Для цього не вимагається, щоб нас було рукопокладено. Кожний чоловік, кожна жінка і кожна дитина у Церкві Ісуса Христа можуть ходити, добро чинячи, і отримувати благословення, які за це приходять. [Див. рекомендацію б на сторінці 264].

... Берімося ж за роботу, яку Він довірив нашій опіці, благословляймо дітей нашого Батька, де б вони не були, і наше життя буде збагачуватися і цей світ робитиметься щасливішим. Це та місія, яку покладено на наші плечі. Небесний Батько питає з нас за те, як ми її виконували. Бог дає нам можливість, щоб у смиренності душі ми ходили з цим бажанням у серці чинити добро усім людям, де б вони не були, і приносити їм радість, яка можлива лише через дотримання Його законів і виконання Його заповідей. Я смиренно молюся, щоб мир міг бути в нашому серці і в нас вдома, щоб ми могли випромінювати радість і гарний настрій, куди б не пішли, щоб ми могли довести світу, що ми дійсно знаємо про те, що Бог живий, тим життям, яким живемо, й отримати Його благословення за це²².

Рекомендації для вивчення і викладання

Візьміть до уваги ці ідеї, вивчаючи розділ або готуючись до викладання. Додаткові пропозиції див. на сторінках v–vii.

1. Прочитайте історію про Белл С. Спеффорд, яка отримала пораду від Президента Сміта (сторінки 257–258). Як можете ви “зробити свій вплив відчутним”?
2. У першому параграфі з учень (сторінка 258) Президент Сміт говорить про труднощі, яким було передрічено статися перед Другим пришествям (див. також 2 Тимофію 3:1–7; УЗ 45:26–35). Як ви думаєте, чому важливо знати, що про всі ці труднощі провіщено у Писаннях?
3. Прогляньте параграф, що починається на сторінці 259. Які з проблем, що існують у світі, можна було б розв’язати завдяки послушності відновленій евангелії Ісуса Христа? Як евангелія принесла мир особисто у ваше життя? Життя вашої сім’ї? У ваші стосунки з іншими?
4. На сторінках 260–261 Президент Сміт наводить приклади з Писань, де сказано, як Господь захищає Свій народ. Як Він захистив вас і вашу сім’ю? Як послушність допомагає подолати страх?
5. Які з небезпек загрожують духовному благополуччю наших сімей сьогодні? Що ми можемо зробити, аби наші домівки стали “святими місцями, куди супротивник не зможе увійти”? (Деякі ідеї можна знайти в параграфі, що починається на сторінці 261).
6. Прочитайте перший і четвертий абзаци на сторінці 263. Чим святі останніх днів схожі на “якорі” у своїх спільнотах? Чому “[очищення] свого життя від нечистоти” робить нас більш здатними “йти чинити добро”? З молитвою подумайте про те, що ви повинні зробити, аби очистити власне життя від нечистоти.

Відповідні уривки з Писань: Ісаїя 54:13–17; Матвій 5:13–16; Іван 16:33; 2 Нефій 14:5–6; Учення і Завіти 87:6–8; 97:24–25; Джозеф Сміт—Матвій 1:22–23, 29–30.

Допомога вчителю: Ви можете запропонувати членам класу прочитати заголовки у підрозділі “Учення Джорджа Альберта Сміта” і вибрати параграф, який є важливим для них або їхньої сім’ї. Попросіть їх дослідити вчення Президента Сміта, вміщені в цьому параграфі, а також відповідні запитання в кінці розділу. Потім попросіть їх поділитися тим, про що вони дізналися.

Посилання

1. B Conference Report, Apr. 1948, 162.
2. B Conference Report, Apr. 1918, 41.
3. B Conference Report, Apr. 1932, 41.
4. “Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace,” *Improvement Era*, Sept. 1945, 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman’s Reach* (1974), 96–97.
6. B Conference Report, Apr. 1932, 42–44.
7. B Conference Report, Oct. 1946, 153.
8. “New Year’s Greeting,” *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, 2.
9. “At This Season,” *Improvement Era*, Dec. 1949, 801.
10. B Conference Report, Oct. 1937, 53.
11. B Conference Report, Apr. 1946, 4.
12. B Conference Report, Oct. 1915, 28.
13. B Conference Report, Apr. 1942, 15.
14. B Conference Report, Apr. 1943, 92.
15. B Conference Report, Apr. 1942, 15.
16. B Conference Report, Apr. 1941, 27.
17. B Conference Report, Oct. 1946, 8.
18. “New Year’s Greeting,” *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, 3.
19. B Conference Report, Oct. 1946, 7.
20. B Conference Report, Oct. 1945, 117–118.
21. B Conference Report, Oct. 1947, 166.
22. B Conference Report, Apr. 1932, 43–45.

Перелік ілюстрацій

- Обкладинка: *Джордж Альберт Сміт*, художник Лі Гріні Річардс, © IRI.
- Сторінка 4: *Проповідь на Горі*, художник Карл Генріх Блох, використано з дозволу Національного історичного музею у Фрідеріксборзі, Гіллерод, Данія.
- Сторінка 12: *Христос зцілює сліпого*, художник Дел Парсон, © 1983 IRI.
- Сторінка 20: *Зображення Христа*, художник Генріх Гофман, люб'язно надано С. Harrison Congou Co., Inc.
- Сторінка 25: *Погляньте на руки Мої та на ноги Мої*, художник Гаррі Андерсон, © IRI.
- Сторінка 27: *Дивіться на своїх маленьких*, художник Роберт Т. Барретт, © 1996 IRI.
- Сторінка 37: *Перше видіння Джозефа Сміта*, © 1988 Greg K. Olsen, копіювання заборонено.
- Сторінка 40: *Портрет Джозефа Сміта*, люб'язно надано Community of Christ Archives, Індепенденс, Міссурі
- Сторінка 48: *Мелхиседекове священство відновлено*, художник Уолтер Рейн, © 2010 IRI.
- Сторінка 56: Фото люб'язно надано Бібліотекою історії Церкви та церковними архівами.
- Сторінка 61: *Перед Богом*, художник Джозеф Брікі, © 2010 IRI.
- Сторінка 64: Фотографія © 2000 Steve Bunderson.
- Сторінка 68: Фотографія © 2006 Robert Casey.
- Сторінка 75: *Ісус промовив до неї: "Маріє"*, художник Уільям Уітекер, © 1999 IRI.
- Сторінка 126: *Тож ідіть, і навчіть всі народи*, художник Гаррі Андерсон, © IRI.
- Сторінка 153: Фотографія © 2000 Steve Bunderson.
- Сторінка 180: *Ілля протистоїть Вааловим жерцям*, художник Джеррі Гарстон. © 1978 IRI.
- Сторінка 183: *Мойсей розділяє води Червоного моря*, художник Роберт Т. Барретт. © 1983 IRI.
- Сторінка 185: *Прибуття Бригама Янга*, © 1986 VaLoy Eaton, люб'язно надано Zions Bank, копіювати заборонено.
- Сторінка 190: *Христос і багатий юнак*, художник Генріх Гофман, люб'язно надано С. Harrison Congou Co., Inc.
- Сторінка 202: *Даниїл відмовляється від царевової їжі й вина*, художник Дел Парсон, © 1983 IRI.
- Сторінка 224: *Лимонад у спекотний день*, художник Майкл Мелм, © 2010 IRI.
- Сторінка 246: *Розп'яття*, художник Гаррі Андерсон, © IRI.
- Сторінка 256: *Мир залишаю вам*, © 2004 Walter Rane, люб'язно надано Музеєм церковної історії.

Алфавітний покажчик

А

Ааронове священство. *Див.*

Священство

Б

Батьки

відповідальність за навчання
евангелії, 235–238

їхній приклад, 208–209, 238–240
повинні ставитися з любов'ю і
доброю до дітей, 228–231,
240–241

Див. також Сім'я

Батько

повинен готувати своїх синів
до отримання священства, 45

Див. також Батьки

Біблія

свідчення про Ісуса Христа,
24–25

Див. також Писання

Бог Батько

говорить до людини, 114–115
дає заповіді, бо Він любить нас,
193–194

має тіло, 38–39

ми можемо стати схожими на, 71
усі чоловіки і жінки є дітьми,
13–14

В

Відродження

евангелії, 38–39
священства, 46–49

Відступництво

владу священства було втра-
чено під час, 47

Небесний Батько відновив
евангелію у відповідь на, 39
у середині часів, 46

Віра

дала Джозефу Сміту побачити
Перше видіння, 36, 37, 184
дар Божий, що дається правед-
ним, 188

її приклади у Писаннях, 182–184
ранніх святих, 184–186

Вічне життя

мета земного життя—підготува-
тися до, 70–71

Воскресіння, 26, 73–74

Д

Даниїл

виконував Господній закон
здоров'я у дні свого життя,
201–203

його віра, 182–183

Десятина

через неї ми можемо допома-
гати в роботі Церкви, 218–219

Диявол. *Див.* Супротивник

Ділитися евангелією

важливість впливу Святого
Духа, коли, 152–154

важливість прикладу, коли,
137–139

винагорода за, 129–131

з ентузіазмом і переконаністю,
125–128, 150–151

з любов'ю і доброю, 148–150
наша відповідальність, 29, 128,
129–131, 136–139

- потреба, 123–125
це приносить більше щастя
й великодушності іншим,
147–150, 151–152
шляхи того, як, 139–144
- Дім**
може бути місцем безпеки,
261–262
Див. також Сім'я
- Доброта**
ми повинні бути прикладами,
226
може пом'якшити серця, 223,
227–228
приходить від Духа Господа,
225–226
у нас вдома, 228–231
Див. також Любов
- Доземне життя**, 69, 70–71
- Домашні вчителі**
Спогади Джорджа Альберта
Сміта про, 45–46
- Домашній сімейний вечір**, 242–243
- Думки**
ми є продуктом наших, хв

Є

- Євангелія Ісуса Христа**
єдиний шлях до миру, 259–260
має зробити нас кращими
людьми, 7–8
навчає нас любити одне одного,
14–15
потрібна світу, 123–124
приносить щастя, 29, 38–39,
74–77

Ж

- Життя**
є вічним, 67–70
мета, 70–73

З

- Запас харчів**
дає можливість Церкві допома-
гати нужденним, 211–213
дозволяє нам бути готовими до
важких часів, 213–215
- Заповіді**
безпека приходить від вико-
нання, 260–261
Бог дає, бо Він любить нас,
193–194
тримають нас по Господню
сторону, 192

І

- Ілля**
відновив ключі роботи за по-
мерлих, 79, 81
його віра, 183
- Ісус Христос**
Воскресіння, 24–26
дав священство Своїм апосто-
лам, 47–49
живе сьогодні, 23
наше свідчення про, 21–30
простив своїм розпинателям, 248
свідчення про, у Біблії, 24–25
свідчення про, у Книзі Мормона,
25–26
Син Бога, 22–24
хрищення, 24
явлення, Джозефу Сміту, 27–28
явлення, нефітям, 25–26

К

- Книга Мормона**
Джордж Альберт Сміт ділиться
з іншими, ххii, хххiv
свідчення про Ісуса Христа,
25–26
Див. також Писання
- Критика**
суперечить євангелії Ісуса
Христа, 226

треба шукати в інших чесноти,
а не критикувати їх, 227
церковних провідників, 62–63

Л**Любов**

виявляти, діячись євангелією,
148–150
виявляти, турбуючись про
інших, 16–17
заповідь, 14–15
може надихнути людей робити
те, що є правильним, 16–17,
150, 227–228
можливості виявляти, 16
приносить справжнє щастя,
17–18
Див. також Доброта

М**Матері**

їх доброта і співчуття, 230
Див. також Батьки

Мелхиседекове священство. *Див.*
Священство

Милосердя. *Див.* Любов

Мир

приходить через євангелію
Ісуса Христа, 259–260

Місіонерська робота. *Див.*
Ділитися євангелією

Мойсей

його віра, 182
його руки підтримували Аарон
і Хур, 60–61

Молитва

її сила, 97–98
ми можемо бути натхненними
знати, про що молитися,
96–97
моліться за керівників уряду, 98
сімейна молитва, 97–99

хлопчик просить лікарів помо-
литися про нього, 94–95
Монумент “Ось це місце”, xxxvi–
xxxviii

Н

Небесний Батько. *Див.* Бог Батько

Ной

його віра, 182
мало хто послухався застере-
ження, 59

О**Обряди**

для померлих, 83–89
необхідні для спасіння, 50

Одкровення

необхідне сьогодні, 114–115
особисте, 114, 116–118
пророку, 114–115

Останні дні

великі труднощі передрачені
для, 258

П

Пагорб Кумора, xxx

Перше видіння

виявило віру Джозефа Сміта, 35,
36, 184
вказало на те, що небеса не
були запечатані, 34–36
заклало основу для віри, 36
ще одне свідчення того, що
Ісус є Христос, 26–27

Писання

допомагають нам долати труд-
нощі, 104–106
допомагають нам підготуватися
до цілестіального царства, 105
цінніші за людські філософії,
104–105
читати, сім'єю, 106–108

Підготовка
 до вічного життя, 5–7, 70–71,
 105–106, 251–253
 до місіонерського служіння,
 139–141, 142
 до непередбачених випадків,
 213–215

Підтримка церковних провідників,
 55–64

Піонери, xxix–xxxii, xxxiv–xxxvii

Пожадливість
 застереження проти, 217

Покликання
 обов'язок членів Церкви вико-
 нувати, 160–162

Послух. *Див.* Заповіді

Праця, 215–216

Президент Церкви
 Господь направляє Свій народ
 через, 114–115
 зміцнюється підтримкою членів
 Церкви, 63–64
 отримує силу і мудрість від
 Бога, 60
Див. також Церковні провід-
 ники

Приклад
 батьків, 208–209, 238–240
 ми можемо позитивно впливати
 через свій, 263
 у тому, як ділитися євангелією,
 136–137

Притча про весільний бенкет, 6

Причастя
 встановлене Спасителем,
 172–175
 гідне прийняття, відновлює
 духовні сили, 175–176
 треба очистити своє серце від
 всього недоброго перед при-
 йняттям, 250

Протидія
 не зупинить розвиток Церкви,
 163–165

Прощення інших
 допомагає нам підготуватися
 до цілестіального царства,
 251–253
 має бути рисою членів Церкви,
 248
 показує нашу вдячність за Боже
 прощення, 249–250

С

Сатана. *Див.* Супротивник

Свідчення
 усі можуть отримати своє
 власне, 28, 116–117

Святий Дух
 джерело свідчення, 28, 116–117,
 154
 направляє нас до безпеки й
 піднесення, 118
 потрібний, коли ділимося єван-
 гелією, 152–154

Священство
 відновлення, 46–49
 знаходиться лише в Церкві
 Ісуса Христа, 49–50
 можливість служити, 45–47
 молоді чоловіки повинні підго-
 туватися до отримання, 45
 не ставитися легковажно до, 51
 носії, повинні бути гідними,
 51–52
 обряди, необхідні для входження
 в цілестіальне царство, 50
 повинно надаватися у Господній
 спосіб, 49

Сімейна історія
 Господь допомагає у дослід-
 женні, 87–89
Див. також Храми і храмова
 робота

- Сім'я
 вивчення Писань у, 106–108, 241
 доброта в, 228–231
 молитва приносить єдність у,
 98–99
 цінніша за все мирське, 73
Див. також Батьки
- Слово мудрості
 благословення від дотримання,
 205–209
 навчання наших сімей про,
 208–209
 порада від Небесного Батька,
 дана з любов'ю, 203–205
- Служіння
 може допомогти у стражданнях,
 220–221
 тим, хто постраждав унаслідок
 Другої світової війни, 211
 у Церкві, 161–162
 щастя завдяки, 17–18
- Смерть
 євангелія допомагає зрозуміти,
 що таке, 67–70, 74–77
- Сміт, Джозеф
 відав життя за своє свідчення,
 40–42
 відновив вічні істини, 38–39
 його віра, 36, 37, 184
 Перше видіння, 26–27, 33, 34–38
 покликаний Богом, незважаючи
 на юний вік і недосвідченість,
 36–38
 свідчення про Ісуса Христа,
 25–28
- Сміт, Джон (прадід), хііі
- Сміт, Джон Генрі, (батько), хіі,
 96–97
- Сміт, Джордж А. (дід)
 Джордж Альберт Сміт бачив
 його уві сні, ххvii–ххviii
 місіонерська робота, 163
 надихав молитися про безпеку
 його сім'ї, 96–97
 радив своїй сім'ї стояти на
 Господній стороні, 191
 факти з біографії, хіі–хііі
- Сміт, Джордж Альберт
 бачить свого діда уві сні,
 ххvii–ххviii
 висвячення у чин диякона, 45
 вияви доброти, хіі, хххviii–хлі, 2,
 11–13, 223–225
 відвідує Кертлендський храм, 79
 відвідує місце народження
 Джозефа Сміта, 33
 відає своє пальто вуличному
 робітнику, 13
 відмовляється пити каву, 201
 громадянське служіння, ххiv
 дає Книгу Мормона як різдвя-
 ний подарунок, ххііі–ххiv
 дитинство, хіі–хvi, 233
 дізнається, як пілоти керують
 літаком в тумані, 111–113
 ділиться євангелією, ххіі–ххiv,
 хххv–хххvi, 123–124, 147–149
 діти, хіх–хх
 дружина, помирає, ххviii–ххix
 заохочує чоловіка читати Пи-
 сання, 103
 зустрічається з президентом
 Мексики, хххv–хххvi
 інтерес до, церковні історичні
 місця, ххх–хххііі, хххvi–хххviii
 мати навчила його молитися,
 хііі–хiv, 91
 мириться з другом, який його
 образив, 247
 місія, на півдні Сполучених
 Штатів, хvi–хix
 місія, на півдні Юти, хvi
 навчає свою дочку чесності,
 233–235
 напад зловмисників, хix

- не потонув завдяки молитві про порятунок, 93–94
 особисте кредо, 1–2, 147, 248
 переконує своїх дітей віддати різдвяні іграшки, хх
 підтриманий як Президент Церкви, 55
 покликання служити апостолом, хх–ххii
 посилає допомогу у розорену війною Європу, хххiv, 211–213
 пошкоджує зір, хvi, ххiv
 працює на швейній фабриці у віці 13 років, хvi
 проблеми зі здоров'ям, ххvi–ххix
 радить Белл С. Спелфорд зберегти членство в національній організації, 257–258
 смерть, хххix, 22
 шлюб, хvi
 як апостол, хх–хххiii
 як батько, хix–хх, 233–235
 як президент Європейської місії, ххix–ххх, 133–135, 179–182
 як Президент Церкви, хххiii–хххix
- Сміт, Люсі Емілі Вудрафф (дружина)
 залицяння і одруження, хvi–хvii
 отримує благословення від Уілфорда Вудраффа, хix–хх
 смерть, ххviii–ххix
- Сміт, Сара Фарр (мати), хiii, 91
- Спокута. *Див.* Воскресіння; Ісус Христос
- Суботній день
 відвідання церкви в, 171–172
 шанування, приносить щастя, 170–171
- Супротивник
 ми можемо йому протидіяти, 197–199
 намагається обманути нас, 194–197
-
- Т**
- Технології
 можуть використовуватися для просування Господньої роботи, 159
-
- Ф**
- Фарр, Лорін (дід), хiii
-
- Х**
- Храми і храмова робота
 жертви святих заради будівництва Кертлендського храму, 79
 мета, зробити можливим виконання обрядів, 82–86
 освячення храму Айдахо-Фоллз, Айдахо, 79–81
- Хрищення
 Ісуса Христа, 24
-
- Ц**
- Церква Ісуса Христа
 керується Ісусом Христом, 58, 114–115
 має божественну владу, 49–50
 розвиток, 42, 157–159, 163–165
- Церковні провідники
 безпека у слідуванні за, 59
 вибрані Господом, 57–58
 Господь направляє Свій народ через, 58, 114–115
 ми не повинні критикувати, 62–63
Див. також Президент Церкви

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

